SAN-ANTONIO

LICHIDAȚI-L!

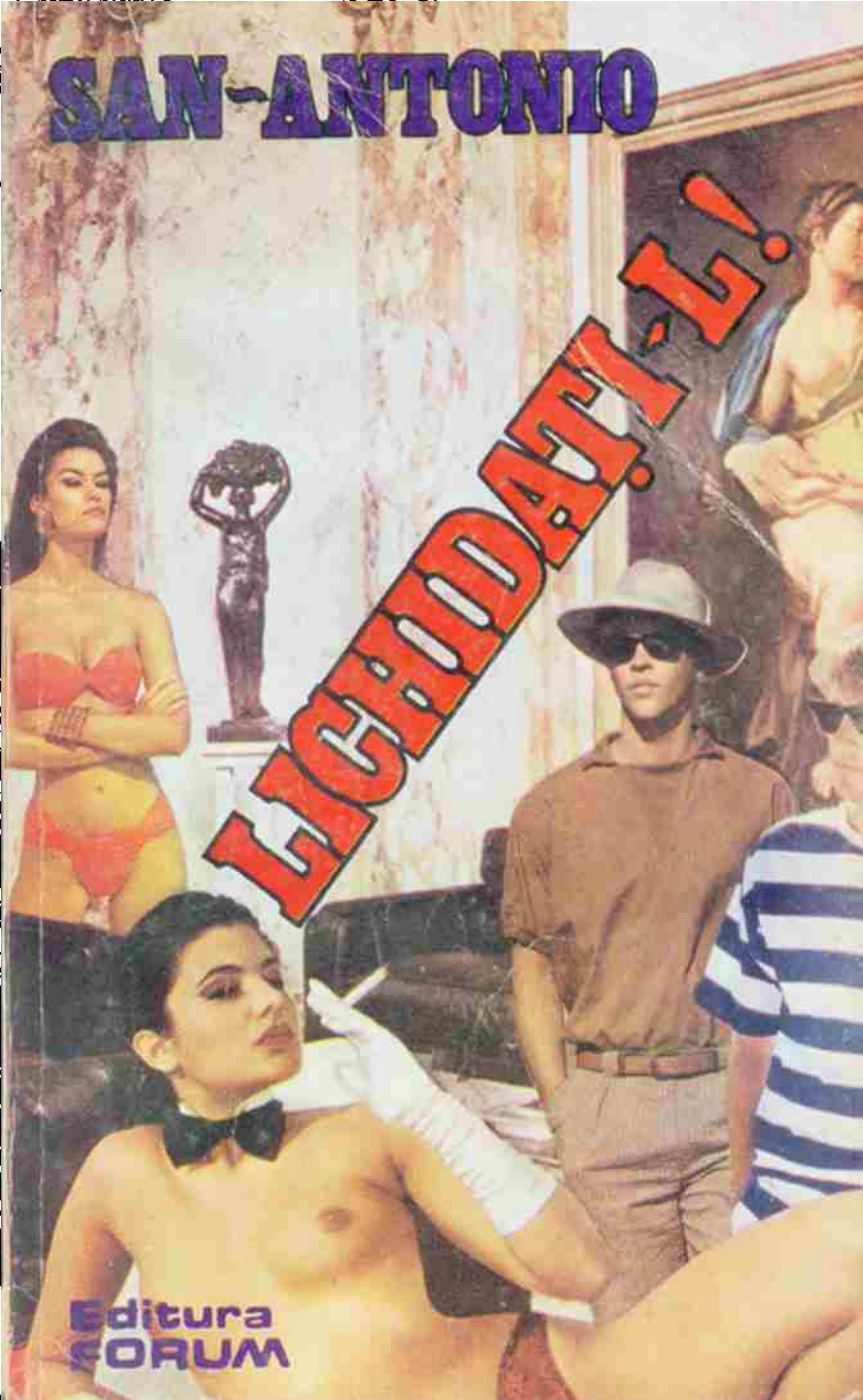

Editura FORUM

CAPITOLUL I

NU MAI E CHIP SĂ DORMI !

Dacă într-o zi bunică-ta te întreabă care-i tipul cel mai şmecher din lume, spune-i fără să şovăi că pe băiatul respectiv îl cheamă San-Antonio. Şi poţi să pariezi trei lulele contra Domului Invalizilor că ai nimerit-o, fiindcă pot garanta că e chiar aşa, dat fiindcă persoana în chestiune sînt eu însumi.

Asta te cam miră, nu-i aşa ?

Şi mai întîi o să-ţi spui : de ce îşi zice San-Antonio ?

Ei bine, o să-ţi răspund. Cînd un tip de genul meu îşi scrie memoriile, după ce a exercitat vreme de cincisprezece ani cea mai primejdioasă dintre toate meseriile, înseamnă că e sătul pînă peste cap să povestească ; prin urmare, nu-şi poate oferi luxul să-şi reproducă actul de naştere pe pagina de titlu.

Numele meu nu contează. De altfel, nu sînt zece persoane pe lumea asta care să-mi cunoască adevărata identitate.

Iar cei care au încercat să afle prea multe în privința asta, după ce i-am sfătuit să oprească cercetările semănau cu o bucată de pateu de ficat mai curînd decît cu Tyrone Power.

V-ați prins ?

Bun !

Acum o să vă vorbesc despre mine și o să vă dau amănuntele indispensabile cu privire la modesta mea persoană. Pentru început, trebuie să vă spun că nu sînt sosia lui Apollo și nici nu amintesc de vreun tablou al lui Picasso. Nu-mi mai aduc aminte de numele tipului care spunea că frumusețea nu o mănînci ca pe o salată, dar cred că individul respectiv n-avea beton armat în loc de creier. Avea grozav de multă dreptate, iar femeile n-o să vă susțină că nu-i așa. Încercați să le prezentați pe o farfurie un filfizon cîrlionțat, iar alături un flăcău de teapa mea și o să vedeți dacă n-o să-l aleagă pe San-Antonio în pofida mutrei lui de caftangiu și a manierelor lui brutale.

Cunosc problema temeinic.

Despre femei v-aș putea scrie atît de mult încît nu mi-ar ajunge un rulou de hîrtie.

Dar eu nu sînt de la Academia franceză, iar aiurelile psihologice nu sunt punctul meu forte. Vă asigur că la noi în Serviciile secrete nu ne petrecem timpul liber citind romane dulcege. Cine ar vrea să ne ia la sentiment, ar trebui să se scoale cu noaptea-n cap, v-o spun eu, și e mai ușor să încînți o pereche de crocodili cu vorbe dulci de midinetă decît să ne faci să cădem în fund cu povești cu clar de lună.

Cît despre fete, e frumos să ai de-a face cu ele, dar cu cît le dai mai puțină atenție, cu atît e mai bine. Mai ales cînd practici o meserie în care ai de cîștigat mai curînd bucăți de plumb decît păhărele sculptate pentru ouăle fierte. La mine lingușeala nu ține. Să știți că dacă acum mă chinui cu stiloul, n-o fac ca

să par romantic. Mandolina nu face parte din recuzita casei, şi mă simt mai la îndemînă cu patul pistolului meu Walter 7,65 cu surdină, decît cu stiloul ăsta căruia îi lasă gura apă ca unui melc care ar vrea să străbată salinele de la Hyères.

În afacerea pe care o să am cinstea şi avantajul de a v-o povesti sunt şi nişte fete foarte bine, *erste klasse* cum n-aţi mai văzut în filmele de la Holywood...

Însă vă jur că m-aş fi lipsit de ele...

Lucrurile au început ca de obicei : dormeam. Nu ştiu dacă sunteţi ca mine, dar eu cred că, în afară de bomba atomică, nu s-a inventat niciodată ceva mai grozav decît patul.

Tocmai visam că şahul Persiei îmi arăta coteţele lui cu găini, sau nu mai ştiu ce nostimadă, cînd uite că Félicie mă trezeşte. Félicie, ca să vă explic totul, e maică-mea. O bătrînică de treabă, nu în genul ruină, dar nici în genul acelei lady pe care o vedem pe sticlele de Marie Brizard. O mutră de măicuţă şic de pe la noi, pricepeţi ce vreau să spun ?

Are un fel al ei de a mă chema cînd dorm dus. Tuşeşte uşor şi strănută ca un şoarece. Bun ! Deschid ochii. S-a luminat de ziuă. Îmi spun imediat că e tocmai la timp şi că o să mă pot duce la pescuit pe malul Senei. Pe urmă, materia mea cenuşie demarează cu o sută pe oră şi pricep că, dacă Félicie m-a trezit, n-a făcut-o ca să-mi spună că lăptăresei i-a fătat pisica.

În meseria asta trebuie să te aştepţi la orice. Te întorci din misiune, crezi că poţi sta cîteva zile la iarbă verde în casa de la Neuilly, şi cînd colo, uite că vine un motociclist cu un plic albastru în mînă. Mă uit la mîinile lui Félicie şi chiar văd un plic albastru.

Mă apucă furia. Ei drăcie, nu mai poți sta douăsprezece ore la rînd în cîrpe ! Félicie coboară privirea de parcă ea ar fi de vină. Ea care trebuia să-mi gătească pentru prînz un pateu loren...

Deschid scrisoarea. Șeful îmi dă ordin s-o șterg imediat la Marsilia ca să mă ocup de o afacere nemaipomenită care poate că ține de resortul nostru mai mult decît de cel al Siguranței. Îi spun lui Félicie să-mi pregătească o valijoară, pun mîna pe telefon și sun la Orly. Un băiat de la aeroport îmi răspunde că avionul de Marsilia pleacă peste o oră, dar că e plin. Atunci îi șoptesc cîteva cuvinte magice și-l aud că ia poziție de drepți. Îmi spune că e în regulă și că pot să-mi aduc cele o sută optzeci de livre în avionul lui Dakota.

O oră ! Mă îmbrac atît de repede încît Fregoli în comparație cu mine pare un paralitic. Înghit o ceașcă de ceai cu lămîie. O sărut pe Félicie care, ca de obicei, îmi recomandă să am grijă de singurul ei fiu, și mă arunc în mașină.

Cînd sunt la volanul mașinii mele, puteți fi siguri că un meteorit nu merge mai iute ca mine.

Să mă vedeți cum străbat Parisul !

Pentru început strivesc acceleratorul pînă cînd acul vitezometrului se oprește pe o sută douăzeci și nu se mai mișcă de acolo. Traversez orașul cu viteza pompierilor cînd a luat foc la președintele Republicii ; copoii fluieră atît de tare încît zici că ești la un examen de arbitri. Dar vă dați seama că mă doare-n cot...

Trecînd pe la Porte d'Italie sînt cît pe-aci să-l fac afiș pe un muncitor de la întreținerea drumurilor și-l aud țipînd ce părere are despre tipii care cred că bulevardul Parisului este pista de la Monthléry. Mă amuz și continuu să apăs pe pedala de accelerație. Alerg atît de repede încît aproape că mă întreb dacă

merită să mai iau avionul. Cu viteza asta pot să pariez că ajung la Marsilia înaintea avionului Dakota.

Cînd ajung la aeroport îmi dau seama că ambele motoare ale păsării mele funcționează din plin și că stewardesa se pregătește să urce pe scara mobilă.

E grozav de bine făcută puștoaica asta.

Urc scara în urma ei.

Era și timpul, v-o spun eu.

CAPITOLUL II

E VORBA DE CADAVRU

Îndată ce debarc la Marsilia, mă arunc într-un taxi. Șoferul e un fel de mulatru trist care are ochii unui cal operat de vezica biliară. Îi spun să mă ducă urgent la Siguranță și, mai cu seamă, să nu numere marginile trotuarelor de pe drum, fiindcă problema nu mă interesează. Zîmbește lugubru. Harapul trebuie să fi citit în ajun un roman de Pierre Loti sau să fi primit foaia de plată a impozitelor. Totuși conduce ca un prinț rus. Trebuie să-l vedeți depășind tramvaiele pe stînga și trecînd pe roșu. În zece minute am ajuns. În entuziasmul meu îi strecor o gratificație de o sută de marafeți. Pare aiurit de generozitatea mea și se întreabă dacă la banii ăștia nu trebuie cumva să-mi și cînte ceva. Mă reped pe scări. În hol un agent mă previne că șeful poliției nu lucrează cu publicul. Atunci îi vîr insigna sub nas și mă salută milităreste. Unul dintre colegii lui ia în primire persoana mea și o trambalează prin niște birouri unde inspectorii mănîncă. După o clipă sunt în-

trodus în cabinetul marelui patron. Îmi plac amîndoi : biroul fiindcă e luminos, iar patronul fiindcă nu pare îngîmfat. E un tip înalt și slab care seamănă cu Anthony Eden. Se ridică, înconjoară biroul și îmi strînge mîna călduros.

— Dumneata ești San-Antonio ?

— Totul mă face să cred așa, șefule.

Zîmbește. Ăsta cel puțin e un tip căruia îi place discuția liberă.

— Am auzit multe vorbindu-se despre dumneata, declară el.

Dacă își închipuie că-mi gîdilă modestia se înșală.

— Nu mă mir, îi răspund liniștit.

— Ești un tip ciudat, nu-i așa ?

Îmi arătă un fotoliu destul de larg ca să încapă în el două tipe centenare cu descendenții lor cu tot. Mă împrăștii în el imediat. Uf ! Nu-i rău să te așezi pe ceva imobil după un galop ca ăsta pe care l-am făcut.

Scot o țigară din buzunar și mi-o ofer fără maniere.

— Dă-i drumul, patroane, te ascult.

Deschide un sertar din care scoate un dosar verde pe care un tip trebuie să-și fi dat sufletul ca să scrie un titlu cu litere ronde. Începe să-l mîngîie cu dragoste, de parcă ar fi vorba de o pisicuță.

— O afacere ciudată, murmură el.

Rînjesc.

— Mă exciți...

Dă din cap gînditor și-mi spune cu voce înăbușită :

— E foarte excitant, într-adevăr. Ai citit romane polițiste, comisare ?

— Uneori, dar la pagina douăzeci puneam ghiara pe vinovat.

— Să sperăm că o să se întîmple tot așa și acum, deși afacerea asta nu ține de ficțiune. Iată un rezumat al poveștii... Ieri, niște muncitori din oraș care reparau o conductă de canalizare subterană au găsit un cadavru în strada Paradis. Subsolul, deosebit de umed acolo, a grăbit descompunerea. Bărbatul, căci de un bărbat e vorba, era gol. N-a rămas mare lucru din el, după cum o să vezi. Totuși ne putem pronunța foarte exact cu privire la data înhumării lui. Ea a avut loc acum opt luni. Într-adevăr, atunci s-au făcut lucrări la aceeași canalizare. Putem crede, fără teamă că ne înșelăm, că omul a fost îngropat atunci, căci nu ne putem închipui nici o clipă că niște particulari pot să scoată pavajul și să sape un mormînt în mijlocul uneia dintre străzile cele mai circulate din Marsilia.

Sînt de acord cu șeful. Jubilez interior, deoarece găsesc că asasinul e un șmecheraș ciudat. O să fiți de acord cu mine că ideea de a îngropa un cetățean în locul ăla indică limpede că avem de-a face cu un tip tare.

Îmi lasă gura apă, fiindcă îmi plac partidele grele și bănuiesc că pentru a o cîștiga pe asta trebuie să fii înțărcat de o bună bucată de vreme...

— Minunat, șefule. Numai că, între noi fie vorba, nu văd ce treabă am eu în aventura asta care-mi pare că ține mai curînd de Siguranță, decît de serviciile noastre. Faptul divers nu e treaba noastră.

Directorul dă din cap drăguț. Deschide dosarul și scoate din el un plic pe care-l golește pe birou. Un tub mic de celuloid îi cade sub mînă.

— Uite de ce ești aici, mă liniștește el rostogolind minusculul obiect cu vîrful degetului.

Îl măsor cu o privire rătăcită fiindcă, sincer să

fiu, nu pricep cum justifică tubul ăsta intrarea mea în horă.

— Tipul, urmează interlocutorul meu, nu a putut fi identificat, semnalmentele lui au fost transmise serviciului de dispariţii, dar asta nu a dat nici un rezultat. Trebuie să spun şi că semnalmentele astea sînt foarte imprecise. (Rîde uşor, cinic.) Corpul nu arată nici un semn particular, e al unui bărbat adult de vreo patruzeci de ani, de talie normală. Are o dantură impecabilă, deci nu e nimic de căutat pe la dentişti. Dar... căci în toate afacerile astea, din fericire pentru poliţişti, e şi un dar, mortul avea tubul ăsta în gură.

Mă aplec pe birou. Văd că obiectul în cauză seamănă cu un tub de mine de creion.

— Ştii ce e ? mă întreabă marele patron.

Sînt gata să spun nu, cînd deodată, am ghicit.

— Am găsit ! E un tub pentru mesaje prin porumbei călători.

— Exact !

— Deci, credeţi că e vorba de o afacere de spionaj ?

— Nu cred nimic... E un indiciu.

— Fragil...

Încruntă sprîncenele.

— Fragil, de acord. Totuşi, caracteristic. Eşti de acord că prezenţa obiectului ăstuia în gura omului e cel puţin ciudată. De altfel, dispariţia nefiind semnalată, am toate motivele să cred că e vorba de o afacere care ţine de resortul vostru.

Cam asta e şi părerea mea.

Îmi dă dosarul şi se ridică să-mi arate că m-a văzut destul.

— Dacă ai nevoie de ajutoare, îmi spune, caută-l pe comisarul Favelli. O să-i dau instrucţiuni. E

un băiat foarte bine. Cît despre cadavru, e la morgă. Pe curînd !

Îi strîng mîna nervoasă şi mă năpustesc spre ieşire. Fiindcă de o bucată de vreme mi-a venit ideea să beau un *pastis*. Şi cînd San-Antonio simte că-i e sete, nu-i în stare nici măcar să cîştige o partidă de domino în faţa unui nou-născut.

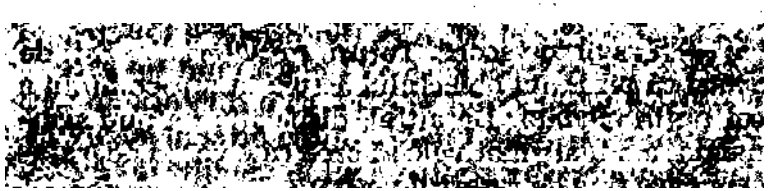

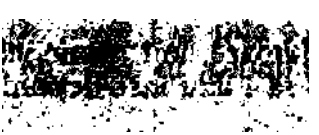

CAPITOLUL III

JULIA

Iată-mă în stradă. Soarele dogorește. Mă prăbușesc pe o terasă și cer să-mi servească un pastis dublu tot atît de gros ca și conștiința unui portărel. După care mă hotărăsc să-mi găsesc o cameră. Mă îndrept spre un hotel confortabil de pe bulevardul Belzunce. Iau o cameră mare cît hemiciclul Palatului Bourbon, căci nu știu dacă v-am spus, sunt claustrofob, adică în spațiile înguste mă sufoc de parcă aș fi într-un viespar. Arunc o privire spre pat și pricep imediat că noi doi o să fim prieteni. Cetățeanul ăsta are tot ce trebuie ca să-i placă unui tip care a fost trezit brusc. Simt imediat că o călătorie în țara visurilor mi-e absolut necesară. Eu nu sunt genul ăsta de frumusețe care stă trei luni în ebuliție doar bînd cafea. Înainte de a începe să-mi fac meseria, trebuie să fiu ca nou. Și pentru refacerea omului nu s-a inventat nimic mai bun decît somnul.

Îl sun pe chelnerul de pe etaj și-i spun să-mi aducă o sticlă de coniac. Fiindcă, în afară de du-

blul pastis, de azi dimineață n-am înghițit nimic decît o porție furioasă de kilometri și mi se pare că, în ce privește vitaminele, asta e cam puțin. Bovideul în chestiune îmi aduce o mixtură înrudită cu lacul de unghii și cu o loțiune capilară ; îl chem din nou și-i explic pe îndelete că ar trebui să dea fuga la oculistul din colț, pentru că vederea i-a slăbit dacă a crezut că trambalînd pe umeri capul pe care-l am, o să-i accept drept coniac sticla cu chestia asta de omorît gîndaci. După care, tot pe un ton prietenesc, îl sfătuiesc să-mi aducă un drog mai serios, dacă vrea să nu-l fac să înghită bila ornamentală a balustradei scării. De data asta pricepe imediat diferența dintre gîtlejul meu și o țeastă de pușcă-mitralieră. Îmi aduce o sticlă de coniac veritabil, îl desfac și îmi fac o spălătură bună de stomac. Apoi mă culc. În orice caz, nu e nimic urgent. Mortul n-o să fugă de la morgă, iar dacă acela care l-a făcut să-și înghită actul de naștere n-a avut vreme, în opt luni, să se naturalizeze papuaș sau eschimos, înseamnă că e vorba de un tîmpit minunat și în cazul ăsta trebuie să mă aștepte la cafeneaua învecinată.

Mă cufund în somn cu capul înainte.

*
* *

Mă trezesc la sfîrșitul după-amiezii. Mi-e gura amară, de parcă aș fi mîncat o plapumă. Ca să combat indispoziția asta, pun mîna pe sticlă și-i spun două vorbe pe țeava gîtului. În momentul acela înfloresc ca un răzor de gladiole vara. Ideile mi se așază la loc asemeni cailor savanți ai circului Buglione. Mă îmbrac, îmi dau un spray pentru cazul în care aș întîlni vreo damă care a rătăcit drumul și mă ho-

tărăsc să fac o vizită de politeţe tipului de la morgă care confundă strada Paradis cu cimitirul Père Lachaise.

Credeţi-mă sau nu, spectacolul n-are nimic grozav. Sărmanul băiat are o mutră ciudată, dacă pot spune aşa, fiindcă acum nu prea mai seamănă cu ceva. Degeaba îl privesc, nu aflu cu privire la identitatea lui mai mult decît dacă aş examina o colecţie de cameleoni împăiaţi. Dar, mai întîi, de ce a murit ? Mă gîndesc deodată că directorul Siguranţei a uitat să-mi spună. Îi pun gardianului şef întrebarea care mă frămîntă.

— Ia spune, bănuiesc că n-a murit de vreo pneumonie ?

Gardianul se amuză.

— Sigur că nu ! Profesorul Plassard, care i-a făcut autopsia, a dat asigurări că a fost otrăvit cu acid prusic.

Zic mulţumesc, e-n regulă, şi plec. Încotro ? Habar n-am. Poate să înfulec ceva. Mă simt aiurea. În afară de micul tub de celuloid nu sunt mai multe indicii în povestea asta decît fire de păr pe capul unui cărăbuş. Am limpede impresia că, pentru a zări ceva, va trebui să împrumut luneta amicului care-i face pe turişti să admire Marsilia din turla bisericii Notre-Dame de la Garde.

Dar, v-am mai spus-o, nu-s eu omul care să se recunoască învins înainte de a fi luptat.

Ca să-mi alung ideile negre, mă duc să mă gargarisesc într-o cîrciumă unde cer barmanului adresa unui restaurant serios. Sunt cel puţin douăzeci şi patru de ore de cînd dinţii mei sînt în grevă. Iar Félicie mi-a vorbit întotdeauna despre creier, care rămîne gol ca o sală de conferinţe atunci cînd tubul nostru digestiv este în pană prea multă vreme.

În timp ce mănînc îl trimit la toţi dracii pe barmanul care mi-a dat adresa restaurantului ăstuia. Chelnerul şi-a bătut joc de mine grozav, sau are interese în legătură cu localul ăsta, pentru că dacă acţiunea la care mă dedau în prezent se numeşte cină, ei bine, atunci sunt Cristofor Columb.

Mi se serveşte pateul casei, ceva în genul brichetă de lignit, apoi o mîncare de iepure, şi înţeleg examinînd oasele animalului că sărmanul a mîncat în viaţa lui mai mulţi şoareci decît iarbă. Dar, aţi ghicit, am un stomac de struţ, şi vă pot mărturisi că într-o zi în Cuba, a trebuit să mă hrănesc cu coji de portocale ca să trăiesc. Cu toate astea, detest'să mănînc resturi de la lada de gunoi. Notez adresa tavernei făgăduindu-mi-s-o pasez soacră-mi, dacă o să mă căsătoresc într-o bună zi.

Singurul lucru acceptabil în stabilimentul ăsta de trei parale e cafeaua filtru. Îmi atribui două cafele una după alta pe esofag, căci simt că o să am grozav de mare nevoie într-un viitor apropiat. După care, plătesc nota călcîndu-mi pe inimă.

Pînă acum n-am hotărît nimic cu privire la ce urmează să fac.

Şi dacă m-aş pune pe treabă ?

CAPITOLUL IV

CUNOSC CÎNTECUL

Nu-i nevoie să fi studiat la Sorbona ca să-ţi dai seama că, în cazul de faţă singurul lucru inteligent de făcut e să mă duc să cercetez în zona străzii Paradis. Orice ar zice unii, locul crimei e întotdeauna capital într-o anchetă, chiar dacă, contrar legendei, asasinul nu se întoarce aici cu merinde şi cu un ceaslov de cinci sute de pagini, să-l aştepte pe caraliu să vină să-i pună cătuşele.

Iată-mă, deci, pe Canebière. Mă las pentru o clipă purtat de mulţime. Apoi o iau la stînga. Merg pe străzi înguste care miros a peşte, a paciuli şi a parfum de la Prisunic. Găsesc, în sfîrşit, vestita stradă Paradis pe care crescătorii de porumbei fac tranzacţii ieftine. N-am mult de hoinărit ca să găsesc mormîntul domnului de la morgă. O lanternă roşie luminează o pancartă pe care e scris „Atenţie, şantier !"

Te cred că trebuie să fii atent la şantierul ăsta ! Administraţia domeniului public are simţul umoru-

lui. Știu un contribuabil care ar fi avut motive serioase ca să fie îngrijorat de pancarta asta acum opt luni. Poate că l-ar fi făcut să mediteze și că n-ar fi acum pe cale să aibă explicații cu Sfîntul Petru. Dar, în sfîrșit, ăsta-i destinul. Și nu trebuie să-mi dau ifose fiindcă s-ar putea ca într-o zi să-mi găsească și mie hoitul într-un canal...

Levius fit patientia quidquid corrigere est nefas[1], cum spunea un amic de-al meu care știa pe de rost paginile roz din Larousse.

Mă aplec deasupra gropii. E apă în fundul ei și văd o conductă uriașă. Scot lanterna ca să inspectez groapa, dar șeful poliției a spus adevărul : în afară de defunct nu mai conținea nimic, iar cercetările au fost serioase ; sunt convins de asta, fiindcă văd și o sită.

Bun ! Chiar dacă aș rămîne aici pînă cînd cei patru mari o să se pună de acord, tot n-aș afla mai mult.

Sting lanterna și mă uit împrejur. Magazinele sunt închise și nu se vede nimeni pe stradă...

Urcînd puțin, pe dreapta, descopăr un bar a cărui firmă tremură ca jeleul de coacăze. Pot intra să iau un rachiu cu apă. Ce risc ?

Împing ușa și văd imediat că e în genul barurilor de noapte. Sala capitonată e împodobită cu chestii exotice. Lîngă intrare e un bar în formă de provă, cu taburete lux a-ntîia. În fundul încăperii zăresc o minusculă pistă de dans, la capătul cărcia, cocoțați pe o estradă care înfățișează o pagodă, muzicanții încearcă să cînte o chestie trepidantă.

Niște perechi beau șampanie. Altele dansează. Toată lumea pare să se plictisească în mod conștiincios.

[1] Răbdarea face mai ușor de suportat orice nu se poate îndrepta (lat ; n.tr.).

Mă cocoț pe un taburet, îmi pun pălăria pe tejghea și-i fac semn barmanului ; e un chinez.

— Dă-mi un rachiu dublu într-un pahar mare și dacă te întîlnești nas în nas cu un sifon, aruncă și din el cîteva picături în pahar.

Tipul îi dă zor. Întrucît prefer să-mi vîr nasul într-un pahar decît într-o mască de gaz,îl cufund în rachiu. E veritabil. Mă simt cuprins deodată de sentimente tandre față de oamenii mei.

— Ascultă, îi spun tipului cu haină albă, lasă sticlele alea în pace și cască urechile la mine.

Căci trebuie să vă mărturisesc, mi-a venit o idee. Mi-am spus că îngroparea mortului, pesemne nu s-a făcut la căderea nopții, ci mai curînd, pe la sfîrșitul nopții, din pricina riscului de a întîlni noctambuli. Iar pe strada asta cine are șansa de a arunca o privire pe la ora trei sau patru dimineața, dacă nu oamenii de la cabaret, angajați sau clienți ?

Ce părere aveți ? Mărturisiți că nu-i rău ca raționament.

Chinezul mă privește cruciș. Pare un motan bătrîn, de salon.

Îl atac imediat.

— Ia spune scumpule, închipuie-ți că am în buzunar o bancnotă a Băncii Franței căreia i-ar face plăcere să călătorească. Te-ar amuza să treacă peste tejghea ?

Chipul lui nu își schimbă expresia. Doar privirea i se face un pic mai posacă.

— Răspunde !

Are un zîmbet silit căruia îmi vine să-i dau foc.

— Despre ce e vorba ? se hotărăște în sfîrșit.

Mă înveselește întrebarea, care mă face să mă gîndesc la Mareșalul Foch. Îi vîr insigna sub nas.

— Ia privește, dragule, îi șoptesc.

Am dat-o-n bară. Pe țărănoiul ăsta nu-l impresionează insigna mea mai mult decît un storcător de lămîi. Nici nu clipește și asta mă enervează.

— Ascultă, scumpule. Trebuie să fii la curent cu descoperirea pe care au făcut-o canalizatorii ieri dimineață reparînd conducta de apă ?

Face un semn afirmativ din cap. Continuu.

— Închipuie-ți că degetul meu cel mic mi-a spus că ai putea să-mi dai niște informații în legătură cu povestea asta.

Nostimada e că nu știu ce mă face să spun asta... Fără îndoială, intuiția. Vă dați seama că nu sunt Sherlock Holmes ; dacă vreau să descopăr într-o zi adevărul cu privire la decesul tipului și la tubul lui cu mesaj, în lipsa indiciilor îmi trebuie tupeu. Să fie o iluzie ? De data asta mi se pare că tipul a avut o ușoară tresărire nervoasă.

— Ia spune.

— Îmi pare rău, dar nu știu nimic. Absolut nimic. Pe cuvîntul de onoare.

— Slăbește-mă cu onoarea ta și vorbește.

— Dar nu știu nimic ! spune el precipitat.

Băiatul ăsta, în pofida rasei lui trebuie să fie destul de emotiv. Dacă aș avea măcar un argument să-i servesc, poate că ar mierli-o.

Mă hotărăsc să încerc ceva.

— Bine, arată-mi actele.

Îl cheamă Su-Chang și stă pe strada Saint-Ferréol. Fără să insist, iau două fise de la casă și cobor la subsol unde e cabina telefonică.

Formez numărul Siguranței.

— Dați-mi-l pe comisarul Favelli, spun sec.

Mi se răspunde că e acasă, dar că în birou mai e încă adjunctul lui, inspectorul Baudron.

Zic că o să mă mulțumesc cu el, iar centralistul mi-l servește pe tavă.

— Alo, Baudron ? Sînt comisarul San-Antonio.

Asupra lui Baudron chestia asta are efectul unui tunet. Vocea i se preface în miere, are inflexiunile îngerului care-i spunea Ioanei d'Arc s-o mai slăbească cu oile și s-o roiască la caft cu englezii. Îmi spune că Șeful lui l-a pus la curent cu misiunea mea și că tocmai din pricina mea își petrece noaptea la poliție.

— Foarte bine, spun, dă fuga la cazier și vezi dacă nu cumva găsești ceva despre un chinez numit Su-Chang, care e barman și stă pe strada Saint-Ferréol. Dă-i bătaie, te sun iarăși peste zece minute...

Așteptînd momentul de a folosi și cea de-a doua fisă, îmi fac unghiile gîndindu-mă. Poate că pista asta nu duce nicăieri. Dar trebuie să nu neglijez nimic... Pe urmă îmi aprind o țigară și mă uit la limba mare a ceasului meu.

După zece minute telefonez din nou și Baudron gîfîind îmi spune că băiatul cu pricina a avut o condamnare de șase luni cu cîțiva ani în urmă pentru trafic de stupefiante. Cuvintele astea îmi par suave ca *Parada pentru o infantă defunctă* de Maurice Ravel. Îi spun lui Baudron că e tipul cel mai senzațional din Marsilia și că, dacă știe un colțișor unde pastis-ul nu-i prea nasol, o să-i ofer mîine o ladă.

Și acum mai credeți că nu am nas ?

[1] Corect : *Pavană* (n.tr.)

CAPITOLUL V

Urc din nou la bar şi, pardon ! Casc ochii cît cepele. La tejghea stă acum o fată, un tip de zeiţă care doar din pricina coafurii îmi dereglează auriculul drept. La începutul povestirii mi-am îngăduit cîteva consideraţii despre femei ; v-am explicat că în cursul carierei mele am cunoscut şi eu cîteva, dar credeţi-mă, fată ca asta, degeaba mă scol devreme, n-am văzut niciodată. Dacă vreo revistă i-ar pune poza în bikini pe copertă, guvernul ar trebui să concentreze trei contingente ca să stabilească un serviciu de ordine în faţa vînzătorilor de ziare, atîţi amatori ar fi.

E blondă ca un lan de grîu şi părul îi curge pe umeri. Are ochi verzi cu gene lungi, iar culoarea pielii ei îmi taie respiraţia. Serios, alături de ea Rita Hayworth e tocmai bună să tapiţeze scaune. Gioconda asta poartă o rochie de seară din catifea neagră şi bea un gin-fizz...

Regret că exigențele meseriei mele nu-mi îngăduie să încerc abordajul sirenei. Comand un rachiu spunîndu-mi că dacă aș fi în *tete à tête* cu ea, n-aș încerca s-o învăț trigonometria. Vă dați seama ?

Alcoolul mă biciuește. Reacționez îndată și-l prind din nou pe chinez.

Îl trag la capătul tejghelei.

— Acum, îi spun, o să discutăm serios. Ascultă, frumosule, am aflat că ai făcut șase luni la mititica înainte de război pentru o poveste cu droguri. E exact, hai ?

Clipește din pleoape, parcă face morse.

Urmez :

— De acord, atunci uite ce-ți propun : îmi șoptești ce știi despre afacerea respectivă și pui mîna pe banii despre care ți-am vorbit. Sau taci chitic și te bag la zdup. Să nu-ți fie teamă pentru motiv, găsesc eu unul. La nevoie dacă vrei, se va găsi destul opiu la tine, pentru ca judecătorul cel mai de treabă să te bage la mititica pînă cînd o să-ți crească ciuperci sub tălpi.

Constat că barmanul meu e convenabil zdruncinat. Bîiguie cuvinte incoerente și privește înnebunit peste umărul meu. Pe cît se pare, e un băiat care se teme de ploaie.

— Așteptați-mă, spune el, la colțul străzii. Termin serviciul la ora unu. Dacă vă pot fi de folos...

Exclam :

— Poți, și încă cum ! Ne-am înțeles, ne vedem la colțul străzii. Și nu încerca să-mi faci vreo figură chinezească, dacă nu vrei să-ți administrez o corecție atît de severă, încît nici strănepoții tăi să nu mai poată sta pe scaun. De altfel, nu mă mișc de aici pînă la închidere.

Zicînd asta, îmi golesc dintr-o înghițitură paharul. Acum comand un armagnac, ca să variez plăce-

rile. Şi nu sunt mai decepţionat de armagnac decît de coniacul Martel. Cîrciuma asta o fi poate plină de răufăcători, dar băuturile sunt alese cu grijă. Să nu credeţi că alcoolurile pe care le beau mă fac să o iau razna, fiindcă aţi greşi. Dacă aţi vrea să mă îmbăt aţi putea să vă scoateţi toate economiile de la bancă şi să vă faceţi spălător de vase într-un restaurant pe treizeci şi patru de ani ca să-mi plătiţi nota.

Cred că nu e încă miezul nopţii şi mai am două ore să-mi expediez păhărelele în portret, dacă nu vreau să-l scap din ochi pe tipul meu. Aşa că, pentru a-mi omorî timpul, îmi rotesc taburetul spre tipa bine care-i acolo.

Atac încercîndu-mi zîmbetul a la Clark Gable.

— Pari cam tristă, frumoaso.

— Oh, face ea pe un ton arogant, te rog, scuteşte-mă.

Îmi sare mustarul şi mă gîndesc la o puştoaică pe care am cunoscut-o odinioară la Veneţia. Încercase să mă trateze ca pe ultimul lustragiu şi chestia asta nu-i purtase noroc, fiindcă San-Antonio nu se poartă frumos cînd se enervează.

Zîmbesc gîndindu-mă la povestea asta. Frumoasa blondă mă examinează şi mă întreabă pe un ton arţăgos dacă nu cumva, din întîmplare, îmi bat joc de ea. Ca să o distrez îi povestesc ce chestii nasoale i s-au întîmplat veneţiencei respective. Nu găseşte aluzia pe gustul ei şi se înfurie.

În clipa asta un tip înalt care discuta la o masă învecinată se apropie atras de tonul ridicat.

E în smoking şi are o mutră care nu-mi inspiră simpatie. Cred că nu i-ar fi simpatică nici lui Deibler [1], dacă Deibler ar mai fi aici.

[1] Călău al Franţei. Pedeapsa cu moartea a fost abolită în Franţa în 1981. (n.tr.)

— Ce se întîmplă ? întrebă el.

Se întoarce spre mine.

— Tu eşti ăla care n-o lasă în pace pe Julia ?

Îmi golesc paharul şi dau la o parte pălăria de pe tejghea.

— Ascultă, maimuţoiule, i-o întorc, n-am păzit porcii împreună ca să-ţi permiţi să mă tutuieşti. Şi cum ai o mutră cu defect de fabricaţie, pot, dacă insişti, să repar defectul cu trei carabe. Ridică din umeri şi nu mai insistă. Rînjesc şi mă adresez prinţesei blonde :

— Dacă asta-i toată garda ta de corp cînd ieşi în lume, nu-ţi mai rămîne decît să te întorci la călugăriţe, mititico.

Dintr-o privire îmi dau seama că mi-a izbutit figura. Aşa sînt femeile, dacă ai muşchi şi ştii să-i închizi piiscul unui biet tip cum e codoşul ăsta, încep să se uite la tine emoţionate.

— Eşti un bărbat ciudat, spune ea.

Zîmbesc fin.

— Nici nu-ţi închipui cîtă dreptate ai. Tipi ca mine nu se mai fac acum, fiindcă întreţinerea e prea costisitoare, micuţa mea Julia.

— Ia te uită, îmi ştii numele ! exclamă ea.

— Şi încă cum ! Amicul tău mi l-a spus. E, de altfel, singurul lucru bun pe care l-a spus.

Aproape că roşeşte.

— Asta-i drăguţ, murmură.

Mă apropii ceva mai mult de ea şi joc marea scenă din actul al doilea.

— Ştim să discutăm ! Ia zi, frumoasă a nopţii, ce-ţi ofer ?

Ea recomandă un gin-fizz.

Îi parcurg geografia cu privirea şi şoptesc :

— Simt că se pot face prostii pentru o fată.

Vă daţi seama că e flatată. Se agită ca un tip care ar sta în autobuz faţă în faţă cu perceptorul lui. Dar să nu credeţi că mă ambalez pentru Julia. În ziua în care aşa o fată o să-şi facă bocceaua şi o să vină să se instaleze în inimioara mea, puteţi fi siguri că piramidele o să ajungă sucursale ale Galeriilor Barbès.

În sfîrşit, stăm la şuetă şi ne împrietenim în zece minute. Îmi povesteşte viaţa ei şi mă prefac că-i cred aiurelile : îmi spune că-i fata unui industriaş bogat din Nisa, dar că vrea să fie independentă, aşa că preferă să stea singură la Marsilia, decît să brodeze feţe de masă la bătrînii ei. Discutăm cam de toate. Prudent, nu zic nimic despre cadavru, dar discut pe larg despre proprietarii barului ăstuia care se numeşte *Colorado-Bar*.

Astfel aflu că falsul protestatar care a venit adineauri e Batavia, unul dintre asociaţii patronului. Înregistrez faptul şi îmi zic că trebuie să fiu atent dacă nu vreau ca prăjina asta să mă îndoape cu arsenic... În sfîrşit, domnişoara coboară de pe taburet.

— Deja pleci ?

— Da, îmi spune ea pe un ton încurajator. Atmosfera asta de circiumă mă calcă pe nervi.

— Atunci de ce vii aici ?

Ridică din umeri.

— Poate că am insomnii...

O privesc languros. Privirile languroase sînt triumful meu. Dacă aş fi bogat, n-aş face decît asta. Sînt răsplătit de fiecare dată. Genele ei lungi se zbat ca nişte aripi de pescăruş.

— Dacă mi-ai da adresa, poate că ţi-aş aduce un buchet de mimoze într-una din zilele astea...

Turturica își are cuibul la Roucas-Blanc, lîngă Corniche.

E de acord să-i fac o mică vizită foarte curînd.

O conduc pînă la ușă și o privesc cum pleacă. Se întoarce de mai multe ori și-mi face semne. Părul îi face parcă o aureolă. Fata asta are ceva celest uneori și mă simt devenind urgent poet.

Atunci, ca să reacționez, mă întorc să-mi administrez un armagnac mare.

CAPITOLUL VI

NIŞTE PURTĂRI CIUDATE...

Stau pierdut în reverie. Iată-mă încă o dată îmbarcat la bordul unei caravele care o să navigheze Dumnezeu ştie unde ! Ce meserie ! N-am decît treizeci şi opt de ani şi ştiu mai multe chestii decît Matusalem. Fete frumoase... Ticăloşi... Focuri de pistol... Viaţa mea e plină de ele. Dacă într-o zi o să vă povestesc toate astea, părul o să vi se ridice pe cap drept, de parcă i-ar cînta Marseieza, iar dacă sînteţi chel ca un cozonac, o să fiţi silit să vă puneţi compresе pe cupolă.

În timp ce-mi înghit alcoolul, observ mişcările barului. Nu întîrzii să-l zăresc pe băiatul numit Batavia. Stă într-un separeu cu doi venetici cu umerii pătraţi care au mutre de fişe antropometrice. Nătărăii ăştia trei discută cu voce joasă şi sunt de părere că nu intenţionează să organizeze o chermeză în folosul copiilor părăsiţi.

Deodată un chelner vine să-i spună ceva la ureche lui Batavia ; el se ridică şi se îndreaptă spre te-

lefonul dinapoia casei. Sărmanul neghiob s-o fi crezînd televizat, că nu scoate nici un cuvînt, mulţumindu-se să dea din cap afirmativ. După chestia asta, pune receptorul în furcă şi le face semn amicilor să-l însoţească. Toţi ies pe uşa din fund, care e lîngă oficiu.

— Bună seara !

Cu siguranţă că drăguţul trio nu se duce la pescuit creveţi cu lanterna în noaptea asta.

Mă uit la ceas şi văd că în curînd va fi ora unu. Plătesc şi-i spun două vorbe lui Su-Chang pentru cazul cînd ar intenţiona să se răzgîndească.

Îi dau un bacşiş bun ca să-l fac părtaş al tainei. Şi îl privesc drept în ochi.

— Acum o să te aştept în colţul străzii. Grăbeşte-te că nopţile sunt reci şi nu vreau să risc să răcesc.

* * *

Seara e frumoasă. Sus e plin de stele, iar luna se plimbă pe deasupra Marsiliei. Se vede ca ziua.

Îmi ridic gulerul pardesiului şi cobor în strada adormită.

Ajuns la nivelul săpăturii arunc o privire înăuntru. Îmi închipui că înhumarea trebuie să se fi făcut la o oră ca asta, cînd oamenii de treabă visează cu capul pe pernă, că au cîştigat la loterie. Cadavrul pesemne că n-a fost departe, iar asasinul sau asasinii reperaseră tranşeul. Probabil că nu aveau mijloace de transport...

Aştept cam un sfert de oră în faţa magazinului unui negustor de corsete. Strada nu e prea luminată, iar articolele de mătase roz strălucesc delicat în penumbră. Nu ştiu de ce mă gîndesc la Julia. E o puş-

toaică pe care ți-ar face plăcere s-o găsești într-o gheată de Sfîntul Nicolae. Are nu știu ce în ochi, care-ți merge drept la inimă și-ți înmoaie picioarele. Dacă o mai văd, va trebui să-i recit din Géraldy [1].

Abia am luat hotărîrea asta că-l și văd venind pe chinezul meu.

Pînă acum a fost destul de corect colegul... Mai departe o să vedem. Simt că știe ceva cu privire la cadavrul din stradă și mai știu că o să-mi spună despre ce e vorba. Sunt gata să recurg la mijloace tari ca să-l hotărăsc să mă aleagă confident. E singura mea speranță.

De îndată ce ajunge lîngă mine îl iau în primire.

— Acum o să-i dai drumul, drăguțule, și o să-mi reciți poezia.

— Nu aici, șoptește el, nu aici !

Pare neliniștit, dar nu am încredere. Nu cumva gălbiorul ăsta încearcă să-mi întindă o cursă ? Hotărăsc să mă asigur imediat. Și îl întreb cu nevinovăție :

— Unde vrei să mergem ?

Ridică din umeri, care au forma unei sticle de Saint-Galmier.

— Unde vreți !

— La mine la hotel ?

— Dacă vreți.

Da, e-n ordine. E corect. Mergem în tăcere.

Deodată aud motorul unei mașini. După zgomotul frînelor înțeleg că o să cotească. Și cotește. Abia am timp să văd că are farurile stinse. La mine instinctul comandă înaintea creierului. Fac un plonjon pe trotuar și nu mai mișc. După o secundă îmi dau seama că am avut o idee de milioane. Un fecior de tîrfă scoate un pușcoci pe ușă și ne cîntă o arie de mando-

[1] Paul Géraldy (1885—1983), scriitor francez. Versuri de dragoste *(Tu și eu)*, teatru *(Așa să fie)* (n.tr.)

lină. Gloanţele plouă pe deasupra mea şi fac să zboare în ţăndări nişte vitrine. Apoi maşina se face nevăzută cu toată viteza. Aud urlete cam de peste tot ; se deschid ferestre... Înţeleg că într-o clipă tot cartierul o să fie peste mine şi o să mă ia la întrebări. Îi cunosc pe marsiliezi. Mă aplec peste Su-Chang ; sărmanul Confucius e mort ca un şniţel pané. A primit plumbi în burtă şi e tot perforat ca un bilet de autobuz.

Hotărît lucru, strada asta e nesănătoasă. Şovăi să-l scotocesc pe băiat, dar îmi spun că poliţia o să vină şi o să-i pună hainele la adăpost.

Apoi mă hotărăsc să mă joc de-a vîntul şi mă evaporez pe străduţe.

CAPITOLUL VII

CINE MĂ IUBEȘTE SĂ MĂ URMEZE...

Nu știu ce credeți de toate astea, dar în ce mă privește, vă pot spune că mă simt mai la largul meu. Poate credeți că moralul îmi scade fiindcă un tip îmi distribuie plumbi. Ei bine, vă înșelați al dracului de tare.

Tipi dintr-àștia care-și scot artileria cînd mă văd am întîlnit o groază, și cum i-am mai dresat !

Totuși sunt mulțumit fiindcă mai înainte nu vedeam limpede în afacerea asta, ca un orb care caută un negru într-un tunel la ora stingerii, și iată că acum mi se face ziuă sub cupolă.

Vă rog să mă credeți că îmi funcționează creierul din plin. Ah, prieteni, ce turbină !

O șterg la hotel. Urc în cameră și cad într-un fotoliu. În acel moment simt că sînt ud la șale și mă uit să văd ce-i : un glonț a spart sticluța de tonic pe care o duc în buzunarul revolverului pentru caz de nevoie ; așa că uneori e bine să nu fii membru al ligii antialcoolice. Prin asociere de idei, descopăr că

un gît de tărie ar fi binevenit şi-i fac felul sticlei de coniac pe care o lăsasem pe măsuţa toaletei. După care, mă invit la meditaţie. *Colorado-Bar* sau, mai curînd, unii dintre obişnuiţii lui ştiu mai multe despre povestea cadavrului îngropat în stradă, decît despre geometria în spaţiu.

Dovada e că m-au identificat din capul locului şi că nu vor să-mi folosesc mai departe cartela de alimente. Mica lor şedinţă de archebuză cu repetiţie e cea mai bună dovadă. Numai că, întrucît bănuiesc că nu degetul lor mic i-a informat cu privire la mine, trebuie să acceptăm că a vorbit cineva. Acest cineva nu e nici chinezul, fiindcă sărmanul bătrîn e făcut sită. Nu, barmanul a fost corect, în pofida ochilor lui de pisică de lux. Atunci ? Atunci îmi amintesc că fetiţa numită Julia era rezemată de tejghea cînd m-am întors de la telefon. Şi-mi mai amintesc că după plecarea ei de la *Colorado*, degerătura asta de Batavia a primit o comunicare... Lucrurile se leagă... Îmi privesc ceasul, arată ora trei... Sigur că ucigaşii din maşină cred că m-au şters de pe listele electorale. N-ar fi prea idiot să încerc să profit de confuzia asta... Félicie mi-a spus întotdeauna : cartofii în aluat se mănîncă fierbinţi...

Cobor la recepţie şi-l trezesc pe recepţionerul de serviciu. E un ţăran bătrîn. Fac aşa un tăraboi că îşi închipuie că o să dau foc gării Saint-Charles. Dat fiindcă se pregăteşte să protesteze îi strecor o sută de marafeţi şi-l întreb unde e telefonul. Îmi dau seama că e un tip cu educaţie. Îmi ia banii şi mă conduce într-un salonaş unde se află aparatul visurilor mele. Sar pe el şi chem Prefectura. Baudron e cel care-mi răspunde. Ce băiat de treabă ! Îi spun în două vorbe de povestea cu împuşcăturile şi-i cer să-mi pună corpul chinezului la rece. Îmi răspunde că îşi asumă sarcina asta.

— E-n ordine, zic, acum, micuțule, îndată ce dai instrucțiunile cuvenite, vino urgent la mine la hotel cu o mașină, însoțit de doi sau trei flăcăi solizi. Cînd ies, urmăriți-mă la distanță, discret. Dacă intru undeva, vă ascundeți și mă așteptați douăzeci de minute, după care, dacă n-am reapărut dați cărțile pe față.

Hotărît lucru, Baudron ăsta nu-i tîmpit. Îmi spune că a priceput totul, iar eu mă simt liniștit.

* * *

Acum noaptea e neagră ca o sticlă de cerneală chinezească. Ies din hotel și chem un taxi. Șoferul îmi spune că nu mă poate duce în Roucas-Blanc, fiindcă se duce să se culce. Dar astea sunt baliverne, îi flutur înainte un pachet de bancnote și se declară gata să mă ducă pînă în India.

Într-un sfert de oră ajungem în fața creșei Julièi. E o vilișoară cu acoperiș galben. Îi spun șoferului să mă aștepte și mă uit înapoi. Văd o pereche de faruri care se sting la cincizeci de metri : e semn bun. Baudron e acolo cu haidamacii lui. Escaladez grilajul și sar pe un răzor cu begonii, dacă n-or fi fost gladiole. Din fericire pentru pantalonii mei nu sînt eîini răi prin sector. Mă îndrept în liniște spre ușa de intrare.

După o clipă de gîndire, sun, după care dau fuga să mă ascund la umbra unui mic hangar ca măsură de precauție, și acolo mare mi-e surpriza să aud uguind porumbeii. Hotărît lucru, sunt pe drumul cel bun. Scot din buzunar pistolul meu de calibru 7,65 cu pat de sidef și aștept...

Trec cîteva minute, în sfîrşit se aprinde o lumină şi uşa se deschide. În cadrul ei o descopăr pe Julia în rochie de casă. Ei, drăcie ! Asta zic şi eu apariţie. Părul despletit îi curge pe umeri. Parcă e o sfîntă într-un vitraliu.

— Cine e ? întreabă ea cu un glăscior nesigur.

Atunci îmi iau archebuza şi înaintez în lumină.

Rînjesc :

— E micul San-Antonio, frumoaso ! Tony, pentru doamne, care vînează licurici şi a trecut pe aici să-ţi facă o şuetă.

Pare întrucîtva surprinsă, dar îşi revine repede.

— Ei, drăcie ! strigă. Ce te-a apucat să-mi cînţi *Marşul turcesc* la sonerie, la ora două dimineaţa ?

Îi arăt pistolul drept răspuns. Ea scoate un ţipăt.

— Nu te emoţiona, îi spun. Am venit doar să aflu veşti de la scîrba de Batavia.

— Batavia ?

Mirarea ei pare sinceră. Totuşi mă enervează.

— Hai, fără fiţe ! Spune-mi unde-l pot găsi.

— La el acasă, îmi răspunde. Locuieşte în Corniche.

— Se poate. Dar spune-mi de ce creşti porumbei ?

Acum pare emoţionată.

Mă apropii de ea şi-i trag o pereche de palme.

— Doamne ! strigă ea.

Nu-i prima oară cînd o tipă încearcă să facă în faţa mea pe femeia ultragiată, aşa că drept răspuns, îi zîmbesc un pic. Deodată, scot insigna.

— Frumoaso, îi spun, gluma s-a terminat. Priveşte asta şi vorbeşte !

Pare paralizată. Bîiguie :

— Dar ce înseamnă toate astea ?

Scot Coltul şi trag trei focuri în aer.

În cinci secunde colegii apar.

Întreb de Baudon. Un tip scund înaintează îndată.

— Comisarul San-Antonio ? murmură el.

Îi întind mîna.

— Salut, Baudron ! Sînt încîntat să te cunosc. Îmbarc-o pe frumusețea asta și să n-o scapi din ochi. Ai înțeles ?

În timp ce ei găbjesc persoana Julieï, eu vizitez baraca. Nimeni ! Casa asta e goală precum conștiința unui preceptor. Atunci mă întorc în hangar și zăresc un porumbar frumos. Aprind un pic lanterna și văd că e vorba de porumbei călători.

De data asta frige, și încă cum !

*
* *

Baudron se întoarce spre mine și mă întreabă dacă mai am nevoie de flăcăii lui. Șovăi și-i spun că se pot duce să facă o belotă la Siguranță, dar cu condiția să fie cu ochii pe Julia. Îmi face un salut milităresc de format mare ca pentru un ambasador și se cară. Mă gîndesc. Să păstrez taxiul sau să-i spun să se ducă în vechiul port să vadă dacă nu mi-am pierdut acolo bricheta ? Optez pentru a doua soluție, mai întîi pentru că locul unde mă duc e în apropiere, iar apoi fiindcă a mă duce acolo n-am nevoie să fiu precedat de muzica gărzii republicane. Nu sunteți de aceeași părere ?

Dacă aveți de doi bani materie cenușie sub șapcă trebuie să înțelegeți că n-o să mă duc să aprind o lumînare la Notre Dame de la Garde, ci că am un chef grozav să-i fac o vizită șmecherului de Batavia, fiindcă mi-a venit o idee și chiar foarte valabilă. Ideile îmi trec prin tărtăcuță ca trenurile printr-o

gară centrală într-o zi de mobilizare generală. N-am decît să mă aplec ca să le adun de pe jos.

Iată-mă pe cornișă, încercînd să reperez vizuina veneticului, pe care nu întîrzii să o descopăr. Dacă Julia nu și-a bătut joc de mine, trebuie să fie vila asta în stil Medicis.

E lumină înapoia storurilor, ăsta-i semn bun. Încalec peste balustradă și mă duc să bat la ușă. După o clipă o voce întreabă :

— Cine-i acolo ?

Răspund că e Ludovic al XIV-lea care vine din partea domnișoarei de la Vallière să vadă dacă nu cumva domnul Batavia are nevoie de palatul Versailles ca să crească niște condori.

Tipul rînjește și deschide ușa. E o brută uriașă care ar face carieră frumoasă ca personaj porcin la jocurile de tras la țintă de prin bîlciuri. Cred că l-am zărit mai înainte la *Colorado*. În orice caz, el mă recunoaște. Are un zîmbet rău.

— Ce cauți pe-aici la ore dintr-astea ? mă întreabă.

Fără să-i răspund, privesc fix, cu interes suportul prins în tavanul holului. Mașinal, ridică și el capul. E momentul pe care-l aleg ca să-l fac să guste croșeul meu de stînga, favorit. Scoate un ușor strigăt nostim și se răspîndește pe jos. Trec peste el și mă îndrept spre un salonaș de unde se aude zgomot de conversație. Cînd să intru, aud vocea lui Batavia care strigă :

— Cine e, Tom ?

Împing ușa și mă arăt, zîmbitor.

De uimire, Batavia lasă să-i cadă țigara de foi pe care o fuma.

— Salut, dragule, îi spun. Nu te așteptai să mă vezi în picioare, nu-i așa ? Ce vrei, gloanțele de pușcă

mitralieră sunt hrana mea favorită. Ia-ţi ţigara de jos, că se aprinde covorul.

În sfîrşit, reacţionează.

— Ce te-a apucat ? spune pe un ton nesigur. Şi ce-i cu Tom ? adaugă aplecîndu-se ca să încerce să vadă în spatele meu.

Înaintez în cameră.

— Îi era somn, spun. A adormit după ce i-am administrat un pic de ceai de tei. O să se trezească peste o oră sau două, numai că n-o să poată mînca linte o bucată de vreme, fiindcă o să-i lipsească vreo cîţiva dinţi din faţă.

Privesc familia asta de şerpi ; sunt trei : Batavia, alt tip de la *Colorado* şi un negru cu părul neted. Cred că ăsta din urmă trebuie să-şi administreze cu vagonul pomadă pentru cai. Mă distrez grozav de mutrele lor aiurite.

— Haide, dragilor, le spun, credeaţi că o să mă las ciuruit fără să spun nimic ? Păi atunci nu-l cunoaşteţi pe San-Antonio !

Batavia izbucneşte în rîs şi îşi priveşte amicii.

— Ce-o fi în capul tipului, de bate cîmpii în halul ăsta, îl auziţi ?

Îmi sare mustarul. Îmi scot arsenalul şi-i ţin pe maimuţoi la respect.

— Pe primul care mişcă degetul mic îl găuresc ca pe un bilet de metrou.

— E-n ordine, spune iute Batavia, nu te supăra. Cu ce îţi putem fi de folos ?

Ridic din umeri.

— Ajunge cu bancurile, mieluşeilor. O să vă spovediţi şi o să-mi spuneţi povestea tipului care s-a lăsat îngropat în strada Paradis. Pe urmă, ăluia care o să-mi vorbească despre Julia şi porumbeii ei o să-i dau o poză ; e-n regulă ?

Mă măsoară din ochi. Văd că sunt un pic zguduiți. Eu tremur de enervare.

— Tîmpiților ! Doar nu credeați că mă curățați ca pe un prunc. Dacă nu-l cunoașteți pe San-Antonio o să vă spun eu ce *curriculum vitae* are. Și asta o să vă dea de gîndit, cu siguranță.

Încep din nou să mă enervez. În acel moment primesc o scatoalcă groaznică în cap. Mă gîndesc la javra de Tom pe care pesemne că nu l-am amețit, și vine acum în vîrful degetelor să ceară legătura cu măduva spinării mele. Dintr-o dată, nu-mi mai amintesc dacă mă cheamă San-Antonio sau dacă suntem în vinerea mare. Aud o muzică ciudată de orgă, iar motivele ornamentale ale covorului vin spre mine în goană. Pe urmă e un întuneric brutal, întretăiat de steluțe aurii.

CAPITOLUL VIII

ÎN SĂNĂTATEA VOASTRĂ

Cînd îmi vin în fire, sunt în salon.

Capul mi-e aşezat pe pedalele unui pian, şi printre gene îi văd pe cei patru ticăloşi aplecaţi asupra mea.

Batavia îmi administrează pahare de apă în obraz. Pe mine, căruia nu-mi place apa, chestia asta mă enervează. Mă satur şi strănut puternic.

— Să nu răceşti, zice el, o să-ţi dau gomenol, o să vezi, frumosule. Hai, ridică-te. Şi nu-ţi pipăi buzunarele că puşcociul nu mai e acolo.

Cel mai bun lucru pe care-l am de făcut e să ascult. Mă ridic, blestemîndu-mă că nu i-am administrat doza maximă nenorocitului de Tom.

Întotdeauna suntem prea blînzi cu ticăloşii ăştia !

Batavia îmi vîră un Lüger frumos în coaste şi-mi dă ordin să ies. Iată-ne în faţa cocioabei. Negrul se îndreaptă spre un mic garaj şi scoate din el un 402 negru. Îl recunosc, din căruciorul ăsta au tras scîrbele în mine şi în chinez. Am priceput. Vor să mă plimbe pentru ultima oară, pe urmă o să mă aşeze cu spatele la faleză şi o să-mi expedieze puţin plumb

în măruntaie. Chestia e cunoscută. Îmi spun că e cam nasol să sfîrșesc așa și că Félicie o să facă o mutră caraghioasă cînd o să primească micul anunț al Șefului.

Cu siguranță că o să-mi dea o medalie cu titlu postum, dar nici o medalie n-a făcut vreodată un mort să învie, și pentru moment, mă doare-n cot de ea.

Mă urcă în mașină. Negrul conduce. Batavia se așază alături de el. Tom și colegul lui mă încadrează pe bancheta din spate. Fiecare dintre ei mă ține de un braț. Ar fi zadarnic să fac pe soldatul, mașina aleargă cu o sută zece pe oră. Mergem de-alungul coastei și îmi dau seama că ne îndreptăm spre un sat mic pe care l-am cunoscut odinioară. Venisem aici să mănînc o *bouillabaisse* [1] cu o fată formidabilă. Un pescar bătrîn ne arătase locul.

Erau vremuri bune ! Acum mă aduc aici să mă împușt...

* * *

Deodată negrul oprește mașina.

— E-n regulă, zice Batavia. Colțișorul ăsta e liniștit.

Mă pun să cobor și privesc noaptea melancolic. O noapte aspră, v-o spun eu, cu stele cîte vrei și cu o lună asemănătoare celor ce se văd pe fanionul batalioanelor algeriene. Examinez geografia regiunii. Suntem în vîrful unui soi de faleză deasupra mării.

Mă duc în șuturi la capătul falezei, sunt cu spatele la infinit și cu părul în bătaia vîntului. Pesemne că semăn cu Chateaubriand pe stînca lui, dar gorile-

[1] Mîncare provensală de pește cu sos de roșii foarte condimentat (n.tr.)

lor ăstora le pasă de romantism ca de prima lor zulă. O să-mi administreze o livră de plumb în burtă şi pe urmă o să mă azvîrle în baltă. Deci sunt necăjit, nu ?

Nu faptul că mor mă frămîntă, deşi nici nu mă entuziasmează.

Nu, ceea ce mă înfurie e că m-am lăsat învins de un Batavia de trei parale. Dacă măcar nu l-aş fi trimis înapoi pe Baudron ! Mă revolt ! Nu vreau să se spună că m-am lăsat doborît prosteşte ca un surdomut care n-a auzit somaţiile sentinelei.

— Va să zică, spunea Batavia, eşti mai calm caraliule... Nu credeai că o să dai de mîncare peştilor în seara asta, nu-i aşa ? O să-şi rupă dinţii sărmanii rechini în hoitul tău blestemat de poliţai.

Se ţine de coaste şi se fiţîie înaintea mea. Asta-mi place. Cabotinii sînt mai uşor de înfrînt decît durii. Un adevărat gangster nu-şi pierde timpul povestindu-ţi viaţa surioarei lui înainte de a te ucide. Îţi trimite un eşantion al Lüger-ului lui pe sub masă sau în rinichi, şi eşti mort înainte de a pricepe ce ţi se întîmplă. Mă hotărăsc să-mi joc ultima partidă, cu toate că nu o consider grozavă.

— Glumeţilor ! Credeţi că San-Antonio se lasă dus ca un şcolar ! V-aţi pierdut minţile căcăcioşilor.

— De ce ? Întreabă Batavia un pic îngrijorat.

— De ce ? îi răspund. Ia uită-te un pic înapoi, sărman neghiob.

Toţi se întorc cu excepţia huidumei de Tom care cunoaşte şmecheria. Cu atît mai rău, risc recurgînd la mijloace extreme. Îmi iau avînt şi mă arunc cu capul înainte de pe faleză. Tom îşi goleşte magazia de plumbi, iar eu încasez un glonţ în partea cărnoasă a braţului stîng. Acum rămîne de ştiut dacă o să cad în mare sau pe stînci. Tot corpul îmi e crispat de spaima aşteptării. Căderea îmi pare nesfîrşită. Apoi

urmează un plonjon delicios. Deşi nu-mi place apa, aş bea Mediterana, atît de mare e recunoştinţa mea. Încep să înot fără zgomot pe lîngă stînci, ca să evit ploaia de gloanţe care pîrîie în preajma mea, fiindcă plouă cu plumbi care se aştern aici.

Aud vocea lui Batavia care urlă :

— Coborîţi la mal ! Grăbiţi-vă să nu ne scape că de nu, sîntem cu toţii buni de spînzurătoare !

Ajung pe o mică plajă nisipoasă şi alerg în tăcere. Acolo e o adevărată cavalcadă. Oamenii lui Batavia coboară pînă lîngă plajă ca să-mi caute hoitul. Atunci steaua mea începe să strălucească formidabil, de parcă îngerul de serviciu a frecat-o cu Miralex. Descopăr o potecă mică şi nostimă care dă în drum. Merg pe ea şi mă pomenesc într-o groapă la o sută de metri de maşină. Pleaşcă nesperată.

Batavia e singur pe faleză. Aplecat deasupra golului îşi îndeamnă amicii. Banditul e departe de a bănui că sunt în spatele lui. Mă apropii urcînd. Simt o poftă grozavă să-i dau un brînci ca să-mi dau seama dacă ştie să înoate. Dar pentru San-Antonio-slujba e mai presus de ranchiunele personale.

Mă proţăpesc înapoia lui Batavia. Vuietul valurilor şi urletele lui acoperă zgomtoul paşilor mei. Brusc îi trec braţul pe după gît şi-l trag înapoi. Îşi pierde echilibrul şi se întinde pe spate. Surpriza l-a făcut să dea drumul pistolului. Îi trag un picior în stomac cum nu vă doresc să primiţi nici în vis. I se taie respiraţia, sughiţă şi rămîne nemişcat. Îl tîrăsc pînă la maşină. Cu braţul valid îl urc în ea. Pentru mai multă siguranţă îi pun cătuşele. Apoi mă instalez la volan şi demarez brusc în direcţia Marsiliei.

Se poate spune că mă întorc de departe !

* * *

Patruzeci de minute mai tîrziu oprim în faţa Siguranţei. Cred că am pierdut o jumătate de litru de sînge, dar mă simt grozav de vesel şi nu mi-aş schimba locul nici cu cel al mikadoului. Îi trezesc pe cei de la postul de gardă. Le spun să-l pună pe Batavia sub cheie şi să mă ducă la infirmerie, că nu ţin să pierd tot sîngele. Pe urmă le cer să-l văd pe Baudron. Tipul vine în momentul în care medicul îmi extrage glonţul din rană. Întreabă ce s-a întîmplat şi-i povestesc totul. Băiatul ăsta de treabă e uluit. Se uită la mine ca la Moş Crăciun, şi-i lucesc ochii ca silexul la soare. Asta mă unge la suflet. Un marseiez care e mirat în halul ăsta, aşa ceva nu se vede în toţi anii bisecţi. Cînd pansamentul meu e gata, mergem să aflăm veşti despre Batavia. Tipul e întins pe o masă, e verde ca bradul şi încă nu şi-a recăpătat cunoştinţa. Cer o sticlă de rom ; un agent îmi scoate una dintr-un dulap, îmi administrez o doză bună, după care, cu un coupe-papier desfac dinţii victimei mele şi-i torn un firicel din preţiosul lichid în gură. Mă doare inima să dau aşa o bunătate javrei ăsteia, dar, cum zice amicul Bourvil, dacă trebuie, trebuie. După cîteva secunde, deschide ochii şi începe să geamă.

— Deci, dragule, îi spun, ai priceput cu cine ai de-a face ? Să ştii un lucru şi să nu-l uiţi, lup fioros ce eşti, deşi *a priori*, asta nu-ţi mai poate servi la mare lucru. Cu San-Antonio nu te joci. Iar acum cel mai bun lucru care-ţi rămîne de făcut e să spui tot dacă nu vrei să folosesc metode tari.

Nu trebuie să-i spui de două ori, vă jur. Băiatului nu-i plac complicaţiile şi scuipă tot imediat. Aflăm că adevăratul proprietar al barului *Colorado* e un fost nazist pe nume Früger, camuflat de la eliberare,

care colecționează informații referitoare la reorganizarea flotei noastre pentru o putere străină. Are în slujba lui banda de băieți drăguți pe care o cunoașteți. Toate mesajele sînt transmise prin porumbei la centrul de la Nisa, a cărui adresă Batavia nu o știe. Exact acum opt luni, unul dintre membrii bandei se informase în legătură cu acel centru misterios. Früger a aflat și l-a făcut să-și piardă memoria, punîndu-i acid prusic în paharul cu Martini băut seara. Apoi cadavrul a fost dezbrăcat și vîrît într-un frigider, în așteptarea nopții. Din nefericire pentru acești domni, în seara aceea a fost o razie, iar Batavia n-a avut decît timpul să arunce cadavrul în șanțul de canalizare deschis de muncitorii primăriei.

Cum se face că mortul a avut un tub cu un mesaj în gură ? Habar n-are. Va trebui să limpezesc povestea asta mai tîrziu.

— Acum, îi spun lui Batavia, vorbește-mi un pic despre Julia.

— E o obișnuită a casei, zice el, dar nu-i amestecată în afacere.

Ridic din umeri.

— Dacă nu-i amestecată, cum explici că porumbarul se află pe proprietatea ei ?

— Fiindcă a subînchiriat de la patron, zice Batavia. Ea nu se ocupă de porumbei.

— Bine, atunci explică-mi cum ai aflat cine sunt și cum ai știut că-l contactasem pe barmanul chinez.

Începe să rîdă.

— Ei nu, uneori, zice, poate că nu crezi, mă pricep să recunosc copoii, cu tot respectul ce ți-l port. Cînd te-am văzut discutînd cu Su-Chang, asta m-a șucărit și cînd te-ai dus să telefonezi, ți-am interceptat convorbirea, mulțumită unui sistem de ascultare care-i posibil cu aparatul de sus. L-am avertizat imediat pe patron de ce se întîmplă. Mi-a ordo-

nat să-l supraveghez pe chinez şi să vă curăţ pe amîndoi dacă vă întîlneaţi.

— Care-i adresa patronului ?

Îi citesc spaima în privire. Tace. Mă gîndesc : poate că-i mai bine să nu încerc să-l strîng cu uşa. Tipii ăştia cînd se încăpăţînează vorbesc tot atît de mult cît un cotlet de miel. O să-l lăsăm pentru cîtva timp să mucegăiască la întuneric pe dragul de Batavia, asta n-o să-i facă rău. Fac semn gardienilor să-l ducă. Apoi dau semnalmentele colecţiei de mardeiaşi pe care am lăsat-o la malul mării ; într-un sfert de oră toţi copoii din teritoriu o să-i hăituiască. N-au mai multe şanse să rămînă în libertate, decît am eu să ajung sultan al Marocului.

După ce iau aceste măsuri, pun să fiu dus la celula Juliei. Rana mea mă face bucolic, nu ştiu ce-i povestesc, dar după o clipă mi-a iertat totul !

Ba chiar consideră că aventura asta e plină de picanterie şi are impresia că trăieşte într-un film al lui Metro Goldwin Mayer, pariez că mă ia drept Robinson...

— Ia spune, scumpo, nu ţi-e somn ? E aproape ora patru... Am avut o noapte agitată, trebuie să facem nani. Vino la hotelul meu, o să-ţi obţin o cameră încîntătoare, recepţionerul de noapte e un prieten.

Se uită pieziş la mine, ascunzîndu-şi un zîmbet.

Dintr-o dată nu-mi mai simt rana.

Zorii încep să se arate dinspre larg.

PARTEA A DOUA

NIȘTE CHESTII SCANDALOASE

CAPITOLUL I

ÎNCEPE DIN NOU !

Ah, copii ! Ce somn am tras... Cred că dacă rana nu mi-ar fi făcut mizerii aş fi dormit pînă cînd mi-ar fi ieşit părul prin căciulă. Cînd îmi recapăt cunoştinţa, chiar mai înainte de a fi deschis ochii, am impresia unei prezenţe în cameră. Întorc capul şi pe cine văd stînd într-un fotoliu ? Pe Julia, fetiţa mea blondă.

Mititica a aţipit. Mă uit la corpul ei afundat în somn şi simt că mă zgîndăre. Pieptul i se ridică în mod regulat. Credeţi-mă, fetiţa asta are tot ce-i trebuie ca să se angajeze manechin în rue de la Paix. Va trebui să-i spun două vorbe despre asta. Sunt cu totul înduioşat de părul ei blond. Nu rîdeţi, vă asigur că are o înfăţişare de înger.

Simţindu-se examinată, se trezeşte. Bate şi ea din pleoape şi-mi zîmbeşte.

— Ziua, gîngureşte ea.

— Bună ziua, zînă dragă, poţi să-mi spui ce faci în fotoliul ăsta, în loc să fii în camera ta ?

— Din cauza rănii tale...

— Ce-i cu rana mea ?

— Știi că am camera lîngă a ta. Pe la cinci, mi s-a părut că te aud gemînd și am venit. Visai doar. Temperatura, fără îndoială. Am observat că rana îți sîngerează tare și atunci m-am dus la farmacia de gardă alături să cumpăr feșă.

Îmi privesc brațul și văd că, într-adevăr, e gros cît o traversă. Fără să-mi dau seama, Julia a înfășurat de jur-împrejur tifon.

Totul e O.K. Pansamentul a fost bine strîns.

Un elan de recunoștință îmi gîdilă aorta.

— Ești o fată minunată, Julia !

Ridică din umeri.

— E-n regulă, comisare. Să nu mai vorbim de asta.

— Nu-mi spune „comisare" !

— Preferi San-Antonio ?

Nu răspund nimic, o privesc și e un spectacol mai impresionant decît Mont-Blanc-ul.

Întind brațul valid în direcția fotoliului rugînd zeii să fie atît de lung încît să-l prindă pe cel al lui Julia. Zeii îmi îndeplinesc voia. Apuc o mînecă înăuntrul căreia se află brațul cel mai frumos din lume. Restul urmează.

Nu știu cum se produce lucrul ăsta, însă în mai puțin timp decît e nevoie să dai bună ziua soacră-ti, simt două buze calde pe ale mele.

Vă repet, puștoaice am cunoscut cu grămada și dacă toate cele cu care am jucat marele joc ar veni să-și ceară aperitivul, ar trebui să mobilizez toți chelnerii de cafénea din Paris ca să le servesc ; cu asta, însă, e altceva. Simt o zguduitură și înțeleg în sfîrșit ce înseamnă amorul fulgerător.

Schimbăm cîteva fraze nemuritoare, după care bunul simţ iese învingător şi hotărîm să mergem să mîncăm într-unul din saloanele hotelului. Cer cafea neagră cu pîine prăjită şi suc de portocale. Credeţi-mă, beţi suc de portocale pe nemîncate dacă vreţi să vă menţineţi stomacul la înălţimea creierului. Căci ştiţi că totul începe în maşina asta nenorocită cu două labe numită individ.

De exemplu, priviţi-l pe un sărman nefericit care suferă de stomac. Face o mutră îngrozitoare, e trist amar, rău, nu se interesează de nimic altceva decît de răul lui. E tocmai bun să facă pe cioclul. Ca să duc viaţa pe care o duc, trebuie să evit tulburările astea tîmpite, care îşi au totuşi importanţa lor.

* * *

Sîntem într-o cameră discretă şi ni se serveşte un mic dejun intim. Sînt bucuros ca un puşti, totul mă încîntă : ceştile mari, albastre, hîrtia galbenă a tapiseriei, ciorapii de culoarea pîinii prăjite a Juliei.

Cafeaua e extra. Directorul hotelului trebuie să se aprovizioneze direct din Brazilia.

În timp ce mănînc şi debitez madrigaluri, meditez. E o veche obişnuinţă la mine. Oricare ar fi împrejurările, nu trebuie să te îndepărtezi niciodată de subiect. Al meu e *Colorado Bar* şi proprietarul lui.

Atîta timp cît misteriosul Früger va fi în libertate, n-o să mă simt liniştit.

— Ce ai, dragule ? Pari visător, observă Julia.

— E dragostea, spun eu cu nerușinare.

Ea încruntă sprîncenele.

— Nu-ți bate joc de mine!

Tocmai cînd vreau să protestez că sunt de bună credință, valetul vine să mă anunțe că mă caută cineva la telefon. Mă scuz și mă iau după el.

Apuc receptorul care atîrnă la capătul firului.

— Alo ?

— San-Antonio ?

— Chiar el.

— Aici șeful Siguranței. Cum merge rana ?

— Merge.

— Felicitări pentru rapiditate. Ai lucrat bine. Aici eu tușesc cu modestie.

Șeful mai bate cîmpii cîteva minute cu privire la meritele mele. Întrucît nu-i prima oară cînd aud declarîndu-mi-se că-s un tip fără pereche, în vremea asta îmi fac unghiile.

— Poți veni imediat ?

— La dumneata, șefule ?

— Da la mine la birou, s-a întîmplat ceva. Nu-ți pot spune la telefon. Cred că încă n-ai terminat cu afacerea asta.

Fac o strîmbătură nerespectuoasă la sita de ebonită.

— Foarte bine, șefule. Doar să-mi termin cafeaua.

Ei, bine... Mereu apar complicații atunci cînd ai avea chef să trăiești cu burta la soare.

Mă duc la Julia.

— Nu-i ceva în regulă ? mă întrebă ea.

— Nu prea. Trebuie să dau fuga la Siguranță.

— Ceva nou ?

— Fără îndoială, n-am primit precizări.

În fața figurii ei dezamăgite, nu mă pot împiedica să izbucnesc în rîs.

— Nu stau mult. O să trimit să-ţi caute ultima carte a lui Max du Veuzit şi o să mă aştepţi aici cuminte. La prînz o să mergem să mîncăm ceva pe undeva şi o să mai discutăm...

— Cu excepţia cărţii, te ascult, îmi răspunde ea. Mi-e groază de literatura pentru fete limfatice.

Mă aplec spre ea şi-i ofer un sărut de format mare. Ea îmi dă restul cinstit.

Sîntem chit.

CAPITOLUL II

SCHIMBARE DE DECOR

Şeful are o mutră curioasă care exprimă simultan îngrijorarea şi cordialitatea. Ca în ajun, îmi arată fotoliul pentru un mamut adult şi se proţăpeşte cu coatele pe birou.

— Acum povesteşte-mi aventurile din noaptea asta.

— Baudron nu v-a făcut un raport ?

Face un gest de nerăbdare.

— Baudron ! Baudron ! Ce vrei să-mi povestească ? Afacerea asta ai rezolvat-o dumneata singur !

Îmi aprind o ţigară.

— În aceste condiţii, domnule director, o să încep cu începutul.

Foarte pe scurt îi relatez faptele şi gesturile mele de cînd am ieşit din cabinetul lui ieri dimineaţă. Se amuză cînd fac aluzie la coniacurile pe care mi le-am expediat, încruntă din sprîncene şi mă examinează într-un fel curios cînd îi povestesc chestia cu salvele

de pușcă mitralieră și tresare de mulțumire în clipa cînd îi povestesc plonjonul de pe faleză.

— Extraordinar, murmură, ești un bărbat de legendă. L-ai îmbogăți pe un romancier popular.

— Poate că o să scriu toate astea într-o zi.

— Te sfătuiesc, iar editorul care o să-ți semneze un contract n-o să se plictisească. Acum e rîndul meu la cuvînt. Știi ce a pățit Batavia ?

— A pățit ceva ?

— În dimineața asta, în timp ce-l transferam la închisoare a fost ucis cu o rafală de pușcă mitralieră. Asta s-a întîmplat în momentul cînd l-am scos din dubă. O mașină neagră a sosit în trombă și a încetinit. Un tip cu fața ascunsă de un fular și-a scos pușca pe fereastră. A tras în aer ca să-i facă pe paznici să priceapă că trebuie să se ascundă și a băgat șaisprezece gloanțe în hoitul lui Bavaria. Un as !

Scot un fluierat admirativ.

— Așa că, mă întrebă interlocutorul meu, ce crezi despre asta ?

— Ce credeți și dumneavoastră. Rețeaua de spionaj pare bine organizată. Iar tipul care o conduce nu-i un îngeraș. E la curent cu scandalul de aziînoapte și știind că Batavia e în mîinile noastre a considerat mai prudent să-l suprime.

— Așa cum ți-am spus la telefon, munca dumitale continuă. Acum pista a fost descoperită, trebuie să prindem iepurele, dragă San-Antonio.

— Aveți știri despre complici ?

— Niciuna. În pofida măsurilor pe care le-am luat, n-au putut fi prinși.

Mă ridic dintr-o săritură.

— Întăriți barajele ! Faceți percheziții în hoteluri, în baruri... Dublați numărul celor care stau la pîndă lîngă *Colorado* și lîngă vila lui Batavia. Puneți Marsilia în stare de asediu dacă vreți, dar prin-

deți-mi unul dintre tipi. Nu vă cer decît unul, e foarte important.

— Firește, dar pot să te întreb dacă acorzi vreuneia dintre capturi un interes deosebit ?

— Tot ce există mai deosebit.

— Ce gînd ascuns ai ?

Fac un gest enervat care pe director nu-l supără prea tare.

— Nici un gînd ascuns. O să vă explic planul meu în timp util.

Își freacă obrajii.

— Aha, va să zică ai un plan ?

— Și încă cum !

— Ei bine, noroc !

Plec de la Siguranță și mă duc la tutungeria cea mai apropiată. Acolo aleg o vedere frumoasă cu marea și i-o trimit lui Félicie cu cîteva vorbe drăguțe pe ea. Pe urmă redactez un raport foarte succint pentru șefii mei de la Paris.

Duc toate astea la poștă și mă întorc la hotel.

* * *

O găsesc pe Julia ascunsă înapoia unei reviste săptămînale. Îmi spune că a citit că Jean Marais poate o să se căsătorească. Nu mă jenez să-i spun că știrea asta mă lasă rece ca pe o șopîrlă închisă într-un frigider de pe vremea armistițiului.

— Bine, declară ea. Văd că nu ești monden. De ce ai, *darling,* privirea asta de vulpe împăiată ?

În două vorbe îi comunic decesul agitat al lui Batavia. Ea pare îngrozită.

— Incredibil ! murmură ea scuturînd buclele-i blonde. În ce viespar mă vîrîsem !

Îi pun întrebări cu privire la relațiile ei cu banda.

— Oh ! Relații e o vorbă mare ! La sosirea mea la Marsilia o prietenă m-a adus la *Colorado* și m-a prezentat lui Batavia. El a fost foarte drăguț.

Încrunt din sprîncene.

— Haide, lup fioros ce ești, nu mai face mutra asta. Îți jur că era vorba doar de un prieten. Cîteva cockteiluri, cîteva tangouri... Glume de trei parale...

Asta-i tot. Cînd a aflat că voiam să subînchiriez un apartament, mi-a spus că are exact ce caut, fiindcă un prieten de-al lui care stătea în străinătate îi ceruse să-i subînchirieze vila pe timpul cît lipsea, ca să evite să-i fie rechiziționată...

— Pricep, spun eu, era mai prudent din cauza porumbeilor.

— A porumbeilor ?

— Poate că nu știi că e un porumbar în proprietatea unde locuiești ?

— Ba da !

— Și nu știi că e vorba de porumbei călători ?

Cască gura, într-atîta e de uluită.

— Porumbei călători ! exclamă.

— *Yes, darling.* Și cine se ocupa de ei ?

— Grădinarul. Știi, subînchiriind provizoriu, nu mă ocupam de întreținerea cocioabei.

Îi cer adresa grădinarului și mi-o notez în agendă făgăduindu-mi să mă duc să-i cer tipului sfaturi cu privire la semănatul spanacului.

O prind pe Julia de un braț și o tîrăsc pînă la restaurantul cel mai apropiat unde comand niște fripturi late ca fundul unei croitorese.

Însoțitoarea mea începe să mănînce cu tot atîta poftă ca și mine. Întrucît brațul mă doare puțin, ea îmi taie friptura. Puțin lipsește să-mi dea mîncarea în gură. Îi zîmbesc, dar zîmbindu-i și mîncînd friptura mă gîndesc la ea, sau mai degrabă, la noi...

Îmi spun că lucrurile acum arată altfel. Atîta timp cît credeam afacerea terminată, puteam să-mi ofer o escapadă cu o pipiță. Cu atît mai mult cu cît consideram că merit genul ăsta de divertisment. Acum însă s-a comis o eroare. Ancheta continuă și, în exerciții de acest gen, frumoasa Julia îmi e de tot atîta folos, ca un motocultor. Trebuie să-i explic lucrurile cu tact. În ce privește tactul, puteți avea încredere în mine. Din fericire, fata asta are mai multă minte decît un consilier de stat și e de acord cu raționamentul meu fără discuție.

— Da, murmură ea trist, înțeleg că o femeie nu poate împărtăși ocupațiile unui bărbat ca tine. Aș fi o povară pentru tine, dacă aș rămîne aici. O să mă întorc pentru cîtăva vreme la Nisa la părinții mei. Dacă o să ai chef să mă vezi, n-o să ai decît să faci un semn.

Prind din zbor hotărîrea ei.

Ca să o răsplătesc, mă aplec înainte pe deasupra mesei. Nefiind lenoșă, se apleacă și ea, astfel că ne întîlnim exact acolo unde trebuie.

CAPITOLUL III

LA VÎNĂTOARE

După masă o însoţesc pe Julia la gara Saint-Charles. Ne dedăm la marea scenă a despărţirii. Din fericire, Félicie îmi pune întotdeauna o jumătate de duzină de batiste curate în valiză. Scot una din buzunar ca să-i şterg lacrimile dragei mele amice şi alta ca să o fîlfîi cînd pleacă trenul.

În viaţă trebuie să fii întotdeauna corect.

Profit de faptul că sunt la gară ca să mobilizez un taxi, fiindcă o să am ceva curse de făcut într-un timp destul de scurt.

Pentru început, îi cer să mă ducă la *Colorado*. După cum speram, cîrciuma e închisă. Zăresc prin preajmă cîţiva tipi care studiază vitrinele cu o nevinovăţie care miroase de departe a caraliu. Mă apropii de unul dintre ei şi-i vîr insigna sub nas.

— Ascultă, îi zic, eu urmăresc afacerea pe care o ştii. Ai văzut vreun individ intrînd sau dînd tîrcoale pe aici de cînd eşti de serviciu ?

El clatină din cap.

— Nu, domnule comisar.

— Bine, fiţi atenţi în continuare.

Trec prin alee şi iată-mă într-o curte întunecoasă în care dau mai multe uşi. Mă orientez. Intrarea de serviciu a barului trebuie să fie prima la dreapta. Scot un mic instrument din buzunar şi mă apuc de treabă. Instrumentul ăsta nu l-am născocit eu, iar cel care l-a pus la punct a uitat să-l breveteze. Acum e prea tîrziu să se mai gîndească la asta, fiindcă la ora la care vă vorbesc, locuieşte într-o cutie din lemn de brad, într-un colţ al cimitirului condamnaţilor la moarte. În orice caz, instrumentrul lui e minunat : în cîteva secunde broasca Yale mă ascultă şi intru în fortăreaţă.

Aici domnesc liniştea şi întunericul. Bîjbîi ca să găsesc comutatorul. Îl găsesc. Lumina ţîşneşte. Nu mă înşelasem : sunt în bucătăria localului. Totul e în ordine. Inspectez locul : nu e nimeni, după cum vă daţi seama. Traversez barul şi împing o uşiţă discretă care se deschide într-un motiv mare de tapiserie exotică. Ajung într-un birou strîmt, mobilat elegant. Mă reped la sertare ca un hoţ la o cutie a milelor dintr-o şcoală laică şi răscolesc cu o rară delectare în actele care se află acolo. Însă cercetările mele sînt zadarnice. Nu găsesc decît facturi de la negustori de băuturi alcoolice, cataloage, indici de preţuri, note de gaz şi electricitate, facturi de plată, cărţi de conturi, într-un cuvînt toate hîrţoagele inerente exploatării într-un comerţ de felul ăsta. Nimic care să fie un indiciu asupra personalităţii proprietarului. Cred că dacă aş vizita muzeul armatei, aş afla tot atîtea lucruri ca şi în localul ăsta închis.

Mă pregătesc să plec cînd îmi vine o idee care valorează greutatea ei în coniac. Mă duc la telefonul de lîngă tejghea şi-l examinez. Am nimerit-o : e un

simplu aparat interior, fără cadran, care depinde de cel din subsol. În momentul ăsta îmi pică o fișă. Îl văd pe Batavia cu o seară în urmă, pe cale de a telefona, în timp ce-l așteptam pe Su-Chang. De vreme ce s-a dus la aparatul ăsta, *înseamnă că i-a telefonat cineva de jos*. Și întrucît a părăsit barul imediat după aceea cu acoliții lui ca să organizeze partida de pușcoace, totul mă face să cred că în momentul acela cineva i-a dat ordin să ne organizeze croaziera spre paradis chinezului și mie. Ridic receptorul și-l pun pe tejghea. După care îmi leg ceasul de emițător.

Apoi cobor la etajul inferior și intru în cabina telefonică. Duc receptorul la ureche apucîndu-l delicat și ascult. Raționamentul meu se dovedește exact, fiindcă aud ticăitul slab al ceasului meu. Deci e deajuns să ridici receptoarele aparatelor ca să fii în contact.

Scot briceagul și tai firul telefonic chiar lîngă receptor, după care înfășor receptorul în batistă și-l vîr în buzunar.

* * *

Șoferul meu e tot acolo. Citește *Oh !*, o revistă plină de lucruri pasionante. Îl bat pe umeri.

— La morgă !

Tresare, fiindcă tocmai citea o nuvelă polițistă.

— Poftim ?

— La morgă !

Demarează. Hotărît lucru, îmi petrec viața în frigiderul ăsta. Paznicul mă recunoaște imediat. Polițiștii l-au pus la curent.

— Deci, domnule comisar, îmi spune el, mi-ați trimis clienți... Drăguț din partea dumneavoastră.

Nu zîmbesc ascultînd bufoneriile astea de băiaș.

— Ia spune-mi, bătrîne, trebuie să ai țoalele chinezului.

— Exact, aprobă el, mi s-a telefonat de la Siguranță să vi le țin la dispoziție.

Mă duce într-o sală care miroase a dezinfectant și a murdărie veche. Apucă un pachet legat cu sfoară dintr-un dulap și-l desface pe masă. Caut prin buzunarele sărmanelor zdrențe ale lui Confucius.

— S-a făcut deja, îmi spune paznicul. Toate lucrurile pe care le avea asupra lui sînt în săculețul ăsta de pînză.

Golesc săculețul pe masă. Conține o brichetă, un pachet de *Lucky*, un inel de aur, un creion, un carnet de tichete de tramvai, o batistă și o legătură de chei. Iau cheile și le pun lîngă receptorul telefonului din buzunarul meu. Schițez un mic salut cu mîna băiatului din frigider și mă duc la șoferul meu.

— Acum la Siguranță.

Ajuns în fața clădirii Siguranței dau buzna pe coridor. Întreb unde-i biroul lui Favelli, pe care încă nu l-am văzut. E acolo împreună cu Baudron. E un corsican scund cu o înfățișare de om al dracului și cu umeri lați ca un dulap normand. Baudron face prezentările.

— Foarte încîntat, îmi spune Favelli. Deci, unde ați ajuns ?

Golesc conținutul buzunarului meu drept și întind receptorul telefonic colegului meu.

— Puneți să se ia amprentele care sînt pe el și verificați în dosare dacă nu cumva, din întîmplare, îl cunoașteți pe proprietarul lor.

Mă așez pe un colț de birou.

— Am înțeles.

— Aveți vreo veste despre cei trei glumeți de pe faleză ?

— Poate da, poate nu, ironizează el.

Aștept explicații.

— La doi kilometri de locul unde ați fost cît pe-aci să fiți curățat, continuă Favelli, se află un mic debarcader aparținînd unui club. În acest debarcader se găsesc niște hangare nautice care adăpostesc bărci cu motor. Dar în noaptea asta, poarta hangarelor a fost forțată și una dintre ambarcațiuni furată, înțelegeți ?

— Foarte bine. Avea multă benzină în rezervor ?

— Destul ca să le îngăduie ticăloșilor ăstora să o șteargă. Pesemne că au ajuns într-un loc oarecare pe uscat și s-au ascuns.

Mai schimbăm cîteva vorbe despre meserie și o iau din loc.

— Mai aveți mult de mers ? mă întrebă tipul cu taxiul.

— Te obosește să mă trambalezi ?

— Deloc, patroane. Doar ca să știu să-mi fac plinul de benzină.

— Fă-l, nu se știe niciodată.

Acum o să-l intervievez pe grădinarul casei Juliei. Nu trebuie să neglijez nimic. Însă constat încă o dată că organizația asta e de mîna întîi și că ticăloșii ăștia nu lasă nimic la voia întîmplării. O să vedeți de ce.

În momentul în care sun la tip, un oarecare Mérulant, constat că ușa lui e ciuruită de niște găurele mici care pesemne că n-au fost făcute cu un vibrochen. Pentru a doua oară astăzi mă slujesc de instrumentul de care v-am vorbit mai sus și deschid. Mai exact încerc să deschid, căci ceva blochează ușa. Împing cu putere și o întredeschid. Doar atît cît să pot arunca o privire înăuntru.

CAPITOLUL IV

CA UN CAP DE OAIE

Cobor scara sărind cîte patru trepte şi mă reped la şofer.

— Amice, du-te să dai un telefon de la cafeneaua cea mai apropiată, formează numărul Siguranţei şi cere-l pe comisarul Favelli, sau, dacă nu e, pe adjunctul lui şi spune-le să vină aici urgent cu o ambulanţă. Din partea lui San-Antonio, nu uita.

— Ce se întîmplă ? se îngrijorează omul.

— Nu se mai întîmplă nimic, spun.

— Dar...

— Grăbeşte-te !

Se execută şi dă fuga pe stradă spre un loc unde se zăreşte o firmă de cafenea.

Aşteptîndu-i pe oamenii mei, mă aşez în faţa uşii, pe treptele scării şi aprind o ţigară. Nu fumez enorm, dar cînd aprind una, mă puteţi crede că face ore suplimentare creierul meu.

Favelli şi Baudron nu şi-au pus ghete de scafandru ca să vină. Nici nu s-au scurs zece minute şi aud trîntindu-se o portieră. Cei doi colegi ai mei apar.

— Ce e ? întrebă Favelli.

Zîmbesc cu drăgălășenie și le explic în cîteva cuvinte. Le spun cum am obținut adresa tipului care se ocupa de întreținerea cocioabei și a porumbeilor călători.

— Cineva mi-a luat-o înainte, am concluzionat eu. Acest cineva era bine înzestrat cu artilerie. A sunat. Grădinarul pesemne nu făcea parte din bandă ; întrucît citise ziarele de dimineață se temea și a vrut să știe identitatea vizitatorului. Atunci acesta i-a răspuns cu focuri de pistol de calibrul 38. Asta-i povestea.

— Ei, drăcie ! exclamă Favelli. În ritmul ăsta, în curînd n-o să mai rămînă nimeni în Marsilia.

Terminăm de deschis ușa și-l examinăm pe locatar. Sărmanul columbofil e lungit pe dalele holului și e plin de găuri ca un schweitzer.

Cunoștința mea de la morgă o să demisioneze sau o să angajeze personal, dacă vom continua să-i expediem cadavre.

— Cu dumneavoastră, spuse Baudron, cel puțin sîntem siguri că o să avem ceva neprevăzut.

Îi chemăm pe cei doi brancadieri care sunt pe palier cu targa lor. Îl încarcă pe defunct și-l duc. Îi urmăm. Ajuns în stradă, plătesc taxiul mulțumindu-i șoferului pentru serviciile sale bune și credincioase. Apoi le fac cu ochiul colegilor.

— Să-i lăsăm să urce pe brancardieri în față, le spun, iar noi o să ne instalăm în spate.

Ei mă ascultă, destul de uluiți trebuie să mărturisesc.

După ce ne lăsăm pe vine lîngă victimă, le împărtășesc proiectul meu, căci încă nu v-am vorbit de el, dar am o idee și mi se pare excelentă.

Îi inițiez rapid.

— Ca să prinzi raci, le explic, se pun în plasă capete de oaie ; eu am chef să joc rolul unui cap de oaie.

— Învăţaţi-ne, spune Favelli, o să putem face o partidă.

Urmez :

— Se joacă singur ca *bilboquet*-ul [1]

Mă aplec asupra cadavrului. Deşi mi-e silă, îi scot haina perforată şi o îmbrac după ce am scos-o pe a mea. Hazardul e drăguţ fiindcă a îngăduit să avem amîndoi aceeaşi talie.

Mă uit la vecinii mei şi văd că-mi cască nişte ochi, de parcă un crocodil ar începe să le recite fabule ale lui La Fontaine.

— Acum, le spun, eu sunt victima. O să-l punem pe tip pe jos şi-o să-l ascundem sub o prelată care de altfel, nu trebuie să slujească decît la asta. Apoi o să-i iau locul, iar voi o să mă debarcaţi la spital. Mai înainte, Favelli se va duce să-l prevină pe medicul şef. Aţi înţeles ?

— Hm... nu...

Au răspuns într-un cor desăvîrşit.

— Cu toate astea e foarte simplu.

Bat în geam ca să avertizez brancardierii. Unul dintre ei face să gliseze geamul.

— La spital, le ordon.

A venit momentul să discutăm serios. Îmi dezvălui bateriile în faţa colegilor mei de la Siguranţă.

— Veţi anunţa presa că banda de spioni a încercat să-l ucidă pe grădinar. Înţelegeţi : *a încercat.* Veţi adăuga că nu l-a ucis cu totul şi că, deşi nu poate vorbi imediat, zilele tipului nu sunt în primejdie. Flăcăilor noştri o să le fie frică.

[1]) Joc constînd dintr-un baston ascuţit la un capăt care trebuie introdus într-o bilă găurită, legată de acesta printr-o sfoară (n.tr.).

— Sunteți sigur ? întrebă Baudron.

— Ei, drăcie, gîndiți-vă un pic : Dacă l-au lichidat au făcut-o fiindcă îl socoteau primejdios pentru securitatea lor.

— Într-adevăr.

Continuu :

— Nu pot fi absolut siguri că a murit, fiindcă au tras prin ușă.

Deci declarația voastră nu va fi pusă la îndoială. În acel moment nu vor avea decît o idee ; să-l cureţe pe grădinar mai înainte ca acesta să-şi fi recăpătat cunoştinţa. Pentru asta, se vor manifesta într-un fel sau altul, iar noi va trebui să prindem ocazia din zbor.

— Magnific ! trepidează Baudron.

— Dar foarte primejdios, subliniază Favelli.

Îl liniştesc.

— Credeți-mă, colega, am mai văzut şi altele... Şi vedeți că sunt aici.

— Totul are un sfîrşit, suspină comisarul.

Rînjesc.

— O să mă faceți să plîng.

* * *

Totul se petrece aşa cum am hotărît. Ajuns în curtea spitalului, Favelli dispare. În timpul lipsei lui, îmi desăvîrşesc mica mea înscenare. În acest scop, îmi desfac pansamentul şi îmi mînjesc faţa cu propriul meu sînge. Întrucît, cu peripeţiile astea în maniera lui Nick Carter, n-am avut timp să mă bărbieresc, dau exact impresia pe care vreau s-o dau. Ca să desăvîrşesc iluzia, îmi zbîrlesc părul şi îmi crispez faţa. Atît de bine încît chiar şi Favelli, revenind, tresare zărindu-mă.

Doi infirmieri mă cară la etaj și mă întind într-un pat bun, tapițat cumsecade.

Medicul șef îmi îngrijește rana de la braț. Îi șoptesc cîteva cuvinte ca să-i desăvîrșesc educația, iar el dă din cap drept răspuns. Omul ăsta înțelege repede ce se așteaptă de la el.

În sfîrșit, mă lasă.

Înainte de a ieși din cameră, Favelli îmi prezintă o expunere cu privire la precauțiile pe care o să le ia ca să-mi garanteze securitatea. În primul rînd, o să fie șase polițiști la portar ca să supravegheze intrările, apoi alți doi deghizați în infirmieri, în serviciu.

Mi se pare că e O.K.

Îmi zic că am noaptea înainte, fiindcă ziarele n-o să apară decît mîine dimineață. Deci mă pot lăsa răsfățat pînă la apariția aurorei.

O soră cumsecade îmi aduce un calcan cu unt și salată de andive. Înfulec totul și o întreb dacă nu cumva uneori, în spitalul ăsta sunt și alte alcooluri decît cele care slujesc la curățarea bisturielor. Sora zîmbește și se întoarce cu o sticlă de Cointreau. E cam slăbuț ca digestiv, însă îmi vîr totuși vreo douăzeci de centilitri în stomac.

Și acum aș putea să trag un pui de somn, nu ?

CAPITOLUL V

O NEPOATĂ DRĂGUȚĂ

O dimineață posomorîtă albește geamurile translucide. M-am trezit. Spitalul e tăcut. Prin geamul ușii văd că lămpile de veghe de pe culoar sînt tot aprinse.

Reflectez. În clipa asta mașinile mesageriilor străbat străzile cu toată viteza ca să livreze ziarele. Peste o oră știrile false ale Marsiliei o să fie la toate ușile. Am timp.

Mă fac ghem să-mi ofer un mic supliment de somn. Să dorm ! E cel mai bun mijloc de a-ți petrece timpul plăcut. Afară bineînțeles de faptul de a avea lîngă tine un pui de iepșoară așa ca Julia.

Ah, ce fată bine ! Va trebui să o vizitez la Nisa înainte de a mă întoarce la Paris. Bineînțeles, după ce o să-mi termin ancheta.

Pînă atunci, încep să mă gîndesc la ea... E într-o grădină mare, la fel de mare ca parcul Luxembourg. Culege flori, e cu brațele pline, rîde și cîntă.

Profit de asta ca să sosesc. Julia lasă florile și își petrece brațele în jurul gîtului meu.

E grozav de plăcut să visezi, vă garantez eu ; vă dați seama ce fire poetică am ?

Un infirmier intră în încăpere. După ce mă frec la ochi, constat că băiatul ăsta seamănă a infirmier tot atît cît semăn eu cu beiul Tunisului. Dacă nu-i caraliu și dacă strămoșii lui n-au fost caralii de pe timpul cruciadelor, să nu-mi spuneți mie San-Antonio.

— Domnule comisar, șoptește el, cineva vrea să vă vadă. În fine, nu pe dumneavoastră, ci pe așazisul rănit.

Mă așez în capul oaselor.

— Cît e ceasul ?

— Zece.

Ei, drăcie, visul meu frumos a durat al naibii de mult.

Îl întreb :

— Cine vrea să mă vadă ?

— O fată, pretinde că-i nepoata dumneavoastră.

— Nepoa... Ah, da ! Cum arată ?

— E foarte frumoasă.

— Blondă ?

— Nu, brunetă.

Adaugă pofticios :

— Și are ochi albaștri. I-am spus că probabil n-o să vă poată vedea, fiindcă vă simțiți foarte rău. Dar insistă. Plînge de ți se rupe inima. Ce să facem ?

Tocmai întrebarea asta mi-o pun și eu foarte acut. Din două una : ori e vorba într-adevăr de nepoata răposatului și atunci o să par caraghios cînd o să-și dea seama că nu sînt unchiul ei, ori tînăra bocitoare e trimisă de bandă ca să tatoneze terenul. În cazul ăsta, nu-i prea sănătos s-o primesc.

Totuși mă hotărăsc.

— Ascultă, băiete. O s-o aduci aici. O să-i spui că abia încep să-mi recapăt cunoștința. Și, mai cu seamă, să n-o scapi din ochi.

— De acord...

Trag perdelele și îmi stropesc patul cu eter. Apoi mă întind și adopt o înfățișare *ad hoc*. Stau cu pleoapele pe jumătate închise — ceea ce e foarte practic ca să trag cu ochiul pe neobservate — și respir sacadat.

Ușa se deschide. În cadrul ei zăresc o siluetă zveltă. Silueta face cîțiva pași cu infirmierul alături. Are o față mică blîndă și răscolită. E o păpușă foarte frumoasă, într-adevăr infirmierul sticlete se pricepe. Ca să creez o ambianță, încep să rostesc cuvinte neinteligibile, însoțite de horcăituri foarte izbutite.

Mă aștept ca vizitatoarea să protesteze și să strige sus și tare că-i o greșeală și că nu sunt unchiul ei bătrîn și iubit. Dar tace un răstimp și pare că își înăbușe hohotele. Se apropie de pat. Fără să contenesc cu gemetele și horcăiturile, îi supraveghez mîinile... Nu se știe niciodată de ce în stare o femeie... Nu vezi că are un mic stilet în mînecă...

Pe urmă, dă drumul la fîntîni. Și în privința asta mărturisesc că-i admir tehnica.

— Unchiule, geme ea, unchiul meu drag și bun.

Nu știu ce mă oprește să sar din pat și să-i trag o bătaie viperei ăsteia. Ceea ce cred despre ea în clipa asta, n-ar putea fi recitat nici în timpul unei întregi sesiuni a O.N.U.

În orice caz, experiența e concludentă. Infirmierul pricepe și-i spune fetei că e de ajuns pentru o primă vizită și că trebuie s-o întindă. Să revină, dacă vrea, după-amiază. Ea se înclină și pleacă după o ultimă tiradă.

De îndată ce a ajuns la capătul culoarului, sar din pat şi mă reped la telefon.

— Daţi-mi poarta !

— Alo ! Portarul ? Cheamă numaidecît pe unul dintre domnii care sunt acolo cu dumneata.

— Eu sunt unul dintre ei, răspunde o voce din Cantal [1] cu un anumit orgoliu, foarte îndreptăţit.

— O.K. Aici e San-Antonio. Urmăriţi-o pe domşoara care a venit să mă vadă, să n-o scăpaţi din ochi nici o clipă, dacă nu vreţi să vă trimit la pescuit pînă cînd n-o să mai fie nici un peşte în Mediterană. S-a-nţeles ?

— Înţeles, patroane.

Oftez şi îmi scotocesc buzunarele hainei în căutarea unei gitane. Am impresia limpede că o să se întîmple ceva în scurt timp. Fiindcă nu începe nici umbră de îndoială că flăcăii noştri încearcă să se ocupe de pseudo-grădinarul pe care-l încarnez cu atîta drăgălăşenie. Şi credeţi-mă, dacă se ocupă, n-o fac ca să-i ofere o slujbă la parcul Borelli, ci mai curînd ca să-i ofere o călătorie într-un loc unde negustorii de tunuri şi cei de flori sînt cu toţii amici.

Pentru moment nu-mi rămîne decît să aştept rezultatele filaturii. Sînt momente în existenţă cînd trebuie să învеţi să ai răbdare, fiindcă adesea e mai folositoare decît studiul geologiei.

Îi spun infirmierului meu să-mi cumpere nişte reviste ilustrate, deşi de obicei nu apreciez prea tare genul ăsta de lectură, dar în sfîrşit, gazetele astea sînt pline cu poze cu tipe bine şi dezbrăcate, iar mie îmi place să le privesc tot atît cît îmi place să mă uit la poza lui André Gide.

Trece o oră.

Dacă nu aveţi vreo bucată de săpun în locul creierului, trebuie să vă amintiţi că sunt claustrofob,

[1] Zonă în departamentul Auvergne (n.tr.).

ceea ce înseamnă, repet, că mă tem să fiu închis vreme îndelungată într-un loc strîmt. Asta îmi provoacă înțepături la șira spinării. Mă întorc pe o parte și pe alta în patul prea moale. La urmă, nu mai rezist, îmi pun pantalonii și ies pe coridor ca să-mi dezmorțesc picioarele. În orice caz, dacă mai vine cineva la mine o să fiu înștiințat la timp.

Deodată se produce un zgomot înspăimîntător. Etajul tremură cum ar tremura turnul Eiffel dacă i s-ar scoate buloanele. O avalanșă de bucăți de zidărie îmi cade pe cap. Explozia a fost în camera mea. Intru. Ce spectacol. În locul patului meu e o grămadă de fiare răsucite și de cîrpe care ard. Geamurile au coborît în curte ; ai zice că ești în week-end la Hitler în momentul cuceririi Berlinului.

Bineînțeles că în stabiliment toată lumea urlă cît o țin bojocii. Bolnavii își închipuie că sunt la bordul unui crucișător japonez reperat de o escadrilă americană. Personalul vine în goană, cu infirmierul meu în frunte.

Îmi pun întrebări. Mă palpează.

Îi trimit pe toți la plimbare.

Ce s-a întîmplat ? Știu prea bine. Adineauri, fetița brunetă jucînd comedia disperării a strecurat un explozibil la picioarele patului meu.

Drept pentru care, dacă n-aș fi fost claustrofob, la ora asta aș sta probabil pe un nor.

Pînă una-alta, haina mea, cămașa, ceasul, portvizitul și insigna au dispărut în aventură.

Încep să mă satur de romanul ăsta polițist.

CAPITOLUL VI

MĂ PUN PE TREABĂ

Mă pun pe treabă și încă cum.

De îndată ce sunt din nou îmbrăcat, mă duc la portarul spitalului. Vreau să fiu acolo cînd caraliul care o filează pe bombardiera mea o să ne dea veşti.

Sunt atît de morocănos, încît nimeni nu îndrăzneşte să-mi vorbească. Nişte ziarişti care vor amănunte, mă iau drept tipul de la poartă. Sunt amabil cu ei, cam tot aşa ca o tigroaică cu un şarpe boa. E unul care insistă şi care-mi făgăduieşte să-mi dea poza în fiţuica lui dacă-i dau detalii despre atentat. Dacă mi-ar şti numele, m-ar duce sub braţ pînă la rotative, dar îl pun pe goană explicîndu-i că sunt centură neagră la judo şi că, dacă mă mai plictiseşte mult, o să mă înfurii. Adaug, ca să-l informez temeinic că, după o furie de-a mea, o să-şi petreacă restul zilelor întrebîndu-se în ce parte îi era orientat capul înainte de a mă cunoaşte.

În sfîrşit, sunt lăsat în pace.

Continuu să stau de strajă la telefon, întrebîndu-mă dacă tipa explozivă nu şi-a dat seama că e filată. Sper că inspectorul care i-a luat urma îşi cunoaşte meseria, că de nu, dat fiind sîngele rece al frumoasei incendiătoare, nu dau mulţi bani pe pielea lui.

Am ajuns aici cu reflecţiile cînd telefonistul mă priveşte şi-mi clipeşte din ochi : e pentru mine. Mă reped la aparat.

— Alo, aici San-Antonio, unde eşti ?

— E o întreagă poveste, şefule. Micuţa, ieşind de la spital a făcut o grămadă de drumuri prin magazine. Pe urmă s-a dus să gîngurească cu un băiat frumos la o ceainărie. Acum a intrat într-o clădire de pe strada Toulon. Vă telefonez de la un bar, *Pescăruşii*, de unde supraveghez intrarea. Ce să fac ?

— Să mă aştepţi, vin. Afară bineînţeles, de cazul în care iese între timp.

Îmi frec mîinile : iată, în sfîrşit, un indiciu. Începeam să-mi rod unghiile pînă la a doua falangă. Plec imediat de la spital şi opresc un taxi care trece. Îi spun să mă ducă în trombă la barul *Pescăruşii*, fiindcă pe cînd eram mic-mititel şi purtam o bluză neagră, învăţătorul meu îmi spunea că trebuie să bat fierul cît e cald. N-am avut niciodată ocazia să bat fierul, însă ştiu că axioma asta se aplică în toate împrejurările vieţii.

Barul *Pescăruşii* e o cafenea mică în colţul unei străzi. Dau drumul taxiului şi apăs pe clanţă. Mă pomenesc într-o sălită plăcută care seamănă cu puntea unei nave. Pe toţi pereţii se văd marea, cerul şi stoluri de pescăruşi care zboară.

Un singur client. Trebuie să fie omul meu fiindcă se ridică şi vine spre mine.

— Comisarul San-Antonio ?

— Da.

— Sunt inspectorul Martinet.

— Foarte bine, e ceva nou ?

— Poate.

— Explică-te.

— Mica brunetă a coborît cu un flăcău înalt, individul a intrat într-o mașină care staționa, și-au spus la revedere, iar ea a urcat în apartamentul ei. Trebuie să fie singură în momentul ăsta.

— Ce te face să crezi asta ?

— Își ținea cheile în mînă.

Hotărît lucru, acest Martinet are ochi și cap Îi fac un compliment, iar el începe să roșească asemeni unei fetițe virtuoase care călătorește într-un compartiment plin cu marinari.

Comand două pahare duble de *pastis* și ronțăi cîteva măsline.

— Pot să-mi îngădui o întrebare, comisare ? spune inspectorul.

— Dă-i drumul !

— Credeți în vinovăția fetei ? Are o mutră foarte convenabilă.

Nu mă pot stăpîni să nu rîd. Foarte pe scurt, îl pun la curent pe Martinet în legătură cu vampa lui. Îi povestesc cum această blîndă creatură strecoară pe ascuns explozibilul la picioarele paturilor. E foarte uimit și mă examinează de parcă aș fi reîncarnarea lui Carol cel Mare.

— În condițiile astea, trebuie să înconjurăm clădirea, patroane și să o culegem pe ticăloasa asta micuță cît mai repede.

— Ascultă, bătrîne, Félicie mi-a explicat de la vîrsta cea mai fragedă că totul vine la timp pentru cine știe să aștepte. Nu-i nevoie să chemăm rezerviștii ca să-i facem o vizită domnișoarei Dinamită.

— Vreți să...

— Sigur, şi fără întîrziere. Am o poftă grozavă să-i spun ce cred despre felul ei de a-şi îngriji familia.

Plătesc băutura şi ieşim.

Traversăm strada şi intrăm pe alee din faţă. Martinet merge înainte. O ia pe scară şi urcă pînă la etajul al doilea.

— Complimente, îi spun, ştii să te informezi.

Radiază de bucurie micul inspector... Ia gîndiţi-vă : Să lucrezi cu un as de la Paris cînd debutezi în provincie...

Asta-l înflăcărează pe om...

Ne oprim în faţa unei uşi. citesc pe placă : Else Meredith. Deci, o cheamă Else ? Ăsta-i nume de aventurieră, aşa că naşul viperei ăsteia n-a avut fler...

Sun, uşa se deschide. E aici, zîmbitoare.

— Bună ziua, comisare, gîngureşte ea.

De surpriză, e o surpriză. Rare ori am încercat o asemenea mirare. Cu toate astea fac o figură destul de bună.

— Bună ziua, fetiţo, spun. Deci, mă cunoşti ?

— Se pare ! Dar intraţi, vă rog.

Fac cîţiva paşi într-un hol somptuos, avînd pe parchet un covor gros ca o felie de îngheţată napolitană.

Else deschide o uşă cu geam şi se dă în lături ca să mă lase să trec. Cel mai bun lucru de făcut este să joc jocul. Intru în încăpere care e un salon mare, mobilat ca un cinema. Are şase fotolii club şi un pian cu coadă. În fiecare fotoliu stă un tip, iar un al şaptelea care are gust pentru romantism stă cu coatele rezemate pe pian. Toţi tipii ăştia, printre care recunosc şi pe ucigaşii mei de pe faleză sunt gravi şi tăcuţi, cu cîte un pistol pe genunchi. Încîntătoare primire.

Mă întorc. Martinet ține un Lüger superb, nounouț în mînă. Iar țeava armei e îndreptată spre rinichii mei.

Ridic din umeri.

— Bun, zic, e o cursă !

— Ai spus-o frumosule, mi-o întoarce pseudo-Martinet. Va să zică tu ești vestitul San-Antonio ? Ăla care trage pe sfoară moartea ? Asul asilor ? Durul durilor ? Care se lasă trombonit ca un bleg...

— Eu sunt, zic recunoscînd.

Îmi scot pălăria și mă așez pe o canapea.

Și oftez adînc, gîndindu-mă că derbedeul are dreptate.

CAPITOLUL VII

LA CE SĂ MEDITEZI

Urmează o tăcere îndelungată, în timpul căreia nimeni nu face nici un gest. Atmosfera e tensionată ca pielea de pe tobă. Dacă o muscă şi-ar freca piciorușele, ar produce cu siguranţă electricitate. În fine, Else izbucneşte în rîs. Îi sunt recunoscător pentru asta.

Poate credeţi că mi-e frică ? Ei bine, vă înşelaţi cu privire la mine. Sunt prea umilit ca să mă mai gîndesc la primejdiile care mă ameninţă.

Iată ce înseamnă să fii prea impetuos. De ce n-oi fi cerut ajutorul lui Favelli sau al secundului său înainte de a mă avînta la asalt !

— Ai rămas mască, nu-i aşa ? rosteşte triumfător falsul Martinet.

Nu răspund.

— Îţi închipuiai, urmează el, că o să cădem în cursă. Ai crezut că micuţa noastră Else n-o să ştie să-l deosebească pe San-Antonio de grădinar. Ce-a

putuî să rîdă cînd a înţeles că e vorba de tine. Bagă de seamă că nu credeam că tipul trăieşte, pentru bunul motiv că-l curăţasem eu însumi şi că ăsta-i un sport la care sunt campion.

— Atunci de ce aţi venit să vedeţi ?

— Patronului nu-i place să lase nimic la voia întîmplării, ţi-ai putut da seama pînă acum... Dar luasem măsuri de precauţie pentru cazul cînd Else avea să fie urmărită, ceea ce s-a şi întîmplat. Nu ne-a trebuit mult ca să-l reperăm pe micul tău inspector şi să-l invităm să urce în maşina noastră... Nu ne-a făcut prea multe dificultăţi : e un flăcău lipsit de manieră.

Nu pot rezista ispitei de a pune o întrebare care mă frămîntă de cîtva timp.

— Cum aţi ştiut că am scăpat în urma atentatului ?

Else se loveşte peste coapse.

— Îl recunoşti pe acest gentleman ? întrebă ea arătîndu-mi pe unul dintre indivizii tolăniţi în fotoliu.

Îmi stăpînesc o exclamaţie, căci bărbatul pe care-l privesc nu-i altul decît ziaristul care insista să intre în spital.

Mă salută batjocoritor.

— Cînd am aflat, continuă falsul inspector, că stai în loja portarului, am înţeles imediat că eşti în stare să dai năvală la primul semnal, aşa că am întins vîrşele iar tu ai venit în goană să te prinzi în ele...

— Toate astea sunt foarte frumoase, zic eu, dar trebuie să vă gîndiţi că discuţia telefonică a fost înregistrată. În cîteva minute barul „Pescăruşii" o să fie plin de copoi.

— Grozavă treabă ! zîmbeşte interlocutorul meu, patronul e de-al nostru. Are nişte braşoave pregă-

tite pentru amicii tăi care sunt cel puţin la fel de nătărăi ca tine.

Mă întunec.

— E-n regulă, m-am ars ! Unde o să se întîmple ?

— Mai speri să scapi ? Contezi pe o plimbare ca aia de seara trecută ca să-ţi încerci norocul ?

Trăgătorii mei de pe faleză mormăie nişte chestii imprecise. Îi privesc înveselit.

— Mărturisiţi că v-am jucat o festă frumoasă, dragilor.

Ei strîng pumnii.

— Las-o baltă, mă sfătuieşte Else, nu mai e momentul să faci pe fanfaronul.

— E întotdeauna momentul, iubito. Mai ales cînd ai de-a face cu ţoape ca voi toţi.

Ea tresare. Îmi plac fetele care reacţionează.

— Fii convinsă, drăguţo, că dacă n-aveam să mă secondeze un neîndemînatic ca Martinet ăsta de care e vorba atîta, rolurile s-ar fi inversat.

— Crezi asta, copoiule ?

— Cu toată convingerea, tigroaico.

— Înseamnă că-ţi faci iluzii.

— Fiecare îşi are grădina lui tainică.

— În orice caz, în a ta o să săpăm în curînd o groapă nostimă şi o să te îngropăm în ea. O să-ţi aduc chiar şi flori. Ai vreo preferinţă anume ?

— Ca buchet, aş vrea nişte urzici, sunt plante pe care-mi place să le am la îndemînă în prezenţa unei donşoare ca asta care-i în faţa mea.

Else scrîşneşte din dinţi. Ochii îi aruncă flăcări.

— Nu-l lichidaţi încă pe bietul căcăcios ? îi întrebă ea pe bărbaţi.

Un tip important, înalt ridică din umeri.

— Trebuie să-l aşteptăm pe Früger. Vrea să-i spună două vorbe caraliului ăstuia dat dracului.

În sfîrșit, o să-l văd pe vestitul spion. Dar, vai, totul mă face să cred că n-o să-mi lase timp să discut cu el despre tratatul Pirineilor.

Mă fac comod și aștept.

* * *

Cineva sună la ușă.

— Iată-l, murmură Else.

Se duce să deschidă și se întoarce imediat însoțită de un bărbat între două vîrste, înalt și elegant cu ochi foarte limpezi și cu o înfățișare curtenitoare.

Se înclină zărindu-mă.

— Sunt fericit să te cunosc, comisare. Se poate spune că ne-ai dat mult de furcă. De cînd ai sosit la Marsilia, mica noastră organizație a trăit clipe agitate.

— Nu numai ea, spun cu umor. Rareori am văzut tipi atît de duri ca voi. Sunteți o colecție de ucigași nu tocmai rea.

— Complimentele dumitale îmi merg drept la inimă, comisare. Ce păcat că suntem siliți să suprimăm un adversar atît de îndrăzneț !

— Asta cred și eu din adîncul inimii.

Früger își scoate mănușile crem.

— Jamard, spune el întorcîndu-se spre Martinet, vrei să pregătești seringa ? E inutil să-l mai necăjim multă vreme pe acest domn.

O să-mi facă figura cu injecția, ca unei pisici bolnave. Martinet scoate o cutiuță din buzunar. Peste o sută de secunde dacă sunt îndemînatici o să fiu mort ca mumia lui Ramses al II-lea.

E motiv de reflecție, nu-i așa ?

CAPITOLUL VIII

FACEȚI STEAUA SĂ LUCEASCĂ

Picături de sudoare mi se preling pe tîmple ; dimpotrivă, printr-un curios echilibru de temperatură, am măduva spinării mai rece decît un nas de cîine. Simt deja un gust de moarte în gură, iar creierul meu blocat refuză orice reflecție. Foarte adesea, în decursul carierei mele aventuroase am murmurat *in petto :* De data asta, gata ! Dar în fond nu credeam așa ceva, iar dovada este că am scăpat.

De ce am scăpat din cele mai tîmpite situații ? Fiindcă mă cheamă San-Antonio, iar în materie de reflexe nimeni nu mă întrecea.

Reflexele !

Am o tresărire de energie. Îmi spun că dacă cedez fie și o miime de secundă sunt pierdut.

Într-o zi în America, pe la Los Angeles, pe timpul cînd lucram la o agenție de detectivi particulari, m-am pomenit cu țeava unei puști automate îndreptată spre pieptul meu, în timp ce tipul care era de cealaltă parte a puștii apăsa tare pe trăgaci, vă asi-

gur. Ei, bine, glonțul n-a pornit fiindcă țopîrlanul ăla, în graba lui de a mă transforma în îngrășămînt azotat, uitase să deblocheze siguranța. *A priori*, s-ar putea crede că chestiile astea nu există decît în filmele cu Gary Cooper sau cu Stan și Bran, dar vedeți că nici vorbă de așa ceva.

Martinet secționează capătul unei fiole de sticlă și vîră seringa în ea. Deci, dacă vreau ca steaua mea să înceapă din nou să strălucească, trebuie să încep imediat să o frec cu piele de căprioară. Nu mai am nici o clipă de pierdut.

Dacă măcar haina nu mi-ar fi ars în incendiul din cauza mea... Am în țoalele mele tot felul de buzunare ultra secrete care conțin lucrușoare interesante...

Asta e ! Am găsit ideea căci mă gîndesc că-mi rămîn pantalonii, iar în pantaloni, cusătura e desfăcută pe o lungime de aproximativ patru centimetri și ajustată prin apăsare. Deci în acel loc dispun de un mic buzunar care conține piper măcinat. Încrucișez picioarele și recuperez încetișor piperul. Ca să le abat atenția fac pe filfizonul.

— Va să zică, îi spun Elsei, va trebui să ne despărțim, frumoaso ?

— Ce vrei, îmi răspunde ea, băieții prea curioși dau întotdeauna de necazuri.

— E tare ofticant să fii expediat pe lumea cealaltă sub privirile unei fete drăguțe căreia ai avea chef să-i povestești o grămadă de brașoave.

— Nu contează, mă consolează ea, ceva mai devreme sau mai tîrziu, tot trebuie să te duci...

Zîmbesc.

— Nu-s chiar prostii ce spui tu acolo, Else.

— Haide, spune Früger, să terminăm.

Mă apucă de brațul stîng și-mi ridică mînecuța. Falsul ziarist se așază în partea cealaltă cu pușcoci

iar Martinet vine cu mica lui panoplie de veterinar. Mă simt ca la circ cînd trapezistul urmează să facă saltul mortal.

Îmi zic : „Micul meu San-Antonio, e rîndul tău să joci !"

Şi îmi dau ascultare cu o docilitate extraordinară.

Cu toată puterea trag un picior în burta falsului Martinet care scoate un ţipăt de locomotivă în tunel şi se prăbuşeşte pe covor. În acelaş timp, arunc piperul în ochii ziaristului, iar cu cealaltă mînă îl apuc pe Früger şi-l trag în faţa mea. Sînt omul-orchestră : întregul individ funcţionează.

E zadarnic să vă spun că dezordinea e de nedescris.

Pentru început, ziaristul nebun de furie şi de durere trage la întîmplare, nişte gloanţe îmi străbat hainele fără să mă atingă, din fericire. Früger are mai puţin noroc, căci încasează unul în figură şi îşi dă sufletul diavolului.

Îi dau drumul şi fac un plonjon înapoia pianului. Se trage în toate părţile. Animalele astea sunt nebune de furie şi se joacă de-a bătălia de la Verdun. Gloanţele se înfig în pian şi compun o melodie ciudată în re minor. Poate că e un marş funebru pe care-l execută pentru mine.

Deodată Else urlă :

— Patronul a murit !

Ca prin minune, se face tăcere.

— Schultz l-a omorît, zice un tip.

Schultz e falsul ziarist care începe să plîngă. Piperul pe care i l-am oferit trebuie să-l ajute la exerciţiul ăsta lacrimal.

— Nu-i vina mea, geme crocodilul. M-a orbit.

— Nu mai trageţi ! ordonă Martinet. Avem nevoie de el viu.

Îşi precizează numaidecît intenţiile.

— O să-i smulgem unghiile, hotărăşte el, şi pe urmă îi facem chestia cu baia, porcului ăstuia.

Vă daţi seama că eu, înapoia pianului, nu mă simt prea la largul meu ; e un program care nu mă seduce prea tare şi aş prefera mai curînd să asist la o piesă de Paul Claudel, decît la mica ceremonie de care a vorbit negustorul meu de otravă de şoareci.

Cu o sforţare din şale răstorn pianul, ceea ce îmi oferă un paravan mai lat. Dacă nu mai trag în mine, dat fiindcă mă aflu într-un colţ al camerei, o să le trebuiască ceva timp ca să mă scoată de aici.

Deodată mîna mea atinge ceva rotund pe parchet. Pipăi mai atent şi descopăr că e vorba de seringa pe care Martinet a lăsat-o să cadă şi care, din fericire, nu s-a spart căzînd.

O înhaţ.

Abia am apucat-o în mînă că o gorilă apare deasupra pianului : e amicul meu Tom, individul căruia i-am spart doi sau trei dinţi în ziua cînd am sunat la Batavia.

Se pregăteşte să treacă peste obstacol, şi-i admir fundul.

Nu pot rezista ispitei de a-i înfige acul în moalele feselor.

Pare să nu simtă nimic, însă deodată se schimbă la faţă, se crispează, buzele i se albesc şi cade spre mine. Cît pe-aci să mă pomenesc cu cele două sute treizeci de livre ale lui pe ceafă. Din fericire, fac un salt într-o parte şi uriaşul Tom se prăbuşeşte pe covor, fleaşcă, exact ca o vacă moartă.

Îl privesc.

Drogul falsului Martinet e de calitatea întîi, fiindcă n-am injectat nici un sfert din seringă şi uite-o pe huiduma asta mare ştearsă din societate unde, între noi fie vorba, n-ar fi trebuit să se prezinte niciodată.

Observ că buzunarul lui Tom face o gîlmă semnificativă. Vîr mîna şi scot de acolo un pistol cu încărcătorul plin de gloanţe... Cu jucăria asta în mînă mă simt la fel de tare ca Mathurin după ce şi-a băut cutia de *spinage*.

Şi dacă aş trage la ţintă ? Doar aşa ca să-mi dau seama dacă mai sunt un as în materie.

Mă tîrăsc într-o parte şi arunc o privire prudentă în încăpere. Toţi indivizii sunt îngenunchiaţi în semicerc cu faţa la pianul răsturnat. Toţi cu excepţia Elsei care încearcă zadarnic să-l însufleţească pe Früger. Aleg unul şi-l ochesc în faţă. Buf ! Cade cu capul înainte.

— E înarmat ! urlă cineva.

— Pe toate le ştii, spun eu, izbucnind în rîs.

CAPITOLUL IX

SUNT BAFTOS

La adversar e agitație. De altfel, nu încearcă să-și ascundă descumpănirea.

Martinet, — continuu să-i dau numele pe care l-a uzurpat de la nefericitul meu coleg — ia conducerea operațiunilor.

— Nu mai trageți ! ordonă el, că de nu, ces'e zece minute o să fie plin de caralii aici. De altfel, trebuie s-o întindem, cartierul o fi în stare de alertă.

— Ce-i de făcut ? întrebă Else.

— Fugim pe ieșirea secretă. Dar mai înainte vreau să-l lichidez pe sticletele ăsta împuțit. Duceți-vă să-mi aduceți un bidon de benzină din bucătărie.

Ah !

Dacă ei recurg la mijloace extreme, nu scap. Focul m-a înspăimîntat întotdeauna. Am văzut un tip

arzînd ca o torță într-un accident de mașină și am păstrat o amintire foarte neplăcută. Ce-i de făcut ?

Poate că reflexele mele vor continua să funcționeze.

Într-adevăr, smulg cordonul perdelelor și fac din el un laț. Asta-mi dă un fel de mic lasou de care mă servesc ca să prind o sculptură de bronz de pe șemineul din apropiere. Un tip se repede să-mi taie lasoul, însă profit ca să-i expediez niște plumb în piept, iar el se întreabă dacă trebuie să moară sau să-și îndeplinească misiunea. Se hotărăște pentru prima soluție.

Ceilalți stau cuminți.

Dintr-o smucitură, trag spre mine statueta de bronz. O înfățișa pe Diana la vînătoare, tot ce poate fi mai bine sculptat. Dacă aș avea timp, aș examina-o în amănunt, dar mă grăbesc, cred că v-am dat de înțeles că mă grăbesc să-mi execut planul.

Cu pixul cu pastă scriu un scurt mesaj pe batistă. Leg batista în jurul gîtului Dianei, fiindcă îmi propun să o trimit în cursă și nu vreau să răcească. Pe urmă, calculez o traiectorie extraordinară și, cu toată puterea, arunc statueta prin cameră spre fereastră.

Bum ! Se servește cald !

Diana sparge fereastra și se duce să se plimbe în natură. Călătorie bună !

— S-o întindem, strigă Martinet care a priceput șmecheria.

Și golește încărcătorul în direcția mea. Aștept ghemuit după corpul lui Tom să-i treacă năbădăile. Apoi îl ochesc și eu și-i demonstrez că un singur glonț bine folosit, e de preferat întregului stoc al

manufacturilor de arme de la Saint-Etiene, dacă acesta e folosit în pofida bunului simţ.

Hotărît lucru, ziua a fost bună şi am lucrat bine pentru amicul meu de la morgă. Dacă primeşte o primă pe cap de mort, o să-şi poată cumpăra un aparat de radio în rate. Cu totul nu mai rămîn în faţa mea decît trei cioflingari şi Else. În plus, printre cei trei e unul care nu cred că poate citi tabelul cu litere la oculist.

— Dă-mi benzina ! ordonă Else.

— Hotărît lucru, ai predispoziţii pentru incendii, îi spun.

Îmi răspunde printr-un val de înjurături şi cu un jet de benzină. Scîrba a prevăzut totul şi a adus-o într-o canistră. Mă dezbrac într-o clipă şi în timp ce ea aprinde chibritul îmi înfăşor boarfele în covor. Apoi mă retrag în porţiunea de parchet nestropită.

Ţişnesc nişte flăcări frumoase. Parcă sunt un foc de bucurie. Risc şi sar peste pian.

Din fericire, încăperea e goală. Supravieţuitorii dau năvală pe culoar şi nu se mai ocupă de mine. În slip şi cu pistolul în mînă mă iau după ei. Ei ajung la bucătărie, Else deschide un dulap, trage de o pîrghie şi, ca în romanele poliţiste, dulapul lunecă înapoi descoperind o deschizătură îngustă în care descurcăreţii mei intră. Sunt în şir indian pe o scară strîmtă. De sus, îi domin pe toţi.

— Sus mîinile ! Bandă de aşa şi pe dincolo !

Fiindcă şovăie, trag în labele tipului care vroia să se joace de-a războiul cu mine pe faleză. Ceilalţi se potolesc îndată şi ridică frumoasele lor mîini.

— Şi acum nu mai mişcaţi, îi sfătuiesc.

*
* *

Nu durează mult. În curînd vin copoii cu material de camping. Statueta de bronz a căzut în mijlocul drumului. Niște gură-cască au găsit S.O.S-ul meu și au telefonat la Poliție. Pot să nu mai pozez... Începeam să simt furnicături în umăr tot fluturînd pușcociul huidumei de Tom. În timp ce-i îmbarcă pe drăgălașii ăștia, iar tulumbagiii vin să stingă începutul incendiului, îi cer unui agent să-mi împrumute pelerina lui. Sunt atît de bine făcut, încît dacă aș ieși în slip-în stradă, circulația s-ar întrerupe numaidecît.

Astfel împopistrat, pun să mă ducă la Siguranță, unde-i regăsesc pe Favelli și Baudron.

Bunii mei prieteni își rodeau unghiile întrebîndu-se ce s-a ales de mine. Pentru a nu știu cîta oară sunt silit să-mi povestesc aventurile. Mă ascultă cu religiozitate. După părerea lor, în comparație cu mine, Moș Crăciun e un puști caraghios.

Șeful Siguranței intră. Cineva l-a anunțat că am venit și n-a avut răbdare să trimită după mine. Îi cheamă pe toți subofițerii, le spune să mă privească și să-mi cînte cîntece de slavă prin univers. Pînă atunci mă invită la o masă grozavă să sărbătorim deseară strălucita mea victorie.

Îi spun că sunt de acord, cu condiția să-mi găsească haine. Remarc că în ritmul de două costume

pe zi, va trebui ca Ministerul de Interne să voteze credite speciale ca să mă îmbrace.

Toți sunt bine dispuși, și mă bat pe umeri.

Savurez felicitările cu nonșalanța unui gladiator care a înnodat labele unei duzini de lei înfometați.

Trebuie să recunosc că în trei zile, am făcut o treabă grozavă.

Însă acum o să-mi acord cîteva zile de vacanță.

PARTEA A TREIA

ASTA-I TREABA !

CAPITOLUL I

VIAȚĂ FRUMOASĂ

Vi s-a întîmplat vreodată să vă treziți dimineața cu senzația că sunteți fericit, într-adevăr fericit, și cu certitudinea că vă puteți plimba prin lumea largă ca prin propriul dumneavoastră apartament ?

Dacă nu, nu știți ce înseamnă voluptatea autentică și puteți încerca să fumați opiu sau să vă angajați niște frumoase ale nopții ca să vă distrați.

În dimineața asta mă simt odihnit și nou. Sunt două zile de cînd afacerea s-a terminat.

Sunt în vacanță, adică am primit un mandat și o telegramă de felicitare care îmi acorda o vacanță nelimitată, însă nu mă înșel ; nelimitat la șefi nu înseamnă niciodată mai mult de opt-zece zile. Mărturisiți că totuși opt zile pe coastă sunt bune. Fiindcă îmi realizez visul : mă duc la Nisa. I-am scris bătrînei mele Félicie o scrisoare lungă în care-i spun că intenționez să trag o raită prin cîrciumi, și-i anexez o rețetă de *bouillabaisse*.

Deci sunt la zi.

Banda de spioni e nimicită. Supraviețuitorii au mărturisit și au dat toate detaliile cu privire la organizație. Vă pot lămuri : Früger era șeful rețelei. Conducea tot sectorul coastei. Banda avea sarcina să obțină indicații din marină și coresponda cu un comitet situat în Spania. Mulțumită Elsei și amicilor ei obținem adresa unor vagi complici!

Am izbutit cea mai grozavă captură din viața mea. Ziarele dau titluri pe patru coloane.

Viața e frumoasă.

* * *

Mi-am oferit ceva de înfulecat la vagonul restaurant. La popotele astea, bucătăria nu-i niciodată grozavă, dar întotdeauna sunt băuturi la înălțime. De fiecare dată cînd mănînc aici nu uit să pun să-mi toarne un Martini dublu și un coniac dublu.

Deoarece mă duc la ultimul serviciu, nu plec din vagonul restaurant după masă. Mai comand o cafea cu filtru și o degust privind marea care sclipește în soare. Îmi alung din gînd seria de aventuri pe care le traversez. Însă afacerea asta e încăpățînată ca o muscă la carne și mă hărțuiește fără răgaz.

La un moment dat tresar. Chelnerul crede că-l chem și se repede :

— Domnul dorește ceva ?

Ce vreau eu e un oficiu poștal, dar deoarece chelnerul nu poate — deși dorește să mă satisfacă — să-mi aducă unul pe tavă, îl concediez cu un semn din cap.

Tocmai mi-am adus aminte că Favelli nu a comunicat rezultatele expertizei pe care-i cerusem să

o facă în privința receptorului de telefon. O să-mi obiectați că nu contează, fiindcă toată banda e lichidată, dar sunt scrupulos de felul meu și nu-mi place să las uși deschise în urma mea. Ați priceput ce temperament am ?

În orice caz, e vorba de o chestiune benignă pe care un telefon, cînd sosesc la Nisa, o să-mi îngăduie s-o lichidez.

La ora trei după masă mă plimb pe Promenade des Anglais. Nu mă grăbesc. Sunt momente cînd ne place să hoinărim fără să ne gîndim la nimic. Savurez mirosul mării, al mimozelor și mă simt devenind poet. Ce altceva vreți să fac la ora trei după-amiază la Nisa ?

În sfîrșit intru într-un mare restaurant care are orchestră. Comand un suc de ananas ca o fetiță și-i spun patronului să-mi ceară telefonic Siguranța din Marsilia.

Orchestra braseriei e excelentă. Din cînd în cînd cîntă foarte bine o sambă. Iar mie îmi place samba fiindcă te ține treaz. După samba, muzicanții atacă un blues, pe urmă un vals englezesc care mă face să casc. În clipa aceea, patronul vine să-mi spună la ureche că am legătura cu Marsilia.

Am noroc, Favelli tocmai a sosit la birou. Îi spun cine sunt și-i pun întrebarea care mă frămîntă. Imediat exclamă că sunt un tip care pe lîngă multe alte calități am și tenacitate. Îmi spune că amprentele prelevate pe aparat îmi aparțin, dar că mai sunt o serie de amprente care nu corespund cu nici una din colecția lui.

Îl sfătuiesc să verifice imediat dacă proprietarul lor nu se află printre membrii bandei repartizați fie la morgă, fie la răcoare. Îi explic că în caz contrariu asta ar dovedi că un personaj important n-a fost pus în situația de a nu mai putea să facă rău.

Mă asigură că o să-l pună pe unul dintre oamenii lui să verifice asta și că peste două ore o să fie în măsură să-mi comunice răspunsul. Mă întreabă la ce adresă să mi-l trimită.

Mă gîndesc și-i propun să-mi trimită o telegramă la hotelul *Bellevue*.

E de acord.

Închid telefonul și mă întorc în sală. Sub estrada muzicanților e o mică pistă de dans pe care cîteva perechi îmbrăcate ușor se răsucesc într-un *slow* mai zaharisit ca un borcan de miere. Oamenii ăștia au noroc că pot dansa pe asemenea căldură. Îi privesc cu admirație.

Și simt că fața mi se luminează, cum se spune în cărți.

N-am văzut niciodată fețe luminîndu-se, dar găsesc că expresia e interesantă.

Ghiciți cine evoluează acolo ? Fetița Julia. Inima începe să-mi bată puternic. Parcă ar vrea să evadeze din piept ca să galopeze spre Julia. Sirena mea cea blondă dansează cu un tip care a fost fabricat din hîrtie sugativă. Băiatul trebuie să fie englez sau cam așa ceva. Poartă pantaloni în carouri și o haină albă peste o cămașă galbenă ca lămîia. Fața îi e înmuiată ca a unei păpuși de ceară uitată pe un radiator electric. Am impresia că atunci cînd cască, dinții profită pesemne de chestia asta ca s-o șteargă ușurel. Unde o fi pescuit Julia brotacul ăsta bătrîn ?

Aștept să se termine dansul, iar perechea care mă interesează să se întoarcă la masă. Atunci plec de la locul meu și mă apropii cu zîmbetul pe buze.

— Salut, Juju ! Cum mai stai cu sănătatea ?

Ea tresare.

— Tonio ! Nu se poate !

— Nu ți-am făgăduit o vizită într-una din zilele astea ? Ei bine, ziua de slavă a sosit. [1])

— Ce grozav ești ! Stai jos și dă-mi voie să te prezint doctorului Silbarn din Chicago.

Se întoarce spre fosila ei.

— Vestitul comisar San-Antonio.

Stafia îmi întinde mîna și mă grăbesc să i-o strîng pînă nu se usucă cu totul.

[1]) Vers din *La Marseillaise*, imnul național al Franței (n.tr.)

CAPITOLUL II

DRAGOSTE FĂRĂ APĂ RECE

— Deci, doctore, îi spun, veniţi de la Chica ?

— Ye, răspunde el. N-am mai văzut Coasta de Azur de la declaraţia de război. E regiunea cea mai, cum spuneţi voi ? Formidabilă *în the world !*

— Cunosc Chicago. Am chiar un prieten care are un *drugstore* pe malurile Michiganului.

Îi explic locul unde se află şi se întîmplă că-l ştie şi el. Începem să discutăm la nesfîrşit, sub privirea înveselită a Juliei.

— Deci, spune ea profitînd de o pauză în conversaţie, ce mai fac criminalii, comisare ?

— Aşa şi aşa !

— E adevărat ce au povestit ziarele ? Că ai pulverizat banda aia de spioni-gangsteri ?

— De data asta, n-au spus prea multe prostii.

— Atunci eşti un Nick Carter al epocii !

Pun mîna pe încheietura palmei ei.

— Gata, gata, zeița mea, nu-ți bate joc de mine ; să vorbim mai bine de tine. Ai fost la tăticu și mămica ?

— Așa cum m-ai sfătuit.

— Perfect ! Au fost fericiți să-și revadă fetița adorată ?

— Nebuni de bucurie. Le-am povestit prin ce aventuri am trecut. Îți poartă o recunoștință nesfîrșită, o să vii la noi la cină în seara asta, nu-i așa ?

— Nu trebuie să insiști prea mult ca să zic da. Îmi trimite o bezea.

— Ce drăguț ești... Tata o să tragă focuri de artificii în cinstea ta...

Doctorul ăsta de la Chicago nu-i chiar atît de ramolit pe cît pare, fiindcă înțelege imediat că ne-ar plăcea să rămînem în tête à tête.

— Dă-mi voie să mă retrag. îi spune lui Julia.

— Te întorci acasă, Doc ?

— Da. Și o să-i anunț pe părinții tăi de sosirea comisarului.

Pleacă.

Rămași singuri schimbăm locurile și mă așez pe banchetă lîngă Julia.

— Are o mutră simpatică doctorul tău, îi spun. De unde-l cunoști ?

— E un prieten al lui tata. Fac afaceri împreună.

Îmi spune că taică-său are un laborator de produse farmaceutice și că fabrică o specialitate a doctorului Silbarn contra căderii părului.

Deoarece de viața privată a lui taică-său îmi pasă tot atît cît de primul molar al lui Mazarin, renunț la chestionar. Îmi trec brațul pe după spătarul banchetei. Iar mișcarea pică bine, fiindcă însoțitoarea mea s-a rezemat cu capul de ea. Cu mîna îi aduc părul blond lîngă umărul meu și privesc soarele care-i pe cale să se topească în mare. Ce frumos e !

Îi împărtășesc micuței admirația mea, dar pesemne că și ea încearcă o dulce melancolie, înțeleg asta după felul în care se cuibărește lîngă mine.

Pentru prima oară în viață simt că am un suflet de puști și nu mă mai gîndesc la nimic. Doar savurez o clipă de o calitate extraordinară.

— Ce-ai spune, draga mea, dacă am merge să ne plimbăm prin împrejurimi ?

— Se potrivește bine, chiar sunt cu mașina.

Loțiunea capilară trebuie să aducă beneficii serioase, fiindcă Julia are o mașinuță frumoasă, Talbot decapotabilă, crem, cu banchete de piele asortate la culoare.

— Vrei să conduci, Tonio ?

Mă instalez la volan. Julia își înoadă o eșarfă de mătase în jurul capului și, ca mai înainte la local, își pune capul pe umărul meu.

Mergem cu mașina dealungul malului mării. O briză îmbălsămată plutește deasupra acestui colț de paradis. În curînd suntem afară din oraș, și ajungem într-un loc cu un povîrniș abrupt.

Opresc mașina. Am reperat mai jos de drum un fel de mic golf pustiu, înconjurat de pini și de stînci roșietice. Colțișorul ăsta are în el ceva de poză de bîlci, însă e foarte drăguț. Coborîm acolo și ne așezăm pe mușchi.

— E bine aici, îi spun lui Julia.

Ei nu i se pare ciudată fraza mea și mă privește emoționată.

— Pentru mine ai venit, *darling* ?

— Da, iubițico.

— Doar pentru mine ?

— Pe cuvînt.

— O, murmură ea, e minunat, dragule, cu totul minunat.

Şi fiindcă buzele ei nu sunt prea departe de ale mele, calculez distanţa care le desparte. Şi îmi dau seama că ar fi suficient să înclin uşor capul pentru ca distanţa asta să nu mai existe.

Julia face şi ea o bucată de drum în întîmpinarea mea.

* * *

Seara se lasă peste mare, se culcă deasupra ei ca e pisică fericită pe o pernă de mătase albastră.

Cum vi se pare imaginea asta ?

Sunt tipi pe care i-au azvîrlit la Academia Franceză pentru nici atîta. Sunt sigur că, dacă mi-aş da osteneala, aş ajunge la rezultate apreciabile în literatură.

Noaptea s-a lăsat cu totul cînd părăsim micul golf.

Ne urcăm din nou în maşină şi apăs zdravăn pe acceleraţie, fiindcă vreau să trec pe la hotel să fac o baie şi să mă schimb înainte de a mă duce la strămoşii sirenei mele blonde.

Iată-ne din nou la Nisa, luminată ca pentru carnaval.

Ce oraş frumos !

De altfel, sunt într-o asemenea dispoziţie, încît toată lumea mi se pare minunată.

Credeţi cumva că e vorba de dragoste ?

CAPITOLUL III

O DIGESTIE LABORIOASĂ

O sfătuiesc pe Julia să se întoarcă acasă la ea, unde îi făgăduiesc că vin şi eu peste o oră.

Ne despărţim după o ultimă sărutare.

Străbat holul hotelului şi mă duc să întreb la recepţie dacă nu cumva a venit vreo telegramă pentru mine. Deşiratul îmbrăcat ca un dirijor de orchestră de jazz îmi întinde un dreptunghi de hîrtie albastră.

Îl deschid :

„CONFRUNTAREA GENERALĂ A AMPRENTELOR NEGATIVĂ".

Deci, instinctul meu nu mă înşelase : banda nu a fost distrusă cu totul. Deci, chiar şi în concediu, San-Antonio e bun la toate.

Cer să mi se aducă un coniac pe care-l trimit în misiune în stomac, în timp ce apa curge în baie.

Mărturisiţi că nişte sticleţi atît de conştiincioşi nu se mai găsesc azi decît în manuale, fiindcă, în sfîr-

şit, iată-mă în vacanţă, bine înzestrat cu glorie, dragoste şi bani, şi nimic nu mă sileşte să-mi vărs sîngele pentru banda asta de spioni pe care am împrăştiat-o. Zadarnic încerc să mă pătrund de raţionamentul ăsta, creierul meu este astfel făcut, încît nu poate funcţiona cu adevărat decît în slujba unei enigme.

Iar enigma e aici.

Îmi apuc raţionamentul de coadă. Am telefonat de la *Colorado ;* după mine, cineva a folosit aparatul ca să-i dea ordin lui Batavia să mă lichideze. Acest cineva era un şef ca să ia o astfel de hotărîre. Iar amprentele sale nu corespund cu niciuna dintre amprentele membrilor morţi sau vii ai bandei. În consecinţă, mai rămîne un personaj în circulaţie, al cărui loc e după nişte gratii solide sau, mai bine, înaintea a douăsprezece ţevi de puşcă. Ei bine, vă spun eu că atîta timp cît zburdalnicul ăsta n-o să fie hrănit pe cheltuiala guvernului francez, n-o să fiu liniştit.

Bodogănind întruna fac baie. Apoi mă îmbrac. Pun o cămaşă albastră cu o cravată galben-deschis şi un costum de flanelă albastru. Dacă m-aţi putea vedea aşa de bine înţolit, aţi telefona imediat tuturor croitorilor din Franţa încercînd să descoperiţi un costum la fel.

Îmi dau cu un pic de parfum pe revere. E o chestie destul de subtilă căreia îi spune *Vitalité.* Cînd o miros mă gîndesc la nişte lucruri cu totul romantice.

Iată-mă gata. Dau un telefon portarului cerîndu-i să-mi caute nişte flori şi să-mi comande un taxi.

* * *

Părinții Juliei se numesc Nertex. Posedă o baracă ceva mai mică decît palatul Versailles, în apropiere de Nisa. Sunt niște oameni încîntători, poate un pic cam manierați, însă care au noțiunea de ospitalitate într-un grad foarte înalt.

Îi sărut mîna mamei închizînd ochii ca să nu fiu orbit de strălucirea briliantelor, și-l las pe bătrîn să-mi zdrobească degetele. Acest om de treabă mă congratulează ca să-și exprime recunoștința. Profită de ocazie ca să-i trag o săpuneală lui Juju care, după părerea lui, are o fire prea independentă.

Doamnei gîndurilor mele pare să-i pese de dojenile paterne ca de o felie de pepene borșit și mă învăluie într-o privire tandră care face să-mi treacă un voltaj grozav prin șira spinării.

În sfîrșit, trecem la masă în tovărășia doctorului american care seamănă cu o gorilă. Meniul e gustos. Cuprinde medalioane de becață, languste la grătar și căprioară cu sos de vin. Mănînc de două ori din fiecare. Cred că plimbarea cu mașina mi-a deschis pofta. Le povestesc anchetele mele. Mulțumită vinului — un Pommard 1928 — găsesc anecdote senzaționale care le fac pe doamne să se înfioare, iar pe domni să scoată exclamații de mirare.

Petrec o seară minunată. Ca să încoroneze cina asta demnă de cavalerii mesei rotunde, domnul Nertex îi spune chelnerului să aducă un coniac Napoleon. Totodată îmi prezintă o cutie de țigări de foi mare cît cutia unei mașini de scris portabile. Sunt țigări de foi braziliene atît de groase, încît, cînd o termin pe a mea, am băşici pe limbă.

Ambianța e foarte plăcută. Cînd mă despart de doamne-domni pe la miezul nopții sunt într-o stare euforică minunată. Hotărăsc să mă întorc la hotel pe jos, ca să mă satur de stele și de briza parfumată. Apoi, între noi fie vorba, nimic nu se compară cu o plimbare cînd ai mîncat și ai băut bine.

Îmi iau rămas bun. Nu cu prea multă emoție fiindcă părinții Juliei mă invită iarăși pentru a doua zi. Chiar îmi propun să-mi petrec vacanța la ei, însă refuz căci țin la libertatea mea. Le strîng mîna, iar Julia îmi spune că o să-mi telefoneze a doua zi ca să stabilim pentru după-amiază.

Merg liniștit pe drum. Din locul unde sunt văd jos orașul și marea care tremură sub lună. Din cînd în cînd mă opresc *să gust magnificența peisajului și maiestatea nopții.* Asta-i o frază pe care am citit-o într-o carte de Claude Farrère și, deoarece mi s-a părut drăguță am învățat-o pe dinafară. Respir adînc. Va trebui să-i trimit o carte poștală lui Félicie mîine dimineață.

Ajuns la hotel, mă culc și dorm.

*

N-aș putea să vă spun ce m-a trezit...

Cred că instinctul de conservare, atît de dezvoltat la mine. Fapt este că îmi recapăt luciditatea cu o vagă senzație de neliniște. Să fie oare cina bună de la familia Nertex cea care-mi dă tulburările de stomac ? Aprind lumina și mă așez în capul oaselor. Lumina nu-mi potolește bănuielile, camera mi se pare dușmănoasă. Mă ridic și examinez ușa : zăvorul e tras. Mă duc la fereastră ; storurile sunt

trase și nu există balcon. Arunc o privire în camera de baie : e goală.

Atunci ?

Atunci poate că sunt un țăran bătrîn, însă mica sonerie de alarmă care sună în mine tot nu se oprește. Îmi privesc ceasul : e douăsprezece și jumătate. Îl pun pe noptiera de marmură, și aprind o țigară *gitane*.

Cel mai bun lucru care-mi rămîne de făcut ar fi să-mi comand o sticlă de coniac și s-o golesc. Poate că, după aceea, aș dormi normal. Totuși, ar trebui să dorm tun după plimbarea lungă pe care am făcut-o pe jos.

Mă opresc brusc din gînduri și din mișcare. Dintr-o dată înțeleg prea multe lucruri simultan. Îmi trebuie ceva timp ca să ordonez și să canalizez toate astea în mine. Iată : m-am gîndit la lunga plimbare de la întoarcere, mi-a trebuit cel puțin o oră ca să mă întorc de la familia Nertex, iar cînd am plecat era trecut de miezul nopții, va să zică, ceasul meu mă trombonește cînd îmi arată douăsprezece și jumătate. Mă urmăriți ? Iar dacă arată douăsprezece și jumătate înseamnă că s-a oprit, *iar dacă s-a oprit, nu-i al lui tic-tacul pe care-l aud.*

Respirația mi se oprește. Auzul devine organul capital al individului meu. Aud zgomotul ăsta, bătaia de inimă artificială care nu-i a unui ceas și care mi-a lovit subconștientul. Un zgomot care-mi amintește ceva... adică tic-tacul unei bombe.

Mă predau în fața evidenței : e o bombă în camera mea ! Tot trăgînd cu urechea, îmi pare că zgomotul ei, totuși abia audibil, e un vuiet asemănător celui al Niagarei.

Primul meu reflex e de a o șterge cu viteza unui avion cu reacție, cel de-al doilea (al caraliului) e să caut bomba. De acesta din urmă ascult. Mă las în

patru labe şi mă uit sub pat. Nu văd nimic. Totuşi tic-tacul e aici... foarte aproape. Părul mi se zbîrleşte. Poate că într-a o sută mia fracţiune de secundă o să fiu prefăcut în bucăţi atît de mici, încît pompierii o să fie siliţi să dea cu sugativă pe pereţi ca să mă recupereze. Deschid sertarul noptierei : nici aici nimic. Intru în panică. Unde-or fi ascuns fecioriii ăştia de tîrfă tabachera lor cu arc ? Ridic salteaua : Bomba stă blînd aici pe somieră. Din fericire, am şi talente de artificier. Încep prin a tăia firul care uneşte detonatorul cu explozivul, apoi dezamorsez mecanismele. După care îmi golesc cutia de pantofi şi vîr bomba înăuntru.

Îmi şterg fruntea brobonită de sudoare şi mă duc să-mi termin ţigara la fereastră, ca să mai reflectez la aventura asta nouă.

Apoi mă culc din nou şi dorm de-a binelea.

CAPITOLUL IV

IDEI DE-ALE MELE

A doua zi, cînd sar din pat, îmi dau seama că sunt în mare întîrziere față de soare. E într-adevăr, trecut de zece. Îmi fac toaleta fluierînd și, chiar cînd termin să mă spăl pe dinți, sună telefonul. E Julia.

— Alo, Tony, gîngurește ea, ai dormit bine ?

— Foarte bine, chiar am visat o porumbiță dintre cunoștințele mele.

— Ah ! Ah ! și s-ar putea ști tema generală a visului tău ?

— Dacă l-aș povesti la telefon, toate domnișoarele de la PTT și-ar da demisia și ar veni să vadă de aproape cum a-ncurcat-o un tip care are asemenea imaginație.

— Fără glumă !

— E cum îți spun !

O aud rîzînd la celălalt capăt. Rîsul ei seamănă cu susurul unui izvor. Îmi amintesc că am făcut comparația asta într-o compunere la franceză și profa mi-a dat zece. Mi-o închipui — pe Julia nu pe

profă — în dezabieul ei care trebuie să fie roz sau bleu. Mi se pare că-i ţin părul între degete şi că-l fac să-mi curgă pe mîini ca un aur topit. O asemenea fată, credeţi-mă, e ceva. Şi dacă v-aţi putea face o idee exactă despre ea, de oriunde aţi fi, aţi lua avionul spre Nisa.

Rostim cuvinte definitive, care nu vă privesc. În sfîrşit, mă hotărăsc să pun în furcă receptorul după ce am stabilit întîlnire cu femeia vieţii mele la prînz, căci trebuie să mîncăm împreună.

Nu mă îngrijorează peste măsură atentatul de azi-noapte. E nevoie de ceva mai mult ca să-mi pierd cumpătul.

Termin să mă echipez şi ies din delicioasa mea cămăruţă ţinînd sub braţ cutia de pantofi.

Acum trebuie să vă spun că, dacă vă închipuiţi cumva că mă duc la pescuit subacvatic purtînd la subsuoară mica mea bombă cu efect întîrziat, vă înşelaţi amarnic.

Cobor la recepţie şi cer să vorbesc cu directorul. Sunt invitat într-un mic salon discret şi cu aere de conspirator, tipul mă sfătuieşte să mă las să alunec într-un fotoliu şi să aştept.

După un sfert de oră directorul vine şi are un zîmbet atît de mieros încît e de mirare că nu vezi pe el o duzină de muşte. Frecîndu-şi mîinile, mă întreabă cu ce-mi poate fi de folos.

— Domnule, îi spun, mi-am plimbat cocoaşa în cele patru colţuri ale lumii. Am dormit în cele mai valabile hoteluri din America şi în cocioabele cele mai infecte din Italia. Am văzut o groază de paturi : tapiţate şi desfundate. Am găsit în paturile astea o grămadă de insecte şi obiecte : purici, gîndaci, ploşniţe, scorpioni, cărăbuşi, portofele, proteze dentare, pistoale şi alte lucruri pe care nu îndrăznesc să vi le numesc fiindcă sînt politicos, dar niciodată — mă

auziți ? — niciodată nu mi s-a întîmplat să descopăr vreo bombă în pătuț.

Zicînd acestea, îmi încoronez peroraţia deschizînd cutia de pantofi.

El își apleacă nasul ascuțit și începe să-mi contemple descoperirea cu ochii unei berze care ar găsi un boiler în cuib.

E evident că acest gentlemen n-a făcut niciodată războiul și că e la fel de cunoscător în materie de arme ca mine în domeniul ginecologiei.

— Cu... cum, băiguie, ați găsit asta...?

— În patul meu, da.

— Și era în stare de funcționare ?

— Am dezamorsat-o cu mîinile mele.

— E de neînchipuit.

— Și totuși e adevărat.

Savurez preț de o clipă înfățișarea lui uluită și-i pun mîna pe umăr.

— Ascultați-mă, dragă domnule. Sunt comisarul San-Antonio și m-am obișnuit să mi se facă farse. Atîta doar că am slăbiciunea, lesne de înțeles, nu-i așa, de a vrea să-i descopăr pe autorii lor. Nu țin să fac scandal și n-o să fie nici un tam-tam în jurul prăvăliei ăsteia dacă mă ajutați.

Se încovoaie atît de mult încît înclin să cred că o să-și îmbrățișeze pantofii și începe să-mi țină un discurs lung ca raportul unui portărel, ca să mă asigure de întregul lui devotament.

— Bine, îi spun, nu fără noblețe. Deci, să începem cu începutul : sunteți sigur de personalul dumneavoastră ?

— Ca de mine însumi. Băieții de pe etaje sunt atașați de mai mulți ani de hotelul nostru.

— Fie. Atunci cine poate avea acces la camere ?

— Nimeni.

— Nimeni ! Veniți cu mine.

Îl duc în hol și-i fac semn să nu se miște. Mă apropi de recepție și rostesc cu voce posacă : „Douăzeci și opt". Docil, recepționerul îmi întinde cheia de la douăzeci și opt.

Mă întorc la director.

— Am camera douăzeci și șapte, îi spun, și totuși iată cheia de la douăzeci și opt. Sunt două sute de camere în baraca asta, cum vreți ca omul de la recepție să-și amintească de locatarii fiecăreia ?

Interlocutorul meu își freacă nasul cu o înfățișare stingherită. Mica mea demonstrație l-a lăsat mască.

— Va să zică, întreabă el, credeți că unul dintre locatarii hotelului a folosit cheia dumneavoastră ?

— Fără îndoială. Afară de cazul cînd a avut un paspartu ; broaștele voastre nu sunt prea complicate.

— Și ce vreți să faceți ?

— O să aștept. Pentru noaptea viitoare o să-mi dați camera de vis-à-vis, fără să o închiriați însă pe a mea. Și vreau ca nimeni, mă auziți ? nimeni să nu știe de mutarea asta.

— Contați pe mine, domnule comisar.

Îl salut schițînd un mic semn cu capul și părăsesc hotelul fredonînd un *booggie-wooggie.*

* * *

Mă duc la Air-France să studiez orarul curselor spre Marsilia. Constat că, plecînd la ora două după-amiază la Nisa, mă pot întoarce la ora opt deseară. Totul e în regulă.

Să uităm grijile de moment și să mergem la întîlnirea cu prințesa mea din depărtări.

Tocmai mă aşteaptă, îmbrăcată cu o rochiţă violet care pare pictată pe ea, atît e de lipită de corp. Ochii îi seamănă cu două pastile de noapte de vară, decupate în satin. Vă jur că la braţul fetei ăsteia n-ai mutră de vînzător de cartofi prăjiţi.

Schimbăm politeţurile uzuale înainte de a merge la masă. Mi-e o foame de canibal. Drept să spun nu ştiu dacă au poftă de mîncare canibalii, trebuie să credem că da, date fiind alimentele pe care şi le vîră între dinţi.

Petrecem două ore minunate. Nu numai că Julie e atît de frumoasă încît ar putea produce o comoţie unui centenar, dar e şi una dintre fetele cele mai spirituale pe care le cunosc.

Pe urmă îi cer voie să o las baltă şi mă duc la aeroport.

CAPITOLUL V

CONVERSAȚII

În clipa cînd intru în biroul lui Favellì, el interoghează un suspect. Îmi dau seama că nu-i un tip prea răbdător colegul meu, fiindcă îl altoiește la moacă pe mușteriu cu tot atîtea scatoalce cîte virgule sunt în cartea asta.

Văzîndu-mă că intru, se ridică.

— San-Antonio ! Te-ai întors !

Îi strîng caraba.

— Fac doar un mic raid, iau avionul spre Nisa imediat, amice. Deseară cinez în oraș.

— Și cărui fapt îi datorez plăcerea de a te vedea ?

— E o întreagă poveste.

Îmi dă un ghiont.

— Ca de obicei, nu-i așa ? Trombonistule !

Le dă ordin copoilor lui să-l pună la răcoare pe tip și-mi face semn să așez partea individului meu

destinată anume acestui scop în fotoliul lui pivotant, iar el se așază călare pe un scaun.

— Ia spune.

Îi povestesc în amănunt atentatul de azi noapte.

Mă ascultă fără să vorbească, apoi mă întreabă foarte grav :

— Între noi fie vorba, dragă prietene, n-ai avut niciodată chef să dai dracului poliția ?

— Ba da, spun, adeseori, cînd se discută de conturile mele de cheltuieli.

— Ești un fenomen ! În concluzie, ai venit aici cu o idee precisă în cap ?

Despachetez cutia de pantofi și scot din ea bomba.

— S-ar putea să fie amprente pe ea...

— Ei, drăcie...

Dă un telefon la laborator și-l pune pe unul dintre trepădușii lui să ducă acolo mașinăria.

— În cîteva minute ne lămurim.

Ca să ne omorîm timpul fumăm.

— Crezi, întreabă el, că banda nu e anihilată în întregime ?

— Mi se pare că ni s-a dovedit chestia asta.

— Așa e, dar ce mă tulbură și mă supără, San-Antonio, e faptul că deși ancheta ta s-a terminat, tipii încearcă să te facă îngeraș. E o stîngăcie, fiindcă manifestîndu-se, spionii ăștia numai că ne dovedesc că n-au fost toți arestați, dar ne mai și provoacă.

— Da, spun, observația ta e pertinentă, Favelli, numai că are o hibă : *poate că membrii bandei rămași în libertate nu știu că mi-am terminat ancheta.*

Îmi învîrt fotoliul și-mi pun picioarele pe un scaun învecinat. Aprind altă *gitane.*

— Asta nu-i tot, urmez. Fii drăguț și telefonează poliției din Nisa și spune-le să-mi dea tot sprijinul de care pot avea nevoie.

Ridică telefonul și cere Nisa centralistului. O capătă aproape imediat. Nu ascult tot pomelnicul de laude pe care le debitează la adresa mea. Mi se pare mai pasionant să izbutesc să fac rotocoale de fum. Am ajuns la al doisprezecelea cînd se întoarce spre mine cu o moacă mulțumită.

— Sunt anunțați, mă asigură el. Poți face apel la ei la orice oră și în orice împrejurare.

— Perfect !

Cineva bate la ușă. E un băiat de la laborator care aduce rezultatele. Îmi întinde un clișeu proaspăt.

— Omul care a montat bomba asta purta mănuși, spune el. Din nefericire, și-a agățat degetul gros de la mîna stîngă, cînd a branșat detonatorul. Purta mănuși de antilopă, am descoperit resturi după firul detonatorului. A lăsat o amprentă destul de bună pe partea bombei destinată reglajului.

— Asta-i tot ? întrebă Favelli.

— Asta-i tot, comisare.

Colegul meu are același gînd ca mine. Deschide un dosar și scoate din el o fotografie a unor amprente. N-am nici un merit ghicind că e vorba de cele descoperite pe aparatul telefonic de la *Colorado*.

— Ia privește !

Mă aplec asupra fotografiilor. Nu-i nevoie să fi terminat Sorbona ca să constați că sunt aceleași.

Deci, omul care a dat ordin să fiu ucis în prima seară și cel care a vrut să mă deghizeze în foc de artificii sunt una și aceeași persoană.

Pe mine mă îngrozesc oamenii care se interesează prea mult de persoana mea, așa că o să mă ocup de afacerea asta.

* * *

Confruntarea amprentelor n-a luat mult timp. Decît să merg la cinema, prefer să mă plimb prin Marsilia.

Ce oraş ! Îi propun lui Favelli să mă însoţească.

— Unde ? întrebă el rîzînd.

Şi adaugă că, fiind cu mine, se poate aştepta să declanşeze simultan tot ce are oraşul în materie de puşcoace, totuşi îşi ia pălăria şi se încoronează rege al sticleţilor marsiliezi.

Strada Saint-Ferréol nu-i departe. De ce să fac din strada asta scopul plimbării mele ? Pur şi simplu pentru că aici locuia chinezul şi aş fi curios să-i vizitez apartamentul. Dacă cititorul are destulă memorie să-şi amintească faptul că şi-a plătit impozitele pe anul trecut, pesemne n-a uitat că am luat cheile sărmanului Confucius deunăzi, de la morgă.

Întîmplarea a făcut ca legătura asta de chei să o strecor în buzunarul pantalonilor, ceea ce a salvat-o de la explozia de la spital, apoi să o las la hotel, precauţie fără de care ar fi fost distrusă odată cu ţoalele mele la frumoasa Elsa.

Întîmplarea ! Mereu ea... Ascult de ea aşa cum şi ea ascultă de mine. Am socotit un fel de perversitate faptul că legătura de chei n-a păţit nimic în cursul tribulaţiilor mele. Îmi spun, cu un bun simţ de negustor de cai normand lipsit de scrupule că, dacă le-am putut păstra, asta a fost fiindcă e scris că trebuie să mă slujesc de ele.

Chestia asta vi se pare, fără îndoială, cam simplistă ca raţionament. În pofida tuturor criticilor voastre, mă încăpăţînez să-l socotesc un exemplu tipic al filozofiei mele.

Apartamentul chinezului se compune din două încăperi destul de rău întreținute : o cameră și o bucătărie. Favelli și eu începem să scotocim conștiincios peste tot.

— Ai vreo idee ce cauți ? mă întrebă maliţios colegul meu.

— Ascultă, se prea poate ca uritul ăsta să fi avut droguri. Cînd l-am amenințat cu percheziția s-a înverzit, ceea ce e maniera chinezilor de a roși.

— De acord, dar între noi fie vorba, ce-ar avea de-a face o poveste cu droguri pe lîngă cea care ne frămîntă ?

— Nu se știe niciodată...

Ne continuăm cercetările. Și nu greșim. Scot un țipăt de bucurie. În interiorul unei statuete a lui Buddha descopăr o cutiuță de săruri de litium, care conține tuburi de mesaje prin porumbei. Înăuntrul lor e un praf alb.

— Miroase !

Favelli își apropie nasul de deschizătura unuia dintre tuburi și miroase.

— Coca, șoptește.

— Da, coca... De data asta, totul se lămurește.

— Da ?

— Păi să vedem... Tipul care a fost îngropat în strada Paradis făcea trafic cu Su-Chang. Probabil că se ocupa de trimiterea mesajelor și folosea mijlocul ăsta de transport înaripat ca să-și vehiculeze dragul care era recepționat de un complice la Nisa. Într-o zi, Früger sau altcineva a descoperit șmecheria. Băiatul care avea un tub la el, presimțind „interogatoriul", a ascuns imediat tubul în gură. Pesemne că a fost curățat mai înainte de a-l înștiința pe chinez.

Favelli emite un glu-glu ca de curcan.

— Ai nimerit drept la țintă, bătrîne. Acum se face lumină. M-am întrebat întotdeauna ce însemna tubul ăsta în gura mortului.

Mă uit la ceas. Ora întoarcerii e aproape.

— Mă întorc la Nisa. Sper că asasinul meu o să aibă în curînd o pereche de brățări încheiate la mîini.

— Sper și eu.

CAPITOLUL VI

NU SUNT UN NEGHIOB

Cina la familia Nertex e la fel de cordială ca în ajun ; iar mîncarea e la fel de aleasă. Oamenii ăştia, ca să mă primească, fac cheltuieli serioase. Totuşi sunt mai puţin vorbăreţ. Sunt într-o stare tensionată, fiindcă am hotărît că afacerea asta cu situaţii neprevăzute se va sfîrşi o dată pentru totdeauna mîine dimineaţă. Şi dacă se termină aşa cum am hotărît că o să se termine, cred că prietenii mei, familia Nertex şi adorabila lor Julia, o să aibă o surpriză frumoasă cînd o să-şi bea cafeaua cu lapte.

În vremea asta, mi-am pus la treabă materia cenuşie şi am ajuns la concluzia că vestitul doctor Silbarn e tot atît de american pe cît sunt eu de guatemalez. Sunt convins că tipul, cu mutra lui de burete, face parte din banda de spioni şi că a intrat în familia Nertex sub pretextul colaborării ştiinţifice, ca să-şi găsească un adăpost sigur. Voi spune şi că dulcea mea Julia va fi fost trombonită pînă-n pînzele albe.

V-am cam luat piuitul, nu-i așa ?

Trebuie să vă întrebați pe ce mă bazez cînd susțin asemenea chestii. Ei bine, iată : cînd am vorbit despre Chicago și despre amicul meu care are un așa-zis *drugstore*, am tras un trombon, fiindcă am obiceiul să mă documentez cu privire la tipii a căror mutră nu-mi place. În realitate, n-am cunoscut niciodată pe nimeni la Chicago, pentru singurul motiv că nu mi-a călcat vreodată piciorul pe-acolo. Cu toate astea, Silbarn a picat în cursă. Apoi, am observat că, sub brațul sting, trambala o chestie care nu se găsește în vînzare liberă. Am constatat lucrul ăsta întîmplător. Beam un porto în bibliotecă. Julia căuta o carte într-un raft de sus și a scos un țipăt fiindcă dezechilibrase o grămadă de cărți care amenințau să cadă și nu izbutea să le oprească. Silbarn care se afla alături s-a repezit. În momentul cînd a ridicat brațele mi-am dat seama că purta un Lüger într-un toc de piele. Ciudată trusă pentru un medic, nu vi se pare ?

În timp ce cojesc o piersică mare cît un cap de copil pun la cale o șmecherie. Încep să vorbesc despre un spion pe care l-am arestat anul trecut la Lille și care, după o săptămînă, a încurcat-o.

— O mutră de ucigaș și mai multe nu, spun, de altfel mai am încă fotografia lui la mine.

Scot fotografia unchiului meu Ferdinand pe care o plimb într-un carnet și care mi-a făcut destule servicii și o prezint doamnei Nertex care stă în stînga mea. Fotografia circulă de jur-împrejur și se întoarce la mine ; nu-mi mai rămîne decît s-o arăt doctorului Silbarn. În clipa aceea îmi alunecă dintre degete și cade în sucul piersicii mele. Mă scuz și o șterg cu șervețelul, asta ca să șterg toate amprentele de pe ea. Pe urmă o întind doctorului.

Cînd mi-o restituie o pun cu grijă înapoi în carnet.

După desert, trecem în fumoar. Nu știu cum fac, dar îmi răstorn ceașca de cafea pe pantalon.

— Hotărît lucru, sunt un stîngaci nenorocit ! exclam. Cer voie să merg la toaletă să repar pagubele.

Dacă nu sunteți niște nătărăi ați priceput că falsele mele stîngăcii fac parte dintr-un plan de acțiune stabilit dinainte. Deîndată ce sunt singur, examinez fotografia și, o compar cu seria de amprente fotografiate pe care am adus-o de la Marsilia.

Un zîmbet frumos îmi despică bila în două.

De data asta am izbutit, am pus mîna pe individul meu, omul a ordonat să fiu ucis și care crede că patul meu e teren strategic.

Între noi doi, doctore Silbarn !

* * *

Un copilaș premiat pentru cumințenie nu pare mai nevinovat decît mine, în momentul cînd mă întorc în salon. Mă arăt vesel și flecar. Povestesc o grămadă de bancuri care le fac pe gazdele mele să rîdă cu lacrimi. Am marea satisfacție de a-i lăsa să-mi ofere încă un coniac Napoleon. Ce nectar !

Amicul meu Silbarn bea cu măsură. E primul care rîde de bancurile mele. Îl măsor cu o privire prietenească gîndindu-mă la ce i-aș face dacă am fi închiși într-o cabină telefonică. Credeți-mă, individul ăsta e un șmecher. Mai curînd ați sparge în două o nicovală cu un ciocan de cauciuc, decît să-i surprindeți pe mutră vreun reflex al gîndurilor lui intime.

În sfîrșit, un adversar pe măsura mea.

Cînd mă despart de el, ne congratulăm. El îmi spune că sunt un povestitor neîntrecut și că e din ce în ce mai încîntat că m-a cunoscut. Eu îi răspund că pentru mine e ca un drog la pătrat. Doi șerpi care și-ar spune vorbe de dragoste n-ar părea mai vicleni. Julia îmi propune să mă conducă acasă cu mașina și accept.

Cursa asta nocturnă mă seduce. Mai întîi, fiindcă nu e neplăcut să o fac pe Julia să descopere Ursa Mare, apoi pentru că o să am nevoie de ea ca să-l înfund pe falsul american.

Mergem repede cu părul fluturînd în vînt. Ce bine e să alergi de-a lungul coastei dumnezeiești. Mimozele miros bine, palmierii freamătă. Marea palpită sub cerul nopții.

— E splendid, îi spun Juliei. Aș vrea ca viața mea să se oprească pentru totdeauna la clipa asta.

— Asta nu depinde decît de tine, Tony.

— Ah, da ?

— Da, da... Ce-ar fi dacă la viitoarea ta chenzină te-ai duce să cumperi două verighete la bijutier ?

O privesc.

— Nu, serios, Juju, te-ar amuza să ne jucăm de-a mama și tata ?

— O, Tony, știi că ești bărbatul cel mai extraordinar din lume. Toate femeile trebuie să fie nebune după tine...

Îi fac semn să se oprească și mă ascultă.

— Vezi, îmi spune ea, că am calitățile necesare unei soții.

Cuvintele astea mă fac să încrunt din sprîncene. Fiindcă sunt prea sîcîit ca să-i răspund, consider mai comod să-i iau capul în mîini și să-mi dau seama dacă folosește un ruj care nu lasă urme la sărutat.

De îndată ce ne dăm un pic înapoi ca să ne tragem sufletul, încep să-i expun părerile mele complete cu privire la banda de spioni.

— Unde l-ai cunoscut pe Silbarn ?

— A luat legătura cu tata pentru o loţiune capilară : *Lacpen*...

— Crezi în chestia asta ?

— În loţiune ?

— Nu, în doctor.

Mă priveşte şi parcă ascultă un discurs în papuaşă.

— De ce ? mă întrebă în cele din urmă.

— Fiindcă americanul tău nu cunoaşte America, fiindcă nu s-a născut pe cealaltă parte a Atlanticului, ci a Rinului, fiindcă e unul dintre şefii serviciului de spionaj pe care încerc să-l distrug de opt zile...

— Eşti nebun !...

— O, nu !

Îi prezint în amănunt indiciile şi probele pe care le-am adunat, în sprijinul spuselor mele.

Sărmana micuţă e răscolită.

— E îngrozitor ! strigă ea. Să anunţăm poliţia. Individul ăsta nu trebuie să mai rămînă nici o clipă sub acoperişul nostru. Dumnezeule mare... Prin ce întîmplare sau blestem suntem amestecaţi în povestea asta groaznică !

O liniştesc cît pot.

— Nu te frămînta, Juju. În viaţă se întîmplă de toate. Ai cunoscut banda din Marsilia întîmplător şi asta le-a dat nemernicilor ideea să se folosească de tine şi de familia ta. Taică-tău are o situaţie importantă, iar oamenii ăştia sunt hăituiţi în Franţa, au nevoie de garanţii, de relaţii sus-puse, nu-i aşa ?

Ea meditează o clipă, bătînd uşor cu mîna în volan.

— E înspăimîntător, Tony, dacă scîrba asta mai atentează la viaţa ta ?

— Nu-i nici o primejdie, o să fie arestat mîine. Am la mine destule dovezi ca să-l trimit în scurtă vreme sub o bucată de lemn vîrîtă în pămînt.

— Şi dacă ar comite un nou atentat în noaptea asta ?

— Am prevăzut totul, dragostea mea. Am cerut directorului hotelului să-mi dea, discret, camera de vizavi de camera mea. În felul ăsta n-am să mă tem de nimic.

— Totuşi, dragule, fii atent.

— Fii liniştită.

Mă conduce în faţa holului hotelului. Îi fac ultimele recomandări.

— Mai cu seamă, nu le spune nimic părinţilor tăi. Nu cumva Silbarn să bănuiască ceva. O să mă duc mîine să-l ridic la prînz cu cîţiva poliţai din Nisa. Am văzut că e înarmat, aşa că o să procedez cu duhul blîndeţii. Cu toate astea, mi-ar plăcea să nu fiţi acolo nici tu, nici maică-ta în momentul arestării.

Ne dăruim un ultim sărut.

CAPITOLUL VII

VIAȚA NU E ÎNTOTDEAUNA NOSTIMĂ

Înainte de a urca în cameră, mă duc la bar și cer portarului de noapte să-mi servească două cafele filtru tari. Consider oportun să mă dopez puțin, fiindcă țin să nu adorm în noaptea asta. Pe urmă intru în ascensor și apăs pe butonul etajului al doilea. Ajungînd pe culoar, mă opresc și meditez. Începînd de acum, faptele și gesturile mele vor avea consecințe serioase, presimt. Un pas greșit, și mă pot trezi într-unul din sertarele morgii mîine dimineață, la răsăritul soarelui. Dacă în planul meu am săvîrșit o greșeală de judecată, pielea mea nu face mai mult decît o pereche de bretele uzate la piața de vechituri. Deci, atenție ! Coborîre rapidă, cotitură primejdioasă, feriți copii, mulțumesc !

Mă hotărăsc și intru în camera pe care o ocupam noaptea trecută. Cine nu riscă, nu cîștigă.

Félicie așa-mi spunea cînd eram mic ; însă, cînd a văzut că pe măsură ce creșteam luam această maximă *ad litteram*, mi-a predicat moderația.

Nu aprind. Iau o pătură de pe pat și mă instalez în fotoliu, după ce l-am tîrît într-un colț al încăperii. O să aștept aici evenimentele. Îmi înfășor picioarele cu pătura, îmi scot pistolul, ridic piedica de siguranță ; în felul ăsta mă simt mai puțin singur.

Mie nu-mi place să veghez în felul ăsta. Nu-i plăcut să aștepți pe întuneric, pe cineva care poate n-o să vină, sau ceva care poate n-o să se producă. Și cînd te gîndești că sunt paznici care se plictisesc în fiecare noapte într-o uzină goală. Cred că în locul lor m-aș sona după opt zile sau mai curînd după opt nopți.

Încet, ultimii locatari ai hotelului se vîră în pat. Zgomotele unei creșe ca asta sunt ca un concert monstruos. Se aud gîlgîituri de apă, gemete de paturi, sforăituri, pantofi aruncați, zgomote de tuse.

Aștipesc. Dar într-un fel deosebit, adică păstrînd o stranie luciditate. Cunosc stările astea de semiveghe, nu-i pentru prima oară cînd mă joc de-a pisica la pîndă în fața găurii șoarecelui.

În noaptea asta o să se întîmple ceva. Am un fel de al șaselea simț, infailibil. Mă dedublez. Ectoplasma mea se plimbă, pesemne, pe culoar. Mîine, dacă totul va trece cu bine, o s-o iau de braț și o s-o invit să bea un *pastis*.

Pentru cine știe să viseze, orele trec plăcut...

De visat, visez. Mă văd în nacela unui balon captiv. Balonul zboară deasupra unui peisaj încîntător. De sus, miros un parfum de crini minunat. Dar iată că încep să fumez o țigară nesfîrșită, care se lungește pe măsură ce o fumez. Degeaba încerc să mă descotorosesc de ea, țigara continuă să crească. În curînd, atinge balonul. Dasupra capului meu sfîrîie ceva. Și dodată, bum ! Învelișul balonului explodează.

Mă ridic cu pistolul în mînă.

Visul se scufundă brusc în realitate. Auzul meu e sigur că a perceput o explozie. Sunt singurul care a identificat zgomotul ăsta înăbuşit drept o explozie. Mă reped la uşă şi o deschid. Culoarul e gol. Uşa din faţă e închisă. Mă apropii de ea cu paşi de lup şi îmi lipesc ochiul de gaura cheii. Un fum acru se strecoară pe sub uşă. Deschid uşa încetişor şi o împing brusc cu piciorul. Pocnesc două focuri de pistol. Dacă aş fi fost în cadrul uşii, mi-aţi fi putut comanda o coroană frumoasă. Mă ghemuiesc şi privesc înăuntru. Camera e plină de fum. O formă mascată circulă pe acolo ca în piaţa Concorde. Pesemne vizitatorul nocturn a deschis uşa încetişor şi a aruncat o grenadă asfixiantă în încăpere. Întrucît purta mască de gaze, a intrat ca să-şi dea seama de rezultatele obţinute.

Scot un oftat. A venit momentul să cobor cortina peste ancheta asta.

— Hai, Julia, spun cu o voce calmă, aruncă pistolul şi nu te mai purta ca o tîmpită.

Drept răspuns, un glonţ intră în uşa din faţă ; a fost cît pe-aci să facă micul voiaj prin pieptul meu.

Tot hotelul e în stare de efervescenţă.

— Eşti în pom, Juju, n-are rost să te mai joci de-a bătălia de la Trafalgar.

Aud o înjurătură înăbuşită în mască.

Capul începe să mi se umple de fum. Dacă mai stau cinci minute, aici gazul o să mă termine.

— Ascultă, îţi dau trei secunde ca să te predai. Dacă nu, o să ieşi de aici cu picioarele înainte.

Alt glonţ face să zboare o bucată din tocul de lemn al uşii.

Oftez iarăşi. Un oftat care ar stinge candelele bisericii Sfîntul Petru de la Roma într-o zi de canonizare.

Apuc pușcociul și, în ciuda fumului, țintesc silueta. Apăs pe trăgaci. Cu atît mai rău pentru Julia...

Tîmpită mai e viața asta...

*

* *

Favelli a venit să mă vadă la clinica unde mă refac de pe urma intoxicației cu gaze. E însoțit de Baudron. Cei doi colegi ai mei s-au îmbrăcat la țol festiv și mi-au adus o sticlă de *Lanson*.

— Povestește-ne tot, mă imploră Baudron cu o expresie de copil mîncăcios.

— E foarte simplu. Am bănuit din prima seară că Julia era cineva foarte important în bandă. De fapt, ea era marele patron, știați ? E vorba de Martha Gregeer, mai cunoscută de serviciile noastre sub matricula X347.

— Ai identificat-o de la început ?

— S-o identific ? Nu... Am înțeles pur și simplu rolul pe care-l juca. Urmăriți-mi raționamentul : în primul rînd, doar ea putuse auzi sfîrșitul discuției mele cu chinezul. Ea i-a telefonat lui Silbarn care conducea barul *Colorado,* iar acesta l-a avertizat pe Batavia. *E cu neputință ca lucrurile să se fi desfășurat altfel,* amintiți-vă că Batavia a plecat de la bar cu mult înaintea mea. Cum ar fi putut ști că aveam întîlnire cu chinezul la terminarea serviciului acestuia, fiindcă, atunci cînd i-am telefonat lui Baudron, nu i-am vorbit de intențiile mele ?

În al doilea rînd, doar ea știa cu adevărat ce s-o întîmplase cu Batavia după arestare, și a putut să-și prevină complicii, fiindcă a ieșit din hotel unde o dusesem, în aceeași noapte, sub pretextul că s-a dus să caute bandaj pentru rana mea.

În al treilea rînd, doar ea știa că am intenția să-l vizitez pe grădinar. Din pricina asta sărmanul om a fost ucis.

Ea a crezut că o să-și bată joc de mine tot timpul, dar eu îmi băteam joc de ea, și încă cum ! Dovada hotărîtoare mi-a fost furnizată aseară. M-am prefăcut că-i fac mărturisiri. I-am spus că descoperisem adevărata identitate a lui Silbarn și că aveam să-l arestez astăzi. Trebuia să se debaraseze de mine cu orice preț. Atunci i-am spus că am schimbat camera la hotel. În realitate, am așteptat în cea pe care o ocupam înainte. Dacă ar fi bănuit, m-ar fi luat gaia.

— Ia spune, San-Antonio, mă întrebă Favelli, ai fost serios intoxicat. De ce n-ai tras imediat ?

Șovăi... Ridic din umeri...

— Speram să se predea.

— Ești sentimental ?

— Uneori.

— În orice caz, spune Baudron, n-ai ratat-o : drept în inimă.

— Da, spun trist, relațiile noastre au început cu inima și s-au sfîrșit la fel... Din fericire, înainte de a-mi pierde cunoștința, am putut da poliției indicațiile necesare... Fără ele, familia Nertex ne scăpa, ca și Silbarn.

Favelli mă privește.

— Dragul meu, ești omul cel mai îndrăzneț pe care-l cunosc. Ți-a mers pînă acum, dar fii atent...

— Ce contează, toate au un sfîrșit !

*

* *

Casc și oftez pe rînd. Între noi vă pot mărturisi că mă simt dezorientat și gol ca sticla de șampanie pe care mi-au adus-o colegii.

Dar lăsați-mă să mă odihnesc puțin. Pe urmă mă întorc la Neuilly și-i spun lui Félicie să-mi confecționeze niște rinichi în sos madera, fiindcă e alimentul meu preferat.

Degeaba sunt grozav, un as al contraspionajului, un înghițitor de gloanțe, sunt momente cînd am chef să fiu răsfățat. Oricît de San-Antonio aș fi, îmi spun că o să-mi trebuiască multe ședințe de gardă pe bulevarde ca să izbutesc s-o uit pe Julia.

De ce oare o sirenă ca asta se face spioană, puteți să-mi spuneți ?

Cînd mă gîndesc la părul ei auriu, la ochii ei limpezi, la zîmbetul ei de arhanghel, mă simt ciudat. Parcă mă înfășor în hîrtie de mătase. Îmi închipui că sunt Romeo. Sunt gata să-i recitesc pe Musset, Lamartine și pe toți tipii care au scris chestii valabile despre dragoste, numai fiindcă niște pipițe au făcut mișto de moaca lor.

De vină trebuie să fie slăbiciunea mea de moment.

Într-una din zile, o să înlocuiesc glonțul care-mi lipsește din încărcător și o să mă apuc de treabă.

Și cu cît o să fie mai mult caft, cu atît o să fie mai nostim.

SFÎRȘITUL PRIMULUI EPISOD

EPISODUL AL DOILEA

O TONĂ DE CADAVRE

Opt zile mai tîrziu, circul a început din nou.

O să încerc să vă povestesc.

Cei care s-au săturat de proza mea, n-au decît să închidă cartea și să facă ce știu ca să nu-și plictisească vecinii, ceilalți au dreptul la un sfert de oră de antract.

Bomboane, cuburi de gheață, caramele, înghețate, pinguini !

Pentru cei care ar avea explicații de cerut, sunt la cîrciuma de alături pe cale să-mi convertesc drepturile de autor în băuturi fermentate.

PARTEA ÎNTÎI

PRIMELE CINCI SUTE DE KILOGRAME

CAPITOLUL ÎNTÎI

... ŞI GATA-GATA SĂ JUISEZE

Dacă aveţi ceva mai multă imaginaţie decît un camion plin cu sfeclă, o să încercaţi să înţelegeţi ce s-a întîmplat.

În ce mă priveşte, n-am inventat nici telegraful morse, nici praful de strănutat, dar m-am prins imediat. Putem fi de acord — între noi — că atunci cînd un tip îşi descarcă puşcociul în mutra ta, asta înseamnă că nu are sentimente foarte tandre faţă de tine.

Sunt glume de un gust îndoielnic şi o să fiţi de acord că asta e una dintre ele. Sosesc în Italia în plină vară ca să mă ocup de o afacere cît se poate de drăguţă, despre care o să vă povestesc mai departe. şi prima mutră pe care o zăresc cînd debarc la Torino e cea a unui tip pe care l-am cunoscut la Bogota. Individul e cel mai renumit ucigaş plătit pe care l-am întîlnit vreodată, şi doar el singur a trimis mai mulţi muşterii la Bunul Dumnezeu decît bomba de la Hiroşima.

Îmi spun că Italia e într-adevăr un locșor primitor, și fără să-i acord mai multă atenție decît unui nasture vechi de jartieră, încep să caut un mic hotel.

Mă hotărăsc pentru *Albergo Porto Nova*, fiindcă e modest și situat la cincizeci de pași de gară. Patronul are o mutră de om în stare să-ți ceară foc la miezul nopții într-un loc pustiu ; femeile de serviciu fac pesemne menajul la Armata Salvării după ce-și termină lucrul, iar camerele sunt tot atît de atrăgătoare ca niște celule pentru alienați, însă mie mi se filfiie. Mîine plec la Roma, unde mă așteaptă șeful serviciilor secrete italiene. Pentru o noapte pot să mă mulțumesc și cu cocioaba asta, mai ales că nu o să primesc bani decît la Roma și că, așteptînd să ajung acolo, trebuie să mă descurc cu cei patru mii de franci autorizați de vamă.

Îmi fac toaleta sumar, pentru cazul cînd aș întîlni o fetiță căreia i-ar plăcea să ia lecții de franceză, și dau buzna afară ca să profit de amurg, care e la fel de mișto ca în tablourile lui Del Bosco.

Cunoașteți Torino ? Vă spun eu, e un oraș grozav cu case aliniate cu rigla, curat și luminos, unde toate străzile sunt mărginite de arcade. Sticleții sunt îmbrăcați în-alb, iar tramvaiele merg cu viteză mare.

E sîmbătă. Trotuarele sunt pline de lume. Sunt oameni pe toate terasele cafenelelor. Mă uit prin mulțime în căutarea unei pipițe drăguțe cu care aș putea eventual să-mi petrec seara. Dar o să vă fac o revelație care o să răstoarne toate vechile teorii pe care le trambalați în magazinul vostru de antichități : în ansamblu, italiencele nu sunt senzaționale. Desigur, au niște ochi în stare să topească o înghețată cu fistic, păr negru și lucios, dar ca mutră nu sparg norii. Apoi, majoritatea au sprîncene groase ca grifonii, păr pe picioare și pe pomeți, astfel încît multe seamănă mai degrabă cu un cactus decît cu

Venus din Milo. Iei și colo zărești cîte una mai drăguță, în grămadă ; numai că inconvenientul este că privilegiatele astea au cu ele o întreagă curte de caraghioși cît se poate de vioi.

Obosit de constatările astea deprimante mă instalez pe terasă la *Grand Café Piémontais*, în fața gării. Acolo, în aer liber, e o orchestră de tipi în smoching care cîntă arii celebre din opere și valsuri de Strauss. Comand un Martini *bianco*. Mi se servește într-o sticlă micuță care-i o reducere exactă a sticlei de Martini. Chelnerul îmi aduce și o carafă cu apă. Îl întreb ce să fac cu ea și, întrucît știe admirabil franceza, se amuză încetișor.

— Îl beți sec ? mă întrebă.

— Și încă cum, îi răspund. Doar nu crezi că am traversat Muntele Cenis ca să vin să-mi dau seama dacă apa de Torino e destul de sterilizată.

În momentul ăsta, dirijorul își oprește oamenii și chinuie un microfon mic, plasat în partea din față a estradei. Începe să-și povestească viața, dar deoarece o face în italienește, nu mă pot interesa decît dungile pantalonilor lui. De îndată ce încetează să mai bată cîmpii, iată o tipă care vine, una adevărată. Îmi revizuiesc numaidecît părerea cu privire la femeile transalpine, fiindcă dacă nu pe asta a visat-o Leonardo da Vinci cînd a pictat-o pe Gioconda, cu siguranță că s-a gîndit la doamna care ține toaleta publică de pe bulevardul Poissonière, colț cu Sébastopol.

Tipa are părul șaten închis, despărțit cu grijă în două de o cărare, ochii de culoarea alunei și o grămadă de chestii interesante pe care nu vreau să vi le spun în amănunt ca să nu vă împiedic să sforăiți. Amintiți-vă o chestie : constructorul ei știa să lucreze ; ochii și gura ei formează o terță frumoasă de cupă.

Îmi beau dintr-o înghițitură vermutul Martini și scot antena mare, fiindcă păpușa asta se pregătește să ne cînte o romanță. Dacă n-ați auzit niciodată aria *mării liniștite a signorei Butterfly*, cîntată de cea mai frumoasă voce din Italia, puteți de pe acum să vă cereți pașaportul la Prefectură. Cunosc opera de la Paris, Metropolitan de la New-York, Scala din Milano, La Monnaie de la Bruxelles, dar n-am auzit niciodată un asemenea timbru. Față de păpușa asta, Lily Pons și Georie Boué sunt tocmai bune să vîndă bomboane în pauză, vă jur, iar San-Antonio nu afirmă niciodată nimic cu ușurință.

După ce a terminat, cîntăreața mea cu voce de aur începe *Marea* de Trenet, ceea ce dovedește că e eclectică în materie de cîntece și că are o înclinație spre marină. Publicului începe să-i lase gura apă de admirație, iar chelnerii profită ca să-și servească în grabă clienții. În jurul terasei e o barieră albă la care se înghesuie trecătorii : toți pierde-vară care n-au timp să se așeze sau sunt prea lefteri ca să-și ofere un aperitiv de lux.

Privesc mașinal mulțimea extaziată și încrunt din sprîncene. La doi pași de mine, îl zăresc pe ucigașul de care v-am vorbit. E o sperietoare de doi metri înălțime care trece tot atît de neobservat ca o mașină de pompieri în vitrina unui negustor de coroane mortuare. Are fizionomia unui tip pe care l-a lovit conținutul unei basculante în trompetă. Capul lui uriaș seamănă cu un dovleac ; are ochi de purceluș lubric și zîmbetul tipului care a fost vindecat de constipație cu pastilele Toucân. Îi știu numele : Tacaba, și dacă nu e cumva rezultatul unei încrucișări dintre un buldog și un orologiu normand, trebuie să fie mexican. A lucrat multă vreme în America și a evadat dintr-un penitenciar cu două zile înainte de a fi prăjit.

În momentul cînd îl privesc, întoarce capul și iată că tresar și nu-i acord mai multă atenție frumoasei mele cîntărețe decît dacă ar fi vorba de o vînzătoare de pește oferindu-și marfa. Ceva îmi spune că nu din întîmplare gorila asta se află în drumul meu. Oare o fi cineva la curent cu voiajul meu în Italia și cu motivele lui ? Asta ar fi culmea.

Pe estradă frumoasa puștoaică urlă cum că marea i-a legănat inima pe veci. E sfîrșitul cîntecului. Salută o dată la dreapta, o dată la stînga și pleacă în toiul aplauzelor. Îmi plătesc consumația și o șterg și eu.

Muzica e ceva foarte frumos, dar întrucît nu sunt grăbit să mă duc să o apreciez pe cea a îngerilor, prefer să-mi dau seama de unele lucruri importante. Pentru moment, cel mai important e să mă interesez cu privire la ce a pus la cale Tacaba, pentru cazul cînd băiatul ăsta care a scăpat de scaunul electric ar avea de gînd să mă facă îngeraș.

. Brusc, se declanșează o furtună. Nu e ceva serios, dar mă hotărăsc să trec pe la hotel ca să-mi iau pardesiul foarte valabil pe care Félicie — brava mea mamă — mi l-a oferit de ziua mea. Urc în cameră și-l îmbrac, e un impermeabil de ofițer american de culoarea găinațului de gîscă, cu epoleți și nasturi, cît se poate de mișto. Și fiindcă Félicie nu face niciodată nimic pe jumătate, mi-a cumpărat totodată și o pălărie impermeabilă în interiorul căreia o să pot, cînd o să fiu la pensie, să cresc peștișori roșii.

Îmbrăcat așa semăn cu generalul Mac Arthur, cu atît mai mult cu cît, de la ultima mea anchetă senzațională, am lăsat să-mi crească mustața.

Hoinăresc pe sub arcade, zgîindu-mă la magazine. Îmi spun din ce în ce mai mult că macaronarii nu sunt prea nătăfleți fiindcă pentru niște tipi care l-au purtat pe Adolf în triumf, au tot ce le trebuie să-și

umple burta, să se îmbrace şi, o, minune, ca să fumeze. Mă reped într-un *tabbaccaio* şi cumpăr o cutie de *sigari.*

Nu ştiu dacă aveţi destulă glagorie ca să vă daţi seama, dar încep să învăţ italiana cu toată viteza.

Ieşind din tutungerie arunc pe corso o privire asemeni unui aruncător de flăcări al căror secret îl deţin şi descopăr că moaca de pămătuf obosit e toi prin împrejurimi. Urîtul ăsta de Tacaba nu mă pierde din ochi. Cred că dacă nu sunt atent o singură clipă o să mă aranjeze în maniera lui care, credeţi-mă, e lipsită de blîndeţe. Totuşi, să nu credeţi că mi-e frică ; o maşină de împărţit gloanţe cum e mexicanul n-o să-l facă pe San-Antonio să-şi plece trufia. Dacă gorila asta mă caută, o să mă găsească mai înainte ca Vezuviul să se transforme în velodrom. Am cunoscut eu tipi mai duri pe care i-am făcut să-şi înghită dinţii.

Mă uit la ceas şi-l pun la ora italiană, după care îmi spun că ora opt fără un sfert e tocmai potrivită să mă îndop cu spaghetti. Aleg un restaurant simpatic. E lume pe terasa acoperită ; oameni îmbrăcaţi uşor, cu ochi strălucitori. Vă spun eu, ăsta e un popor curios. Bărbaţii au un fel de a arăta că-i doare-n fund de totul, care vă face poftă să vă aşezaţi pe jos aşteptînd sfîrşitul lumii, fumînd şi visînd femei grozave la soare. Dacă femeile nu sunt toate regine ale frumuseţii, bărbaţii dimpotrivă, au nişte moace de zei din Olimp.

Mă instalez la o masă din fundul sălii, după ce mi-am agăţat impermeabilul şi pălăria în cuier. Continuu să privesc muşteriii. Observ că bărbaţii poartă haine colorate al căror spate e din lînă, iar partea din faţă, din catifea ; în general sunt roşii şi verzi sau galbene şi albastre, fiindcă amicii care lo-

cuiesc în cizmă n-au în mod deosebit simțul discreției.

Va trebui să-mi ofer o chestie ca asta ; o s-o port la Paris cînd o să merg la pescuit și o să-i epatez pe amici.

Chelnerul se apropie de mine. Are o mutră de văduv neconsolat ; mi-l închipui mai lesne înapoia unui dric decît într-un stabiliment de genul ăsta.

Am impresia că o să-mi strîngă mîna plîngînd. Așa că mă grăbesc să-mi aleg meniul ca să-mi treacă pofta să-i prezint condoleanțe.

— Vorbiți franceza ?

— Perfect, domnule.

— Ce este *Baccala ?*

— Morun sărat.

Comand spaghetti și rinichi milanez, fiindcă, în ce privește mîncărurile astea știu despre ce e vorba. O să-mi scot pîrleala cu pastele făinoase care sunt excelente de cealaltă parte a Alpilor.

Mă alimentez liniștit. Pentru moment, Tabaca a dispărut. Poate i s-a făcut foame văzîndu-mă că citesc meniul și s-a dus să-și cumpere un sandvici. Se poate să-mi pregătească și un mic recital de Lüger care n-o să fie un fleac. Se pare că dragul de el poate de la distanța de cincizeci de pași să-i radă urechea unui tip fără măcar să-i deranjeze favoriții. Orice ar fi, îmi expediez niște spaghetti, franco de port și de ambalaj... Félicie m-a învățat întotdeauna că a-ți umple convenabil stomacul e una dintre cele mai frumoase obligații umane.

Vinul de Chianti nu e rău. Are un ușor gust de piatră caldă, care nu-i deloc neplăcut. Aș bea o cisternă fără să-mi dau seama. Îmi lichidez sticla ca să pot examina în voie eticheta de pe fund, după care gust o înghețată napolitană extra și aprind o țigară ceva mai subțire decît coloana Vendôme.

Așa, viața e desăvîrșită, iar băiatul care ar veni să mă smulgă din beatitudinea mea ca să-mi spună contrariul ar fi tot atît de bine primit ca un încasator de la gaze ce ar suna la ușa unui domn care tocmai îi explică logodnicei sale primele elemente ale vieții conjugale.

Înțelegeți ?

Bun.

În curînd o să fie ora nouă și e tot atîta lume pe sub arcade. Nu mă satur contemplînd mișcarea de du-te-vino ; toate fețele, toate hainele astea colorate compun o sarabandă care, și din pricina oboselii călătoriei, mă vrăjește literalmente.

Deodată mi se pare că am o halucinație : privirea mi s-a pironit pe un tip care iese din restaurant, grăbit, și lucru nemaipomenit, am impresia că tipul în chestiune sunt eu. Deoarece, din fericire, materia mea cenușie funcționează cu viteza unui avion cu reacție, realizez că asemănarea nemaivăzută provine pur și simplu din faptul că javra asta mi-a șterpelit impermeabilul meu grozav și pălăria-acvariu. Încep să rag ca un măgar căruia i s-a dat să mănînce ardei iute. Răstorn scaunul și mă reped afară urmărit de chelnerul-cioclu care agită o hîrtie lătrînd :

— *Il conto ! Il conto !*

Îmi spun că dacă nu plătesc nota imediat, toată populația din Torino o să-mi sară în spinare și o să mă facă terci. Așa că, fără să mă opresc din alergat ca să nu-l pierd pe individul meu din ochi, scot o bancnotă de o mie de lire și i-o întind chelnerului. Ca prin farmec, tipului i se taie răsuflarea și descoperă că nu-l mai țin picioarele ca să-mi dea restul.

Călătoria începe bine ! După ce mi-am dat seama că au pus un ucigaș plătit pe urmele mele, iată că un italian găsește impermeabilul meu pe gustul lui. Ce țară !

Hoțul și-a dat seama că mă joc de-a poliția. Așa că a luat-o la fugă. Fugă nu-i cuvîntul potrivit, a început să meargă repede, ar trebui să spun. Și ce bine cunoaște locurile, ghitaristul ăsta ! O ia pe străzi prost luminate, traversează intersecțiile cele mai aglomerate. Se face nevăzut înapoia arcadelor. E un tip priceput, dacă nu-i dau zor o să rămîn țuț în ce privește recuperarea bunului meu.

Tocmai ajung la capătul unei străzi. Scot un răget, șnapanul a dispărut ; în împrejurimi sunt tot atîți tipi în impermeabil cîți aligatori sunt într-o prăvălie de vopsitor-curățitor. M-am lăsat trombonit ca o fecioară.

Mă opresc din respirat și de îndată ce mi-am recăpătat răsuflarea încep să mă înjur cu sete. Îmi dau o grămadă de nume care nu sunt toate în dicționar. Dacă domnul Larousse m-ar auzi și-ar spune că ceaslovul lui e cam rămas în urmă.

Deodată închid pliscul și ciulesc urechea. Un zgomot foarte special a răsunat în vecinătate.

Genul ăsta de zgomot, vă garantez eu, e un foc de pistolet cu țeava tăiată, fără nici o îndoială. În materie de armurărie și de balistică știu o grămadă de chestii. Sunt de părere că locul ăsta e nesănătos și că trebuie să fiu cu ochii în patru.

Mergînd pe lîngă pereți mă îndrept în direcția de unde s-a auzit împușcătura. Parcurg așa cîțiva metri, în umbră și descopăr brusc sub un portic corpul unui individ.

Îmi scot lanterna stilou și îndrept fascicolul de lumină spre tipul întins pe jos. Îl recunosc, e hoțul meu, e mort cum nu se mai poate : a primit un glonț în plină moacă, trebuie să fie de 9 mm. fiindcă mutra i-a explodat ca o nucă de cocos veche, scoasă din uz. Impermeabilul meu e roșu de sînge, iar creierul ti-

pului e în pălăria mea. Hotărît lucru, n-o să crese niciodată peştişori în ea.

Reflectez intens, puteţi să mă credeţi şi ajung la o concluzie plină de sens : Tacaba avea ordin să-mi încheie conturile de sfîrşit de an cu un glonţ bine administrat. Hoţul meu l-a înşelat din pricina impermeabilului şi a pălăriei uşor de reperat ; în întuneric, asasinul s-a înşelat (din fericire pentru fiul lui Félicie), iar hoţul a încasat-o.

Asta ca să vă dovedesc că un lucru dobîndit pe căi necinstite nu aduce folos niciodată, după cum repeta bătrînul meu învăţător.

Dacă mutra asta de trei parale n-ar fi avut ideea să-şi ofere ţoalele mele, poate că acum sta comod la *Café Piémonţais* în loc să fie ucis pe treptele astea. Ar asculta-o pe tipa bine de adineauri cu repertoriul ei. Ar privi picioruşele ei care constituie cea mai frumoasă pereche de picioare din Torino.

Dar acuma are capul larg deschis ca Galeriile Lafayette într-o zi de vînzare-reclamă, şi pare gata-gata să juiseze.

CAPITOLUL II

DE DATA ASTA NU

Există indivizi marcați de destin ; cunosc unul ; în intimitate îi spun Bibi. În lumea asta sunt derbedei născuți să mături trotuarul, alții să vîndă banane, iar alții să manevreze puști automate cu repetiție. E multă vreme de cînd, peste tot pe unde trec, natura se transformă în cimitir.

Mă uit cu milă la sărmanul dobitoc care a fost asasinat și dispar urgent în direcția hotelului meu.

Ajung în cameră, trag zăvorul și mă întind pe pat ca să reflectez convenabil.

Poate că ar fi timpul să vă pun la curent un pic în legătură cu afacerea care a motivat deplasarea mea în Italia. Presupun că sunteți toți o gașcă de nătărăi, care duc o viață liniștită și că vă pricepeți în materie de spionaj aproape la fel ca mine în cosmografie ; cu toate astea, pentru cei care n-au creierul din iridium, trebuie să dau cîteva explicații.

Iată-le :

La începutul lunei iulie, o bandă organizată a furat la Paris niște planuri privind o nouă utilizare

a energiei atomice. Afacerea a fost ţinută cu grijă în secret, consiliul de miniştri apreciind că francezii, de prea multă vreme sunt consideraţi nişte neghiobi. Totuşi, ea este extrem de gravă.

O anchetă rapidă a serviciilor speciale a dovedit că lovitura fusese realizată de o bandă compusă din cele mai mişto specimene de gangsteri care au ţinut vreodată vreun puşcoci în mînă din Europa şi America. S-a dovedit că nenorociţii ăştia s-au cărat în Italia şi că la Roma intenţionează să poarte negocieri cu nişte puteri străine ca să le vîndă rodul furtului lor.

Întrucît se consideră că junele San-Antonio nu e prea stîngaci, pe mine m-au expediat dincolo de Alpi ca să încerc să limitez pagubele.

Guvernul francez a intrat în contact cu Ministerul Afacerilor Externe al Italiei ca să-i solicite sprijinul. Acesta a promis să-mi acorde un concurs total. Însă, în pofida acestei promisiuni, sunt hotărît să acţionez singur, fiindcă evenimentele au dovedit întotdeauna că dacă macaronarii sunt tari la mandolină, în cazuri foarte grave e mai bine să te bazezi pe un sutien decît pe ei ca să te susţină.

Şefii mei mi-au explicat că patria contează pe mine, şi mi-au servit o grămadă de palavre tricolore, dar, dincolo de salata lor, am înţeles că dacă nu obţin victoria, n-am decît să mă prezint la serviciul de drumuri al primăriei ca să fiu evacuat odată cu gunoaiele într-un loc unde se produc îngrăşăminte.

Pînă acum, am făcut o descoperire : banda pe care o urmăresc a fost informată cu privire la prezenţa mea în Italia şi a hotărît să-mi elibereze un bilet dus simplu la cimitirul Père-Lachaise.

Situaţia se prezintă prost, sunteţi de acord ? Credeam că sosesc pe vîrful picioarelor şi cînd colo, sunt aşteptat de artificieri. Din fericire, dispun de

un răgaz. Într-adevăr, Tacaba, la ora asta, trebuie să fie convins că sunt pe drumul spre purgatoriu. E vorba deci de a folosi această iluzie provizorie.

Pun mîna pe mersul trenurilor și-l consult iute. Descopăr că e un tren spre Roma peste o oră și sunt convins că ucigașul meu o să-l ia.

Chestiune de deducție și psihologie. Într-adevăr, care e prima grijă a unui tip care-l răcește pe altul ? Să se ascundă, punînd cel mai mare număr de kilometri între cadavru și el. Deci, individul se pregătește să plece din Torino și să se ducă la banda lui de la Roma.

Pot avea încredere în raționamentul meu.

În doi timpi și trei mișcări, bagajele mele abia desfăcute sunt din nou gata de drum. Îi explic hotelierului că sunt prea multe insecte neomologate sub pătură și că prefer să mă evacuez.

Se înfurie și mă asigură că „signorele a spuso luçruri care sono rușinos."

Deschid ușa fără să mai aștept sfîrșitul litaniilor lui.

*
* *

Amintiți-vă să sunt un tip dat dracului. Dovadă e faptul că deși trenul de Roma e plin, izbutesc să obțin o cușetă. Nu fiindcă aș ține prea mult la comoditate, dar îmi spun că o să fiu mai puțin văzut într-un vagon de dormit decît într-unul obișnuit. Funcționarul de la ghișeu căruia îi cer *una carozza con letti per Roma,* întrebîndu-mă dacă micul meu manual de conversație în italiană nu mă aruncă înăuntru, îmi răspunde că e complet. Numaidecît încep să-mi storc mintea ca să aflu cum să-i explic nătă-

răului ăstuia că n-a existat niciodată tren plin pentru San-Antonio. Însă îl privesc și constat imediat că unghiul lui facial nu-mi place ; am tot atîtea șanse să mă înțeleg cu aparatul ăsta distribuitor, cît are mecanismul de aprindere a brichetei cu o jumătate de livră de sare nerafinată. Nu mai insist și mă adresez unui tip care, judecînd după galoane, trebuie să fie general în Honduras ; asta pică bine, fiindcă e vorba de sub-șeful gării. Îi arăt o bancnotă de cinci sute de lire și, ca prin farmec, începe să vorbească în franceză. Profit de asta ca să-mi scot legitimația și atunci e un delir, vajnicul om își scoate chipiul, ceea ce-mi îngăduie să constat că e chel ca un cărăbuș. Îi spun că dacă-mi poate obține o cușetă, îi ofer în schimb bancnota pe care o țin în mînă, simpatia mea și un flacon de *Lactène* ca să-i crească iarăși părul.

Adaug că, în caz contrar, o să încep să sparg tot și că taifunurile din Jamaica sunt fleac în comparație cu furiile mele.

Ați ghicit și, de altfel, v-am spus mai sus, după cinci minute sunt instalat într-un vagon de cușetă.

Ceea ce vă arată limpede că nu trebuie niciodată să te dai învins și că neghiobii care cred în afirmațiile unui funcționar de ghișeu sunt tocmai buni să mănînce fidea cu apă și să-și plătească impozitele.

Îmi scot pantofii și-mi pun papucii din piele cu talpă de cauciuc ; după care îmbrac în locul hainei o haină de casă, îmi deznod cravata și-l sun pe însoțitorul vagonului. Îl măsor dintr-o privire și hotărăsc că îngerașul ăsta nu-i prost deloc : ochii îi sclipesc maliții și lacom ; e o vrăbiuță care se pricepe ca nimeni altul să ia bacșișuri. Observ că are mîinile în formă de cupă.

— Ascultă, bibicule, îi spun, bănuiesc că, dată fiind funcția ta, vorbești mai multe limbi ?

— Vorbesc opt limbi.

— Mai mult decît am nevoie pentru folosinţa mea personală, frumosule. De vreme ce te exprimi în franceză ai dreptul la toată stima mea.

Se înclină.

— Uite ce vreau de la tine, continuu eu ; am zărit pe peron, la plecare, pe un vechi prieten al meu. În aglomeraţie l-am pierdut. Tot ce ştiu e că se află aici şi că am cinci sute de lire pentru tine dacă mi-l găseşti.

— La dispoziţia dumneavoastră.

— O. K.

Şi-i fac portretul vorbit al lui Tacaba. Hotărît lucru, ar fi trebuit să mă lansez în literatură, fiindcă în ceea ce priveşte descrierile, cam pe aici sunt. Dacă însoţitorul de vagon nu izbuteşte să găsească personajul cu semnalmentele pe care i le dau înseamnă că mexicanul meu s-a ascuns în rezervorul de la toaletă. Îi recomand să nu-i spună nimic lui Tacaba, fiindcă vreau să-i fac, cum s-ar spune, o mică surpriză. Tipul pleacă, iar eu aprind o ţigară turcească. Mi-e cu neputinţă să vă spun în ce fel voi conduce operaţiunile. Nu am idei preconcepute şi mă las în seama simţului meu înnăscut de a improviza.

Cinci minute mai tîrziu, băiatul se întoarce. După zîmbetul lui, ghicesc că a cîştigat cele cinci sute de lire şi, într-adevăr mă anunţă că „prietenul" meu e în vagonul următor în compartimentul 9.

— Bibicule, îi spun, eşti un tip bun la toate fără nici o pregătire. Uite banii promişi la care adaug încă o sută, fiindcă o să-mi împrumuţi chipiul tău pentru o clipă.

Îşi scoate chipiul amuzîndu-se fiindcă ghiceşte că o să-i joc o festă drăguţă vechiului meu prieten.

Tabaca. Şi nu se înşală prea mult fiindcă, în ce priveşte festa drăguţă, o să fie o festă drăguţă, v-o pot garanta eu pe hîrtie timbrată.

Chipiul lui îmi vine de minune, mulţumită lui trebuie să semăn cu un ofiţer din marina albaneză. Cu haina mea de casă roşie, într-adevăr parcă sunt îmbrăcat în uniformă.

Cred că o să meargă bine. Schimb vagonul repede. Nu-i nimeni pe culoarul lui Tabaca. Îmi scot ghidul din buzunar şi caut cuvîntul controlor, în italiană se spune „controllore", nu-i deloc greu. Îmi pun cartea la loc şi apuc Lügerul. E un prieten bun care nu bombăne niciodată cînd îl pun la treabă. Mă opresc în faţa compartimentului nr. 9 şi bat uşor de două ori sec, în maniera imperativă a controlorilor.

Înapoia uşii o voce răguşită mormăie o întrebare în americăneşte.

— *Controllore*, zic eu cu multă siguranţă.

Aud trăgîndu-se zăvorul ; uşa se întredeschide. Simt privirea întunecată a lui Tabaca îndreptată spre mine. Pentru mai multă siguranţă, stau în profil. Încrezător văzîndu-mi ţinuta, puiul de tîrfă deschide larg uşa. E în cămaşă.

Repet : *Controllore !* pe un ton încăpăţînat, care e ca o invitaţie. Docil, Tabaca se întoarce pe călcîie ca să-şi ia haina agăţată în fundul compartimentului. Nu pierd nici o clipă şi apucîndu-mi puşcociul de ţeavă îi trag o lovitură cu patul armei în cap. Mexicanul scoate un icnet uşor, de parcă ar fi înghiţit un sîmbure de cireaşă şi îşi împrăştie cele o sută douăzeci de kilograme pe covor ; sunt silit să-l trag un pic de picioare ca să pot închide uşa.

Pînă aici merge foarte bine... Cel puţin pentru mine.

*
* *

De îndată ce am scotocit boarfele ucigașului meu și i-am luat pistolul, încerc să-l reanimez. Nu-i ușor, fiindcă i-am administrat o doză bună de somnifer. Trebuie să-i arunc cu putere în față nu mai puțin de trei pahare cu apă ca să se hotărască să deschidă ochii.

Mă recunoaște de îndată și sare în sus de parcă s-ar fi așezat pe un cuib de viespi.

— San-Antonio, bîiguie el.

— El însuși, răule. Ți-am luat piuitul, nu-i așa ? Credeai că m-ai omorît, sărmane nemernic. Dar sunt rezistent ca Rasputin, așa că îți dai seama...

Se așază în capul oaselor.

— Nu te enerva, îl sfătuiesc, mai degrabă privește ce jucărie drăguță am în mînă. Cu asta am potolit și pe alții mai năbădăioși ca tine.

Se pare că discursul meu nu-i place. Mă privește cu ochi atît de fioroși, încît, în comparație cu ei ochii unei himere medievale par blînzi ca ai unei căprioare. Îmi spun *in petto* că trebuie să fiu cu ochii pe urîtul ăsta, dacă nu vreau să-mi joace vreo festă nasoală din cele al căror secret îl deține.

— Stai rezemat de perete și nu te zbîntui prea mult. Dacă ai ghinionul să ridici fie și degetul mare de la piciorul stîng, îți trag una în plină mutră acolo unde doare. A priceput ? Și acum e simplu, o să-mi dai doar niște informații despre banda pentru care lucrezi.

— Dacă te bazezi pe asta, caraliule, rînjește animalul, poți aștepta mai curînd ca Papa să facă turul Franței pe bicicletă.

— O, ba nu, dragule.

— O, ba da, răspunde el făcînd băşcălie.

Sincer, mă admir pentru că îmi pot stăpîni reflexele. Dacă n-ar asculta, Tacaba ar semăna cu un butoi de cîrnaţi. Simt că îmi urcă mustarul la nas şi fiţi siguri că e foarte tare. Mă străduiesc să zîmbesc ca să-i dau încredere şi deodată îi trag un şut în vîrful bărbiei. Imediat, cade din nou în nesimţire.

— Scuză-mă, îi spun, trebuia să te expediez pentru o clipă în ţara visurilor ca să am libertate de mişcare.

Tot vorbind, iau curelele de la valiza lui şi le folosesc ca să-i leg picioarele şi mîinile. Aşa o să pot avea o explicaţie, o dată pentru totdeauna cu gorila asta. Cînd micul exerciţiu s-a sfîrşit, aprind o ţigară — tot turcească — şi-l aştept să-şi recapete luciditatea, ceea ce nu întîrzie prea mult.

— Hotărît lucru, îi spun, ai tărtăcuţa din celuloid. Cînd te vede omul are impresia că i-ar trebui un tanc să te răstoarne şi cînd colo, o lovitură de papuc te face mototol.

Tipul deschide larg moara de răgete şi începe să mă pună la curent cu sentimentele lui faţă de mine. Îmi face revelaţii asupra originii şi viitorului meu şi găseşte nume pînă acum necunoscute ca să mă califice. Îl las în pace trăgînd din capătul de carton al ţigării. Cînd un tip are prea multă fiere adunată, trebuie să-l laşi să şi-o reverse dacă vrei să scoţi de la el pe urmă cuvinte raţionale. După un sfert de oră şi-a epuizat vocabularul şi imaginaţia.

— Bine, zic eu calm, ai terminat de făcut inventarul. Acum e rîndul meu să joc. Ştii că sunt încăpăţînat. Nu-s eu omul care să-ţi ascundă că mă ocup de afacerea planurilor furate de la Paris. Sunt destul de bine informat cu privire la bandă fiindcă ştiu că intenţiona să le negocieze la Roma. Bănuiesc că

a aflat că sunt pe urmele ei și că te-a plătit să mă închidezi de la intrarea în Italia. Tu te-ai înșelat un pic și ai demolat un sărman hoț de trei parale care-mi furase pardesiul. Asta ca să te liniștesc în ce privește precizia la tir. În sfîrșit, firea omenească e egoistă, prefer ca altul să fi încasat glonțul tău, asta-mi îngăduie să trăiesc și să-ți propun tîrgul următor : sau răspunzi la întrebările mele și pun să te închidă în gara Genova pentru furt de bagaje, sau taci și atunci folosesc metode tari. Adaug că în cazul cînd ele nu dau rezultat, pun să te închidă pentru omor. Vezi că sunt de treabă și e momentul să profiți, crede-mă.

Îl ridic și-l așez pe cușetă. Mă așez prietenos lîngă el, iar cine ne-ar vedea ne-ar lua drept amici.

— Ce zici ?

Întoarce capul spre mine, mă privește în ochi și mă scuipă în obraz.

Nu-mi trebuie mai mult ca să mă hotărăsc. Îi apuc degetul mic de la mîna stîngă și i-l rup dîndu-l peste cap. Tacaba scoate un țipăt care trebuie să fie auzit pînă la strîmtoarea Behring.

Însoțitorul vagonului ciocănește imediat în ușă iar eu îi dschid avînd grijă să-l maschez pe Tacaba care se tăvălește de durere în cușetă, mă prefac beat și intonez *Grenadierul din Flandra.*

— Whisky ! urlu.

Tipul se înclină și se cară. Se întoarce după o clipă cu o sticlă pătrățoasă. Sar pe ea ca un tigru bengal pe un antricot pane. Plătesc și încep iarăși să cînt ca să acopăr gemetele victimei mele. De îndată ce rămînem singuri desfund sticla și-mi administrez o porție mare. Trebuie să vă mărturisesc că sunt hipersensibil, mi-e groază de suferința altuia, mai cu seamă cînd eu sunt cel ce a provocat-o, din obligație.

— Poftim, îi spun, trage și tu o duşcă, asta o să-ți ridice moralul.

De data asta nu mai face pe grozavul. Fiindcă are mîinile legate, desfac un pic cureaua ca să poată bea.

O să vedeți că trebuie să-ți măsori gesturile mărinimoase și că nu întotdeauna e indicat să faci pe bunul samaritean. Derbedeul meu ia sticla și-i potrivește gîtul la gura de sub nas. Îi privesc satisfăcut că bea, tocmai îmi spun că Whisky-ul o să-l biciuiască și o să-l aducă poate la sentimente mai bune. Am dreptate în ce privește prima supoziție, dar pardon, mă înșel în privința celei de-a doua. Iată-l pe nufărul ăsta de W.C. că ia brusc sticla de la buze și mi-o azvîrle drept în cap. Mă pocnește la fix în creștetul scăfîrliei și instantaneu am impresia că *Empire State Building* mi-a căzut pe tărtăcuță. N-am timp să-mi revin, că gorila e peste mine. Face în așa fel încît îmi trece în jurul gîtului cureaua cu care-i sunt legate încheieturile pumnilor. Și strînge, nu glumă ! Limba îmi iese din gură lungă cît covorul care se pune pe aleea centrală de la Notre-Dame într-o zi de *Te Deum*. Simt că sîngele mi se blochează în cap. Mă sufoc. Încă vreo cîteva secunde și sunt mort. Ar trebui să pot reacționa, mi-o repet din toată puterea ; dar cum ? Nervii sunt ca un *chewing-gum* mestecat vreme de trei luni, iar mușchii îmi sunt ceva mai puțin duri decît bumbacul hidrofil. De data asta o să-mi pierd cunoștința, mă sforțez să mai rezist și simt în ceafă răsuflarea horcăită a lui Tacaba.

Ei drăcie ! Degetele mele își amintesc că strîng un faimos Lüger. Dacă mai pot trăi cîteva secunde, nu-i nimic pierdut. Cu mișcări fantomatice îmi duc mîna la spate. Pipăi stîngaci cu vîrful țevii pistolului corpul lui Tacaba și apăs pe trăgaci. un val de aer dă năvală în gîtul meu rănit, în plămînii mei goi. Simt o amorțeală. Fac cîțiva pași înainte și mă agăț

de lavabou. Horcăi, simt fiori în şira spinării, tîmplele îm zvîcnesc violent, iar prin faţa ochilor văd străluciri violete şi roşii.

Deîndată ce-mi pot îngădui o mişcare, deschid robinetul şi-mi cufund capul în chiuvetă. Oh ! Ce grozavă e apa asta, în pofida gustului ei de ţeavă ! Îmi revin şi mă întorc să văd ce-i cu Tacaba.

Credeţi-mă, nu arată strălucitor. E în genunchi şi îşi ţine abdomenul cu amîndouă mîinile. Mutra îi e lividă, iar transpiraţia i se prelinge pe frunte.

— M-ai făcut marţ, caraliule, mormăie el.

— N-aveai decît să nu te joci de-a soldăţelul, îi spun. Cu toate că ai încercat să mă cureţi la Torino, eu ţi-am făcut o propunere cinstită.

— Mi-e şi mie frică.

— Şi încă cum, bătrîne !

Sughite.

— San-Antonio, trage-mi un glonţ în mutră, sufăr prea mult.

Şovăi, nu ştiu dacă trebuie să-i îndeplinesc dorinţa.

— Ascultă, îi spun hotărîndu-mă brusc, mai pot face asta pentru tine. Dar fii drăguţ şi dă-mi o indicaţie cu privire la bandă. În sfîrşit, banda asta nu-i patria ta, din cauza ei dai în primire acum, nu uita asta.

O ceaţă îi acoperă privirea.

— Nu poţi... nu poţi să pricepi... Ţin la ea...

— La cine, ea ?

— La Else.

— Cine e Else ?

— Numărul 1... Ea... o să te cureţe... oricît de San-Antonio ai fi...

Deodată faţa i se schimonoseşte, iar privirea îi devine fixă. Nu mai e nevoie de al doilea glonţ. Tacaba a dat în primire. Corpul îi alunecă de-alungul

cușetei, iar capul îi răsună lovindu-se de peretele compartimentului.

Îmi pun din nou pistolul în toc, adun sticla de whisky și storc cele cîteva picături care mai rămăseseră în fundul ei. După care ies. Pe culoar îl întîlnesc pe însoțitorul de vagon și îi restitui chipiul de amiral.

— Ne-am amuzat bine, îi spun.

CAPITOLUL III

LUME CIUDATĂ

Aştept Genova. În depărtare, luminile portului scînteiază asemeni Căii lactee în luna iulie. Mă îmbrac şi-mi iau valiza. Trebuie s-o şterg pe vîrful picioarelor dacă nu vreau să mă înhaţe carabinierii la cotitură. Nu uit că sunt într-o ţară străină şi că insigna mea n-ar mulţumi poliţia italiană dacă ar avea fantezia să mă aresteze pentru uciderea lui Tacaba. Dacă vreun însoţitor de vagon sau controlor ar descoperi corpul gangsterului, nu mă îndoiesc că imediat, cercetările s-ar orienta spre junele San-Antonio. Şi ca să nu vă ascund nimic, n-am interes să mucezesc cîteva zile în temniţele italiene, mai ales că timpul mă presează.

Profitînd de absenţa momentană a însoţitorului meu, schimb vagonul şi străbat din nou trenul. Traversăm un tunel lung şi ajungem la Genova. De îndată ce trenul intră gară săr pe peron şi mă pierd în mulţime.

Mi-am schimbat planurile. În loc să mănînc, o să mă duc să fac nani frumos într-un *albergo* valabil şi o să iau avionul spre Roma mîine dimineaţă.

*
* *

A doua zi de dimineaţă, proaspăt ras şi dîndu-mi ifose, îmi fac intrarea la şeful italian al supravegherii teritoriului.

E un domn bătrîn foarte bine, care seamănă cu contele Sforza. N-are mai mult păr pe cap decît o chiflă, dar în schimb poartă mustaţă şi barbişon alb. Are privire inteligentă, maniere frumoase şi simt că e francofil doar după felul în care mă priveşte.

Îi strecor sub nas scrisoarea mea de recomandare. O parcurge superficial.

— Ştiu, spune el, am primit un cablo de la Paris.

Se trage de bărbiţă parcă pentru a-şi da seama dacă nu i-am pus una falsă în timp ce dormea.

— Afacere penibilă, adaugă el.

Ce vorbeşti ! După puţinele lucruri care mi s-au spus, naţiunea care va moşteni invenţia va avea un atu nostim în caz de şucăr general.

Îl pun la curent cu discuţiile mele cu Tacaba.

— Dacă o să auziţi vorbindu-se că s-a găsit un cadavru în trenul Torino-Roma nu-l daţi la obiecte pierdute, e al meu.

Şeful zîmbeşte.

— Ah, franţujii ăştia ! şopteşte el cu tandreţe.

Îi tai brusc entuziasmul.

— De acord, spun, sunt grozavi, dar mai trebuie să-şi suflece şi mînecile. Cred că sosesc tocmai la timp. Tipii pe care-i urmăresc pesemne că nu şi-au

negociat încă prada, fiindcă nu le-ar fi păsat că vin şi nu l-ar fi trimis pe american în întîmpinarea mea.

— Într-adevăr.

— Tot jocul constă în a interveni brutal. Pentru moment ei încă nu ştiu ce s-a întîmplat cu gorila lor de serviciu, aşa că pot spera să-i iau prin surprindere. Aveţi vreun indiciu ?

Bărbosul ridică receptorul şi începe să vorbească ; pare excitat, cred că l-am dopat cu purtările mele bruşte.

Pune la loc receptorul şi începe din nou să-şi facă de lucru cu barbişonul ; pare să ţină de el. Pariez că noaptea şi-l înveleşte în hîrtie de mătase.

Scot o ţigară din buzunar şi mi-o aprind. Interlocutorul meu nu mai vorbeşte, iar eu nu risc să deschid gura. Cînd un tip cu barbişon se gîndeşte înainte de a vorbi, înseamnă, cu siguranţă, că n-o să-ţi toarne ultimul banc cu Marius şi Olive. Pesemne că e pe cale să-şi catalogheze gîndurile şi să le alinieze pe pachete de cîte zece în centrala lui.

Cînd ajung la jumătatea ţigării, contele Sforza se trezeşte.

— Un uomo o se vină, declară el, e cel mai importante indicatore al nostru. Un băiat foarte preţiozo, cunoaşte bine mediile interlope di Roma şi chiar şi altele.

Controlează toate bordelurile din oraş. Nu me adresez lui decît în marile ocazii. Spero che ne va fi de folos.

— Sper şi eu, îi replic, fiindcă, pînă acum rezultatele mele sunt vax.

Îmi pune cîteva întrebări despre viaţa la Paris şi mă întreabă dacă mai sunt fete frumoase la Tabarin.

Îl asigur că da, şi-i spun că îşi poate reţine bilet pentru oraşul lumină dacă vrea să se amuze, fiindcă

între Montparnasse şi Sacré-Coeur nu lipsesc tipele bine.

— Faceţi-mi plăcerea şi veniţi la cină la mine deseară îmi propune el.

Invitaţia e rezultatul unei firi bune, însă o refuz.

— În seara asta, poate că o să fiu într-un sertar la morgă. Dacă n-o să fiu, sunt şanse să mă gîndesc la altceva decît la o cină în lumea bună. Dacă vreţi, o să mai vorbim de asta peste cîteva zile.

Se înclină curtenitor.

— Cum doriţi.

S-a adunat în scrumieră o grămăjoară drăguţă de mucuri cînd un agent în uniformă îl introduce pe tipul pe care-l aşteptăm.

Acest gigolo pare un dirijor cubanez. E înalt ca un general, slab ca un deschizător de conserve şi brunet ca negusul. Are ochi strălucitori şi dinţi de carnasier, albi ca în reclamele de pastă de dinţi. E limpede ca lumina zilei că tipul n-are probleme să pună mîna pe pipiţele cele mai bine înzestrate cu rotunjimi, pesmne că-şi reînnoieşte şeptelul cu o uşurinţă grozavă.

Şeful îi întinde mîna, arătîndu-i noului sosit o cordialitate nu lipsită de oarecare consideraţie.

Apoi întorcîndu-se spre mine :

— Vi-l prezento pe Luigi Sorrenti. Comisarul San-Antonio din serviciile secrete franceze, completează el pentru auxiliarul său secret.

Îi întind mîna lui Sorrenti. Descopăr că are mîinile reci, ceea ce e semn de hotărîre. Bănuiesc că nu-i uşor s-o scoţi la capăt cu macaronarul ăsta.

— Încîntat, declară el într-o franceză impecabilă.

— Puteţi să-i prezentaţi lui Sorrenti afacerea, mă sfătuieşte şeful.

Ce risc ? Amănunţit îi fac interlocutorului nostru istoricul problemei. Mă ascultă sobru, mulţumindu-se să dea din cap ca să arate că urmăreşte perfect explicaţiile mele.

— Înţelegeţi, îi spun ca să închei, nu am contact cu banda şi nu cunosc Roma. Lucrul de care am nevoie e un indiciu, oricît de fragil ar fi, de fapt de un punct de pornire logic.

— Desigur, admite el, n-aş vrea să vă stîrnesc o falsă bucurie, dar vă pot spune că-l cunosc, sau mai degrabă, că-l cunoşteam pe Tacaba. Săptămîna trecută reperasem un tip care corespundea portretului pe care l-aţi schiţat.

Şi adăugă cîteva semnalmente.

Exclam :

— E el, cu siguranţă !

— Perfect, omul ăsta frecventa o cafenea pe o străduţă lîngă Piaţa Vittorio-Emmanuelle II. A bătut un consumator, nu ştiu din ce pricină ; era o ceartă de beţivi. Eram şi eu acolo, mi-a atras atenţia faptul că a şters-o, deşi era învingător, de îndată ce patronul a spus că o să cheme poliţia.

Scot un carnet din buzunar.

— Vreţi să-mi notaţi adresa localului...

Se execută cu bunăvoinţă.

— Ăsta-i singurul pot pe care mi-l puteţi da ?

— Da. Vă dau adresa mea în cazul în care aveţi nevoie de mine.

— *All right*. Nu cunoaşteţi vreo frumuseţe numită Else ?

— Cum aţi spus ?

— Else.

Face un gest de neputinţă.

— Nu, îmi pare rău, e un prenume englezesc ?

— Mai curînd scandinav... dar nu înseamnă nimic.

Mă ridic și-i spun șefului poliției :

— Fiți bun și dați dispoziție să se fotografieze fața lui Tacaba. Spuneți-le specialiștilor să-l facă cu ochii deschiși și să-l repare un pic, astfel încît să pară o fotografie de identitate.

— Am înțeles.

Contele Sforza îmi face semn să aștept. Deschide un sertar al biroului și scoate o hîrtie plină de ștampile pe care scrie ceva.

— Poftim, spune el, întinzîndu-mi-o, cu asta puteți obține de la orice serviție de poliția, tot ajutorul ce va fi necesar. Unde să vă trimit fotografiile ?

Mă întorc spre Sorrenti.

— Aveți vreun hotel bun să-mi indicați ?

Tipul reflectează.

— Duceți-vă la *Imperator* și spuneți că veniți din partea mea.

— Mulțumesc.

Ies din localul poliției fluierînd *Marșul turc*, ceea ce, la mine, e un semn de vădită satisfacție.

* * *

La ora două după-amiază pornesc la treabă. Tocmai am mîncat o oală de macaroane grozave, pentru care ai avea de ce să te angajezi într-o uzină de paste făinoase pînă la judecata de apoi. Și mă simt în formă.

În ce mă privește, doar la gîndul că în orașul etern există o haită de tipi care rîvnesc să-și facă din pielea mea un covoraș de pus în fața patului, mă simt vioi ca o iepșoară căreia i s-a dat să bea șampanie. Trec pe la hotel și am satisfacția de a găsi fotografia lui Tacaba. Trebuie să recunosc că fotogra-

ful își cunoaște meseria temeinic, fiindcă a știut să dea mutrei gorilei ceea ce, împreună cu frumusețea, îi lipsește cel mai mult acum : viața. Vîr fotografia în portofel și îmi dau semnalul de plecare. Direcția ? Piața Vittorio-Emmanuele II.

Nu-mi fac prea multe griji ca să descopăr cafeneaua unde Luigi pretinde că l-a zărit pe Tacaba.

E un local mic cu o înfățișare modestă. Închipuiți-vă o sală mare tapetată cu roșu, la intrarea căreia atîrnă o perdea de perle. Nu-i nimeni la ora asta în afară de patron, un fel de hipopotam mai gras decît o supă cu brînză și care doarme pe burtă ca pe o saltea.

Degeaba tușesc, nu se trezește. trebuie să aibă aptitudini serioase pentru siestă.

Mă hotărăsc să strig tare.

— Hei, signore !

Dar nu se mișcă. Mă pregătesc să-l strig din nou cînd zăresc ceva care-i depășește cu mult haina, în partea de sus a spatelui. Acest lucru nu-i altceva decît mînerul unui pumnal. Ating fruntea cîrciumarului, e rece ca o înghețată cu vanilie. Scot înjurătura cea mai voluminoasă trîntită vreodată la cinci sute de metri de Vatican. Dacă aș pune mîna pe crocodilul rîios care i-a eliberat tipului abonamentul pentru purgatoriu, l-aș pocni pînă cînd, pe lîngă el un calcan ar părea mai gras ca o barcă pneumatică.

Trec în camera din spatele salonului : nimeni.

Cel mai bine ar fi să anunț poliția, însă îmi vine altă idee. Ies pe trotuar și fac semn unui puști care vine în goană la mine. Adunînd tot ce știu în materie de italiană, încerc să-i explic ce aștept de la el. Totuși, deși îmi pare destul de dezghețat, nu pricepe nimic din păsărească mea. Deodată, puștiul are o idee genială :

— *Do you speak english ?* mă întreabă el.

Întrucît vorbesc engleza la perfecție rînjesc cu gura pînă la urechi.

— O.K.

Îi întind o carte de vizită puștiului. Am scris pe ea adresa lui Luigi Sorrenti însoțită doar de fraza asta : „Veniți *presto* la cafeneaua pe care mi-ați indicat-o azi dimineață".

Apoi scot o bancnotă de o sută de lire, o rup în două, și-i întind o jumătate puștiului explicîndu-i că cealaltă jumătate o să fie a lui cînd o să ducă la destinație cartea de vizită. Am învățat să fiu neîncrezător.

Așteptînd sosirea lui Sorrenti, destup o sticlă de Martini, deși nu e tocmai ora aperitivului, și îmi stropesc tubul digestiv. Îmi spun că ancheta nici nu a început și sunt deja trei cadavre de pus la rece. Cînd vă spuneam că pe unde trec lumea se transformă în cimitir.

Totuși, mi se pare ciudată uciderea patronului cafenelei. Într-adevăr, doar Sorrenti știa că îmi poate fi de folos, însă ar fi caraghios să deduc de aici că e amestecat în asasinat, fiindcă nimeni nu-l silea să-mi semnaleze incidentul cu cearta din local. Nu, de data asta, cred că e o coincidență. Nu din pricina mea, nu ca să-l facă să nu-mi vorbească, l-au expediat pe cîrciumar în țara stafiilor, ci din alte pricini. Mă întorc în încăperea din spate și încep să o percheziționez. Descopăr un pistol în cutia de sare ; cu excepția lui nu găsesc nimic dubios. Mă pregătesc să-mi închei cercetările, cînd aud zgomot de pași în cîrciumă. Arunc o privire și ce văd ? Tipa cea mai încîntătoare care s-a plimbat vreodată pe sub cerul Italiei. E subțire, bine făcută, poartă o fustă albă și o vestă ciclamen. Părul blond îi ajunge pînă la mijlocul spatelui.

Nici măcar nu-l privește pe frumosul adormit. Se îndreaptă spre tejghea cu o înfățișare hotărîtă și des-

chide sertarul casei. Îmi dau seama repede că nu banii o interesează, fiindcă îi ia cu pumnii și-i azvîrle pe jos. Tipa scoate o cutiuță mică din fier și se pregătește să o deschidă. Întrucît conținutul cutiei mă interesează și pe mine — sunt curios din fire — mă hotărăsc să intervin.

— Alo, frumoaso, dacă vrei foc, am eu chibrituri.

Ea tresare și se întoarce de parcă un negustor de cărbuni ar fi vrut să vadă că ceea ce cară în corsaj nu-i artificial.

— Cine ești ? întreabă ea.

— Ascultă, scumpo, poate că sunt regele Jugoslaviei, poate că sunt un tip din Belleville, asta n-are importanță, ceea ce contează e cine ești tu și ce faci după tejgheaua băiatului ăstuia cumsecade, răposat.

Nu răspunde nimic. Fata asta posedă niște ochi albaștri de care se servește ca să-mi admire anatomia. Mă privește cu lăcomie de parcă ar vrea să-și poată aminti cea mai mică aluniță care-mi îmbogățește fața inteligentă.

— Ne-am înțeles, îi spun, semăn cu Jean Gabin, dar asta nu-i un motiv ca să mă devorezi așa. Știi că, în fond, nu sunt un tip prea comestibil.

Ea tot nu răspunde. Rămînem fiecare de cîte o parte a tejghelei observîndu-ne. Tăcerea e atît de mare, încît s-ar putea auzi cum sare un nasture de jartieră într-o sală de cinema.

Deodată se întîmplă ceva și mărturisesc că rămîn mască : trei focuri de pistol se aud pe îndelete ca să ai timp să le numeri. Tipa blondă a scos un pușcoci, nu știu de unde și îmi distribuie gloanțele prin tejghea cu un sînge rece minunat. Nici nu clipește. Pare absolut încîntată. Ca să fiu sincer n-am mai întîlnit niciodată o individă ca asta. Vi s-a întîmplat vreodată să folosiți o fracțiune de secundă și să luați o hotărîre ? Eu nu sunt la prima încercare, totuși, vă

mărturisesc, n-am fost niciodată atît de rapid ca acum. Ceea ce îmi trece subit prin minte e următoarea observaţie : cum se face că gloanţele sirenei blonde nu mă ating ? După un calcul rapid de balistică, ar fi trebuit să le primesc în stomac. Găsesc îndată explicaţia misterului : între tejghea şi mine se găseşte mortul. De acolo de unde stă, tipa nu-şi dă seama de poziţia exactă a cadavrului ; asta din fericire pentru burta lui San-Antonio, astfel că cele trei gloanţe au fost interceptate de cîrciumar care, hotărît lucru, e din ce în ce mai mort. Dacă o să par sănătos, donşoara o să-şi ridice poate mortierul şi o să primesc una sau două boabe în mutră, înainte de a avea timp să-mi scot arsenalul. Vă spun din nou, toate reflecţiile astea, lungi cînd e să le scrii, le fac pe parcursul unui fulger. La mine instinctul comandă mai iute decît raţiunea, aşa că adopt fizionomia surprinsă a tipului care nu se aştepta la acest mic joc de societate. Apoi faţa mi se convulsionează ca sub imperiul unei mari suferinţe, scot un sughiţ de agonie cît se poate de bine imitat şi mă prăbuşesc într-o manieră spectaculoasă. Sunt foarte satisfăcut de căderea asta, dacă directorul Comediei Franceze m-ar vedea, m-ar angaja imediat.

O aud pe tipă rînjind. Îşi pune la loc puşcociul. O urmăresc cu coada ochiului ; ştiţi unde-şi ţine jucăria ? În poşetă, care e trucată, n-are nevoie s-o deschidă ca să scoată arma, e deajuns să apese pe fermoar şi pistolul iese pe la capătul poşetei. Nu ştiu numele aiuritului care a inventat chestia asta, dar aş vrea să-l cunosc ca să-i spun ce părere am.

Blonda trece pe lîngă mine. Nu pare nicidecum stînjenită de cele două cadavre suprapuse ; e tipul de fetiţă în stare să halească un sandviş stînd pe sicriul lui bunică-său. Chiar duce sadismul pînă acolo încît îmi arde un şut în coaste. Atunci mă hotărăsc

să-i joc mica mea scenetă pentru nunți și banchete. Iute ca fulgerul o apuc de picior și o răstorn lîngă mine. Dintr-o lovitură cu genunchiul împing departe de ea poșeta. O țin strîns lipită de parchet.

— Va să zică, draga mea, îi spun, e rîndul meu să dau cărțile, ce spui de asta ?

Aud mișcîndu-se perdeaua de perle de la intrare. Mă gîndesc „Asta-i precis Sorrenti". Nu merg mai departe cu aprecierile pentru că am impresia că țeasta îmi zboară în țăndări.

Vă garantez eu : tipul care mi-a administrat lovitura asta de măciucă poate semna un contract de muncă la Villette. Și poate menționa și numele meu ca referință.

Las totul baltă și mă duc la plimbare printre nori.

CAPITOLUL IV

A FOST ODATĂ UN VAPORAŞ

Deschid ochii ; sub pielea capului se declanşează imediat un motor de avion şi atunci mă grăbesc să-mi cobor storurile. Pe întuneric e mai bine, sunt în tête-à-tête cu durerea mea şi ne dăm explicaţii cu mai multă uşurinţă în doi.

În afară de asta simt o greaţă pe care nu mi-au pricinuit-o moliile ; îmi vine să cred că am înghiţit un butoiaş de apă de mare. Limba îmi e umflată şi, pesemne am fost trepanat de puţin timp, deoarece capacul meu nu-i solid defel.

Îmi iau avînt şi deschid ochii din nou. În interiorul creierului meu se produce un foc de artificii în miniatură. Pe cuvîntul meu, trebuie să fiu beat fiindcă simt podeaua — sunt întins pe o podea ceruită — cum pleacă înainte. Luciditatea mea s-a dus să-şi petreacă weck-end-ul pe malurile Senei, fiindcă inteligenţa nu mi-e mai dezvoltată decît cea a unei pîrghii. Dacă umpleţi cu varză acră o cască de sca-

fandru, o să obţineţi cu aproximaţie capul pe care-l am în momentul ăsta.

Singurul lucru pe care-l înţeleg un pic este faptul că trăiesc şi asta mă miră al naibii. Încerc să-mi aduc aminte ; nişte imagini ţîşnesc din ceaţa scînteietoare în care sunt scufundat. Revăd o mutră cu barbişon : cea a contelui Sforza, apoi un păr blond, iar simţul olfactiv revenindu-mi, evoc un parfum de o extraordinară subtilitate. Iată că memoria mea începe iarăşi să funcţioneze : îmi amintesc de frumoasa copilă pe care o ţineam strîns lipită de podea şi îmi amintesc — am motive serioase s-o fac — de scatoalca fenomenală pe care am primit-o după ceafă. Ca să rezişti la şocul acestui aerolit nu trebuie să ai cutia craniană din zahăr vanilat, v-o spun eu.

E sigur şi limpede că în timp ce mă pregăteam să-i trag o bătaie tipei care trăsese în mine, unul dintre complicii ei însărcinat să facă de pază a venit cu o măciucă. Şi ce porţie de uitare mi-a administrat băiatul ! Am fost cît pe-aci să nu-mi mai aduc aminte vreodată nici de numele meu, nici de tratatul din Westfalia. În fine, esenţial e că am scăpat, cel puţin provizoriu.

Cu mare greutate mă aşez în capul oaselor. E un exerciţiu din cele mai primejdioase, căci văd din nou scufundîndu-se parchetul ce-mi slujeşte de pat. Am înţeles. Ticăloşii ăştia m-au răpit şi m-au îmbarcat pe un vas. Nu e nici o greşală, dacă nu sunt în cabina unui iaht, înseamnă că sunt la Academia Franceză. De altfel, miroase a mare. O zi albastră plină de soare trece printr-un hublou. De pereţi sunt fixate nişte mobile extra din pin american. Vasul ăsta e cît se poate de grozav.

Reperez o cuşetă cu înfăţişare confortabilă şi mă tîrăsc pînă la ea. Oh ! Abia acum îmi dau seama cît de mult mă dor toate. M-am cam săturat de meseria

asta... Cînd mă gîndesc că lumea e plină de indivizi care, în minutul ăsta, fac păsări din hîrtie în ministere, pescuiesc pe malurile Marnei sau explică unor tipe la ce se gîndea creatorul atunci cînd i-a conceput pe doamnele și domnii respectivi, mă simt plin de melancolie. Și aș da zece ani din viața președintelui Americii contra unei perechi de jartiere vechi, ca să fiu unul dintre tipii de care vă vorbeam. Fiindcă nu-i nevoie să ai fler ca să ghicești că necazurile nu fac decît să înceapă. Mai cu seamă că nu-mi plac vapoarele pentru excelentul motiv că sunt înconjurate de apă din toate părțile, ceea ce face ca evadările să fie mai primejdioase, nu-i așa ?

Și continuîndu-mi raționamentul de la A pînă în piața Vendôme, înțeleg după foarte puțin timp că dacă dihorii turbați care voiau să mă ucidă s-au răzgîndit, ăsta nu-i semn bun, orice ați crede ; asta denotă că așteaptă ceva de la mine nu prea ortodox și că n-o să se dea înapoi de la nimic ca să obțină acest ceva.

În momentul ăsta ușa se deschide și intră două brute uriașe. Gentlemanii ăștia sunt de format dulap din lemn de nuc ; sunt atît de înalți, încît trebuie să aplece capul ca să nu se lovească de tavan, n-am mai văzut niciodată macaronari atît de huidume.

Înaintează spre mine, unul mă apucă de un picior și mă azvîrle jos din cușetă. Altul îmi spune „sus !“ punctînd ordinul cu un șut magistral în coaste. Pentru moment, cel mai bine e să ascult. O să am tot timpul pe urmă să fac o criză de nervi.

Cei doi ucigași mă încadrează și mă duc pe culoar. Trecem prin fața ușilor cabinelor ; aveam dreptate să cred că e vorba de un iaht, și e o adevărată bijuterie : arama strălucitoare și lemnul lăcuit abundă. Urcăm o scară și ajungem pe punte. O briză mirositoare bate dinspre larg. Puntea e albă ca îm-

brăcămintea unei fete la prima comunicare ; trebuie să vedeți cum se desfată soarele pe ea. Flancat în continuare de cele două gorile ale mele, merg spre partea din spate. Și acolo zăresc două persoane instalate confortabil în fotolii basculante : o femeie și un bărbat. Pe femeie o recunosc : e tipa blondă care voia să mă împuște ; cît despre bărbat, nu l-am întîlnit niciodată. E al dracului de frumos, simt că dacă aș fi femeie, ar fi tipul de bărbat pentru care aș face toate prostiile. Lîngă el, Tyrone Power e bun să golească lăzile de gunoi. Înaintea lor e o masă joasă garnisită cu băuturi la gheață ; mai e ceva ce recunosc lesne — cătușele pe care le am întotdeauna la mine. Fata blondă mi-a urmărit privirea și a zîmbit.

— Pietro, spune ea unuia dintre însoțitorii mei, pune-l pe domnul cu spatele lipit de catarg, adu-i mîinile la spate și leagă-i-le cu asta.

Zicînd asta, ea îi aruncă tipului cătușele mele.

Două minute mai tîrziu sunt legat în fața perechii.

Atunci donșoara începe să se amuze.

— Domnule comisar, zice ea, sper că n-o să fiți supărat pe mine pentru precauția asta, însă experiența m-a învățat că, atunci cînd e vorba de dumneavoastră, e mai bine să folosesc metode tari.

Întorc capul și încep să fredonez *Long ago,* e un cîntec minunat care-mi slujește să mă ușurez.

— Melancolie ? întrebă tipa pe care cîntecul pare să o emoționeze tot atît cît un afiș de apărare pasivă.

— S-ar putea, îi spun.

Se întoarce spre însoțitorul ei, care se leagănă încetișor observîndu-mă.

— Ei, Bruno, atacă ea, credeam că ai o nimica toată să-l întrebi pe comisar ?

— Aveam chiar mai mult, declară frumosul flăcău punîndu-şi la loc paharul. Aş vrea să ştiu cum aţi fost adus în Italia ca să anchetaţi şi ce s-a întîmplat cu Tacaba.

Reflectez un pic şi mă simt uşurat, asta pentru două motive ; primul este acela că planurile nu sunt încă negociate, deoarece vrea să ştie cum a fost descoperit în Italia ; al doilea este că ideea care mi se plimba prin cap, cum că *il signore* Luigi Sorrenti ar fi amestecat în afacerea asta e falsă. Mă gîndisem că el m-a trădat, dar nu-i aşa fiindcă atunci banditii ar fi la curent cu soarta gorilei.

— Nu ştiu dacă aţi observat, murmură Bruno, dar aştept un răspuns la întrebările mele.

Îi zîmbesc tandru şi privesc spre orizont. Zăresc în depărtările însorite coasta întunecată şi descopăr la dreapta o colină cu o formă caracteristică. Pariez oricît că promontoriul ăsta se numeşte Vezuviu, iar celălalt, mai la dreapta, în formă de cască e insula Capri. Pesemne că am fost fără cunoştinţă o bună bucată de timp, fiindcă tipii ăştia m-au făcut să călătoresc destul de mult.

Privesc din nou perechea, fata rînjeşte, însoţitorul ei încruntă din sprîncene. Cu siguranţă că trebuie să devină nerăbdător. Se ridică fără să renunţe la nonşalanţa lui distinsă. Se apropie de mine şi-mi trage una în vîrful bărbiei. Nu trebuie să te încrezi în aspectul unui tip ; ăsta nu pare prea solid şi totuşi are un croşeu de stînga care l-ar fi agasat pe Cerdan, în ring.

— Ascultă, frumosule, îi spun după ce am controlat cu vîrful limbii dacă dinţii mei au rezistat, foloseşti argumente care nu sunt demne de un gentleman.

Nu răspunde nimic şi-mi expediază o directă de dreapta în obraz. Simt cum mi se umflă falca. Nu-i

nevoie să fii fachir ca să știi ce cred despre asta. Tipul pricepe că dacă aș avea mîinile libere, în cîteva secunde ar semăna cu un preș uzat pus la pat.

— Te plictisesc, hai ? întrebă el. Dacă nu vrei să-ți prelucrez figura pînă cînd o să devină plată și netedă ca o măsuță de scris, te sfătuiesc să-mi răspunzi la întrebări.

— Și dacă răspund, mutră de pechinez, ce-mi oferi în schimb ?

— Dacă îmi răspunzi corect, te aruncăm în apă cu un colac de salvare și o să te descurci ca să ajungi la coastă. Dacă te încăpățînezi, o să-ți fac atîtea chestii savante, încît n-o s-o ierți niciodată pe maicăta că te-a adus pe lume. Pricepi ce vreau să spun ?

— Pricep.

— O.K. Atunci cîntă, mierloiule.

— Pardon, dar tîrgul nu-mi convine. Nu-i în regulă. Nu-i așa, Else ?

E o idee a mea. Am aruncat prenumele ăsta la întîmplare. De cînd am văzut-o pe fata blondă, bănuiesc că la ea visa Tacaba atunci cînd și-a înghițit actul de naștere.

Nu m-am înșelat. Tipa tresare și își varsă oranjada pe punte.

— Mă cunoaște ! exclamă ea.

Atunci îmi ofer o doză bună de tupeu.

— Și încă cum, scumpo, zic cu nerușinare. Știu multe despre fine și nu sunt singurul.

O pîndesc cu coada ochiului. Și-a turnat alt pahar și începe să-l bea reflectînd.

— Bruno, spune ea, aș vrea să-ți spun două vorbe în particular.

El o urmează docil în partea din față a vasului. Mă uit împrejurul meu. Nu-i nimeni cu excepția matelotului de la timonă la postul de pilotaj, dar el e ocupat cu munca lui și nu-mi dă nici o atenție. E

momentul să încerc mica mea lovitură. Adineauri, cînd cei doi ticăloşi mi-au pus cătuşele, am folosit un mic truc care le-a izbutit unor javre pe care le cunosc. Trucul respectiv constă în a răsuci uşor încheietura în momentul cînd e lovită partea mobilă a cătuşei de sus. Astfel, brăţara formează o buclă mai mare. Aducînd apoi pumnul în poziţie normală, adică plată, uneori se poate elibera mîna. Încerc la întîmplare să-mi desprind labele. Sunt hotărît să încerc imposibilul. Ştiu bine că într-una din zilele astea, oricît de şmecher aş fi, un ţopîrlan oarecare o să mă cureţe, dar mai înainte aş vrea să-i demonstrez cu ce seamănă un tip supranumit San-Antonio cînd se înfurie.

Mă zbat ca o muscă pe o hîrtie lipicioasă.

Oare ce-or face Else şi Bruno ? Trebuie să pună la cale o afacere cum nu vezi pe toate drumurile.

Trag de lanţ, mîna descrie mişcări de răsucire, trebuie să fie complet albastră, simt că muşchii mi se contractă, iar articulaţiile îmi troznesc. Continuu să forţez, iar mîna mi se eliberează. O deschid şi o închid alternativ de vreo douăsprezece ori să văd dacă mai funcţionează. Totul e O.K. Mă reped înainte, din doi paşi ajung la o gheretă de pe punte şi cobor în goană scara de lemn. Ce vreau ? Să găsesc cabina de radio — am zărit o antenă pe punte — şi să mă descurc în aşa fel încît să trimit un mesaj. Fiecare secundă e un secol, trebuie să acţionez repede. Dacă măcar aş mai avea pistolul meu ! Marinarul de la timonă n-a observat fuga mea, fiindcă ar fi dat alarma. Deodată privirea mi se opreşte asupra unui aspirator pe care stewardul l-a părăsit într-un colţ. Îmi vine o idee grozavă. Îmi scot haina şi o înfăşor în jurul aspiratorului. Apoi mă reped la un hublou,

îl deschid și arunc aspiratorul în apă. Asta face un „pleosc" puternic. Scot un țipăt în stilul cuiva care nu știe să înoapte și nu mai poate de frică. Timp de o clipă, haina mea frînează scufundarea aparatului ; în fierberea valurilor ai jura că e vorba de un om. Dinspre punte îmi parvin exclamații, aud chiar focuri de armă. Sărmanii tîmpiți, cred că m-am aruncat în valuri ca să evit să fiu torturat.

Esențial acum e să găsesc o ascunzătoare. Pe un yacht de vacanță nu-i ușor. Dacă rămîn pe culoar o să fiu descoperit dintr-o clipă în alta. Împing o ușă la întîmplare. Iar norocul continuă să-mi surîdă fiindcă nu-i nimeni în încăperea asta. Închid la loc ușa încetișor. Era și timpul fiindcă aud, aud zgomot de pași pe coridor.

* * *

Cabina în care am intrat e încîntătoare. E a unei femei, fiindcă e plină de obiecte de toaletă feminine și de desuuri de mătase roz, care, pe un eunuc, l-ar face să rămînă gînditor.

Pe cît pariați că e dulcele cuibușor al fetiței Else ? Un examen superficial îmi arată că mica încăpere tocmai a fost dereticată. Cușeta e în ordine, iar hubloul a fost șters cu piele de căprioară. Deci, dacă o să găsesc un colțișor liniștit ca să mă ascund, nu cred să fiu deranjat pînă la căderea nopții. Numai că locurile astea sunt mai degrabă strîmte, constructorul folosește totul. Sub cușetă e un dulap. Îl deschid, totul e calculat la fix, fiindcă mobila asta joasă se compune dintr-un singur raft împărțit în două pe lungime. Sus e rînduită îmbrăcămintea, jos e îngră-

mădit așternutul de schimb pentru pat. Fac o nișă în compartimentul ăsta de jos, mutînd așternutul și sulurile de căpătîi în partea dinainte a raftului.

Înainte de a mă strecura în ascunzătoare, fac un tur de orizont rapid. Într-un bar miniatural fixat sub hublou descopăr o cutie de nuga și o sticlă de coniac. Hotărăsc să adopt flecușteţele astea distractive. Deschid sertarul toaletei și mă pomenesc nas în nas cu un pistol de damă cu patul din sidef. Verific încărcătorul, conține șase gloanțe ; îl vîr în buzunar fără să șovăi. Acum mă simt în formă ca să rezist unui asediu.

Încetișor, mă strecor în dulap și, ca să vă dovedesc că steaua mea cea mai bună strălucește cît poate, o să vă spun că mobila asta se închide prin simplă apăsare și că nu are nici un fel de închizătoare, sau zăvor.

Există tipi baftoși, nu-i așa ? Dacă n-aveam o materie cenușie la înaltă tensiune, pariez aeroportul Orly contra unui ou fiert că la ora la care vă vorbesc aș fi pe cale de a desfăta peștii cu cele o sută șaizeci de livre de carne ale mele.

Da, dar iată că micuțul San-Antonio nu-i un neghiob și că jucînd cu el speri să-ți transformi pionul în damă, nu trebuie să uiți să-ți pui ceasul să sune la trei dimineața.

După ce mă vîr în dulap, trag spre mine grămada de lenjerie. În felul acesta, chiar presupunînd că frumoasa Else vine să caute ţoale de schimb, nu mă poate zări.

Mănînc nuga, e grozav de bună. Bineînțeles că aș prefera să-mi expediez o omletă cu slănină, dar asta e. Cum spunea un amic de-al meu care a sfîrșit în mizerie : „Dacă aș avea slănină, tare aș face o

omletă cu slănină... Dar n-am ouă".

Întrucît zaharicalele mi-au încleiat gîtlejul, îmi trag sticla de coniac sub nas și-mi fac plinul de benzină. În întuneric nu pot supraveghea nivelul în sticlă, așa că după o clipă sunt tare surprins să simt că-i goală. O vîr sub un sul de căpătîi și mă destind.

Să fie oare efectul alcoolului sau oboseala ? Fapt este că sunt cît pe-aci să adorm. Atunci mă întind pe burtă ca să fiu sigur că nu sforăi.

CAPITOLUL V

ÎN STILUL LUI ROMEO

N-aș putea să vă precizez cît timp am petrecut dormind. Cînd mă trezesc sunt transpirat și respir greu ; asta fiindcă aerul nu e nici prea abundent, nici prea salubru în dulap. Nu îndrăznesc să fac vreo mișcare fiindcă nu știu dacă nu e cineva în cabină. Dau în lături încetișor lenjeria îngrămădită lîngă ușă și îmi lipesc urechea de lemn. Nu aud nimic decît zgomotul valurilor și al motorului care toarce. Ce risc ? Strîng micul pistol în mînă și împing ușa. Cabina e goală. Privesc mica pendulă prinsă în perete : arată ora zece. Hubloul e întunecat și mă vîr din nou în mobilă, singura soluție fiind de a aștepta evenimentele.

Minutele trec, apoi sferturile de oră, apoi orele. Probabil că e aproape miezul nopții cînd aud deschizîndu-se ușa cabinei. Două persoane intră. Deschid larg urechile ca să nu pierd nimic din discuția lor. Recunosc vocea Elsei și a lui Bruno. Iată ce zic :

— Obosită ? întreba seducătorul casei.

— Enervată mai degrabă.

El, pesemne se apropie de ea și încercă să-i facă o demonstrație de mîngîieri, fiindcă o aud protestînd.

— Stai liniștit, Bruno. Ce dracu, am altceva în cap.

El începe să discute în italiană și gîngure ca un porumbel bătrîn și nătărău, dar fără succes.

— Taci odată, tropăie ea. Nu pricepi că fiecare lucru trebuie făcut la timpul lui ? În momentul ăsta sunt preocupată, hai, toarnă-mi un pahar de coniac și du-te la culcare.

Un mic fior îmi străbate șira spinării. Dacă frumosul tenebros își dă seama că sticla a dispărut n-o să miroasă ceva dubios ?

— Ascultă, observă el, pivnița ta s-a golit.

— Blestematul de Jim trebuie să-mi dea explicații despre sticle, murmură Else. Mîine îi spun eu două vorbe.

— Vrei să-l sun ?

— Nu merită osteneala, dă-mi un pahar cu apă. Nu mă simt înclinată spre griji domestice.

Aud curgînd apă într-un pahar.

— Vezi tu, urmează blonda, ceea ce mi-a stricat ziua, e faptul că n-am putut să-i scot ochii caraliului.

Vă jur că, în dulap, caraliul cu pricina face o mutră caraghioasă.

— Ei aș, reacționează celălalt, au făcut-o peștii pentru tine.

— Ești sigur că s-a înecat ?

Tipul rînjește scîrbos.

— L-am văzut cu ochii mei scufundîndu-se. Nu știu cum a făcut să se desprindă de catarg, dar cred că sărind s-a încurcat în cătușe și de asta n-a putut înota. Și pe urmă, ca premiu, i-am trimis cîteva

gloanțe în trup. Nu te neliniști din pricina lui, putem vorbi de el la imperfect.

Else se plimbă prin cabina strîmtă.

— O.K. spune ea. Acum trebuie să lichidăm chestiunea principală cît mai repede. Nu sunt liniștită. Dacă guvernul a trimis un as ca San-Antonio pe urmele noastre, înseamnă că e foarte hotărît să recupereze planurile. Pe de altă parte, mai înainte ca noi să-l interceptăm pe sticlete, scîrba asta a intrat pesemne în legătură cu serviciile secrete italiene și a dat toate amănuntele pe care le știa. Știa destule lucruri pe seama noastră. Toate astea nu sunt grozave, Bruno. Dacă mi-aș da ascultare mie însămi, aș ordona să ne îndreptăm spre Cairo. În Egipt o să fim mai la largul nostru.

— Să nu te gîndești la așa ceva, strigă el. Totul e în regulă aici.

Tușește ușor.

— Nu-i nici o primejdie continuă umflatul ăsta cu suficiență, ai văzut tu ce fac eu cu așii poliției ? Crede-mă, avem tot timpul.

— Da, dar mai e o problemă.

— Care ?

— Știi bine, codul.

— Eh, o să punem cu siguranță mîna pe el, pînă la urmă.

După felul în care vorbește, băiatul ăsta trebuie să aibă altceva în cap decît planurile. Și cred că am înțeles ce. E latin, băiat frumos și din pricina asta înclinat spre dragoste trupească. Presupun că trebuie să se zgîiască insistent la caroseria însoțitoarei lui și că ar da toate planurile din lume ca să o ia în brațe și să-i explice cum proceda don Juan cu pipițele.

Dovada că nu mă înșel e că aud zgomotul unui sărut. Totuși ar fi nostim să se joace de-a mama și tata deasupra mea.

Dar hotărît lucru, Else nu-i în formă în seara asta.

— Hai, șterge-o, îi ordonă ea cu duritate.

Dacă o tipă mi-ar fi vorbit mie pe tonul ăsta, aș pune-o pe burtă pe genunchii mei și i-aș trage o bătaie că nu s-ar mai putea așeza pe altceva decît pe puf timp de doisprezece ani. Dar Bruno ăsta e un băiat neghiob și dacă își închipuie că știe cum să procedeze cu sexul frumos, se înșeală amarnic.

În domeniul la care vă gîndiți, să ai o moacă frumoasă nu-i deajuns ; un băiat bine dar lipsit de voință n-a avut niciodată mai mult succes la femei decît geniul de la Bastilia. Și dacă v-o spun eu, înseamă că știu.

Bruno mormăie cîteva cuvinte pe care le aud rău și pleacă. Aud ușa trîntindu-se. Else încuie o dată cu cheia.

Acum suntem între noi.

*
* *

Îmi țin respirația și îmi stăpînesc nervii. Dacă, din întîmplare, frumoasa copilă ar observa prezența mea aici, mi-ar juca o festă serioasă, iar asta i-ar fi cu atît mai ușor, cu cît poziția în care mă aflu îmi ia orice posibilitate de a executa un număr de mare spectacol.

Tipa se dezbracă, ascult foșnetul mătăsos al desuurilor pe care le aruncă pe un scaun și asta mă cam contrariază un pic fiindcă oricît i-aș fi de dușman, e cu neputință să-i uiți academia și din punct

de vedere fizic e mai bine decît toate starurile de la Hollywood. Mă străduiesc să mă gîndesc la altceva. Astfel încît încep să analizez conversaţia de adineauri a celor doi. Încerc să trag concluziile, e o manie blîndă care mi-a izbutit întotdeauna.

Rezultă din exclamaţia individului: „Totul e în regulă aici!" că nu sunteţi departe de coasta italiană. Fără îndoială ticăloşii ăştia se îndreptaseră spre larg ca să mă prelucreze şi să se debaraseze nestingheriţi de mica mea persoană.

Secondo, în legătură cu invenţia, treaba nu merge bine, fiindcă Else a pomenit de contrarietatea ei în legătură cu un cod care le lipseşte.

Poate că dacă izbutesc să evadez de pe barca asta, poziţia mea n-o să fie rea.

Ce ziceţi de asta?

În timp ce mă dedau acestor reflecţii încurajatoare, Else s-a culcat. Mai aştept un pic; respiraţia i-a devenit foarte regulată. Fie ce-o fi, risc. Împing încetişor uşa dulapului; cel mai primejdios e zgomotul pe care-l produce deschizîndu-se. Din fericire, zgomotul neîncetat al valurilor formează un fond sonor. Nimic nu mişcă în cuşetă.

Cred că emoţiile zilei au obosit-o pe tipă fiindcă doarme ca o regină. Îi pregătesc o deşteptare de care o să-şi aducă aminte o clipă. Fără să fac mai mult zgomot decît o şopîrlă pe preşul de lîngă pat, mă extrag din cutia mea. Cabina este întunecoasă, dar în comparaţie cu dulapul din care ies, văd destul de limpede ca să citesc data gravată înăuntrul unei verighete. Trebuie să spun că mici bucăţi de clar de lună pătrund prin hublou.

Else e întinsă în pat, într-o pijama de mătase albă, părul ei lung desfăcut îi aureolează capul de aur. Pieptul îi întinde pijamaua. Credeţi-mă, e

trist să vezi o frumusețe de formatul ăsta în fruntea unei bande internaționale, cînd ar putea să facă grozav de mulți bani turnînd filme.

Mă apropii de cușetă și aprind veioza. Lumina, deși voalată și blîndă tulbură somnul tipei. Ea bate din pleoape, apoi deschide ochii ; pare să nu mă vadă, dar brusc sare în sus și se sprijină cu coatele în pernă.

— Hello, Else, spun cu vesel. Ți-am luat piuitul, nu-i așa, porumbițo ?

Dar ea nu poate scoate nici un sunet, fiindcă e literalmente siderată.

Zîmbesc și mă apropii mult de ea. Îi iau capul în ambele mîini, fără ca ea să se gîndească să se elibereze și o sărut în felul meu. Sărutul ăsta pare să aibă efect, fiindcă îi văd ochii încetoșîndu-se. Simt că dacă aș vrea, aș putea profita de situație ; de altfel, Else doar atît așteaptă, dar o împing înapoi și-i trag o pereche de palme specialitatea casei.

— Să știi, îi explic calm, că fac întotdeauna ce-mi place. Aveam chef să gust din rujul tău de buze și să-ți trag o pereche de palme și iată-mă satisfăcut. Acum o să stăm de vorbă.

Ea pare complet înnebunită.

— San-Antonio, bîiguie, ești tipul cel mai extraordinar pe care l-am întîlnit vreodată.

— Nu te osteni, draga mea, nu ești prima care-mi spui asta, și dacă ți-aș povesti pe unde am fost în viața asta a mea ciinească ai scrie o carte așa de groasă, care ar fi cartea anului.

Dar să lăsăm asta. Fiindcă ești cuminte ca un mielușel nou născut o să-ți expun situația în doi timpi și trei mișcări, așa cum se prezintă. Iată : ești o tipă bine, dublată de o scorpie a dracului ; numai că, nefiind aici ca să fac studii de moravuri, puțin îmi pasă de asta!

Conduci o bandă de delincvenţi şi de asasini şi ai pe conştiinţă deajuns ca oricare juriu să te expedieze la eşafod fără ca preşedintele Republicii să ridice un deget ca să împiedice asta, însă nu suntem în Franţa şi nu mă priveşte.

Ai încercat să mă omori şi eşti gata s-o faci din nou la prima ocazie, dar mă doare-n cot, fiindcă mă simt destul de puber ca să te trimit la dracu în caz de nevoie.

În sfîrşit, ai furat faimoasele planuri şi te pregăteşti să le vinzi primului nemernic care o să vină cu o roabă de dolari sau de ruble şi, acum, mă manifest şi eu. Ca să nu-ţi ascund nimic din convingerile mele intime, nu dau doi bani pe energia atomică, fiindcă sunt înţelept şi consider că sunt destule chestii de-astea pe pămînt. Numai că e şi slujba, datoria şi o serie întreagă de lucruri de genul ăsta care, pentru tine, pesemne că nu înseamnă nimic, dar pentru care eu risc de o sută de ori pe zi să mi se spintece burta. Un francez a pus aparatul la punct şi nu-şi va fi frămîntat tărtăcuţa ca să îmbogăţească o bandă de poponari, pricepi, scumpo ? Aşa că o să-mi dai planurile în următoarele două minute, dacă nu, cînd iubitul tău, pomădatul Bruno o să vină mîine dimineaţă să-ţi dea un pupic, ceea ce o să găsească în cuşeta asta o să-l scîrbească atît de mult de femei, încît o să se ducă la mînăstire, înţelegi ? Altceva : să nu crezi că o să dau înapoi în faţa măsurilor extreme, nici ochii tăi de viorea, nici guriţa ca o fragă, nici chestiile pe care le porţi în partea din faţă, nu o să mă îmbuneze. Aşa sunt eu şi dacă nu crezi, n-ai decît să te uiţi la ochii mei ca să-ţi dai seama că nu te mint.

Îmi trag răsuflarea ; după o asemenea tiradă, n-am altceva de făcut.

Mă priveşte drept în ochi.

— Te cred, spune ea, tu cel puțin ești bărbat. Uite planurile.

Sare de pe pat și se repede la toaletă căreia îi deschide sertarul. O exclamație îi țîșnește de pe buze. Se întoarce și mă privește. Eu stau pe patul ei și rînjesc ca negrul din reclama pentru pasta Banania. Mă joc cu pușcociul ei cu pat de sidef.

— Sărmana mea Else, îi spun, ești tare naivă.

De data asta a primit o lovitură în plin Simte că într-adevăr, băiatul care-i în fața ei nu are un bob de mazăre terciuit în loc de creier.

— În concluzie, urmez eu, singura posibilitate pe care o ai în afara celei pe care ți-o propun, ar fi să dai alarma printre oamenii de la bord. Țin să insist asupra faptului că ar însemna să-ți semnezi sentința de condamnare la moarte. De aici de unde am ajuns...

Întind brațul și o înhață. Se lasă remorcată. Cînd e chiar lîngă mine o iau iarăși la o serie de palme.

Asta pare să nu-i placă.

— Sticletele dracului, se înroșește ea, îți pun eu pielea-n băț.

— Poate că o să mi-o pui, căprioara mea, dar o să fie alături de a ta, într-un sertar la morgă.

Deodată se calmează.

— Toate lucrurile astea nu sunt raționale, spune ea cu o mutră abătută.

— Ia te uită, începi să bați cîmpii.

— Să fim serioși, obiectează ea, îmi dau perfect de bine seama că pentru mine partida e pierdută, sunt la mîna ta.

Liniștea asta bruscă mîroase a furtună, ca atunci cînd vîntul se oprește brusc. O las să creadă că mă prind în cursă.

— Pari să te potolești, Else, și asta nu-mi displace, fiindcă prefer să discutăm amical. Spune-mi unde sunt planurile și n-o să mai auzi vorbindu-se de un tip care stă în fața ta cu buzunarele pline de argumente de valoare.

— Ei drăcie ! spune ea. Aș vrea totuși să cîștig și eu ceva la afacerea asta. Nu-i chip să ajungem la o înțelegere ?

Ridic din umeri.

— Ei, hai, nu te tocmi. Îți ofer pielea ta și libertatea în schimbul planurilor, mi se pare că sunt corect.

Else se plimbă de colo colo prin cabină cu sprîncenele încruntate. Nu-mi dau seama de nimic, deși nu o scap din ochi și sunt al dracului de luat pe nepusă masă cînd aud pe cineva bătînd în ușă și o voce întrebînd :

— *La signorita a sonnate ?*

O privesc pe Else, o sclipire rea și batjocoritoare i se vede în ochii de căprioară. Îi ard un croșeu de stînga în falcă și cade ; cu ea sunt acum liniștit. Mă duc la ușă, trag zăvorul, apoi deschid dîndu-mă în lături. Gorila numită Pietro face un pas în încăpere. Parcă e un mistreț. Sar pe el și-i trag una cu patul pistolului în cap, dar el schițează un pas la stînga și doar îi smulg urechea.

Vai, treaba devine primejdioasă. Dacă scap înseamnă că îngerul meu păzitor face ore suplimentare.

Închid ușa în viteză, ca să nu se audă tărăboiul. Dacă iese un scandal am fețelit-o.

Pietro e ușor surprins ; nu îndeajuns totuși, fiindcă scoate pistolul de la centură. Înainte de a-și termina gestul, trag și primește un cartuș mic de 6,35 în inimă. Iată-l pe jos. Cabina e plină de cadavrul lui, de parcă ar fi un bou pe parchetul ceruit.

Detunătura, totuși slabă, l-a intrigat pe amicul lui mamutul care vine în goană să dea ajutor. Sunt hotărît :

— Vrei și tu ? îi spun. Poftim.

Și apăs din nou pe trăgaci.

Credeți-mă sau nu, dar două cadavre de formatul ăsta într-o cămăruță de doi metri cincizeci pe doi produc același efect ca, de pildă, cinci gemeni într-un leagăn. Trec peste ei și îmi scot fizionomia pe culoar. Nimeni. Zgomotul gloanțelor s-a pierdut în vuietul valurilor. Pe un vapor sunt atîtea ciocniri, scîrțîituri, șocuri încît unul mai mult sau mai puțin trece neobservat.

Îi pun grămadă pe cei doi cumetri și închid la loc ușa. După care, umplu un pahar cu apă de la robinet și-l vărs pe portretul Elsei. În timp ce ea își recapătă cunoștința, reperez soneria pe care a acționat-o : e situată lîngă placa verticală a cușetei, din pricina asta n-am văzut gestul blondinei cînd a apăsat pe ea. Ca măsură de siguranță îi tai firul.

* * *

— Scuză-mă îi spun Elsei. N-am obiceiul să busculez doamnele, dar tu, așa cum se spune în literatura de azi, ai creat o situația din care trebuia să ies. Acum, ca să-ți dovedesc că nu sunt aici ca să mă port cu mănuși, aruncă o privire pe jos.

Ea se execută și se înverzește.

— Sunt... sunt morți ? întrebă.

— Nici mumia lui Ramses al II-lea nu-i mai moartă, o asigur. Asta ca să-ți intre bine în cap că m-am săturat de pușlismele tale. Nu-mi place bătaia, dar dacă o încep, nu mai pot fi oprit. Și pot să te asigur că dacă n-am planurile în cinci minute, ne-

norocitul tău de vas o să semene mai degrabă cu Père-Lachaise decît cu un yacht de vacanță.

Tot vorbind, îi înșfac ciorapii aruncați pe un scaun și-i leg cu ei mîinile și picioarele.

— Ce vrei să-mi faci ? bîiguie ea.

— Depinde. Dacă nu-mi dai planurile te lichidez. Și n-o să scapi cu niște gloanțe în carne, ar fi prea expeditiv pentru o tîrîtură ca tine ; știi, mititico, am imaginație, pot să-ți dau foc la haine, să-ți smulg părul sau să-ți înfig ace sub unghii...

Îi torn iordanele astea pe un ton înghețat. În sinea mea jubilez, fiindcă ține. Tipa mă crede într-adevăr în stare să-mi pun promisiunile în aplicare.

Îmi arată cu bărbia o gravură prinsă în perete care înfățișează un peisaj olandez.

— Atinge gravura acolo unde e podul spune ea.

Ascult și simt sub degete un șănțuleț. Gravura lunecă descoperind o lădiță. O deschid și respir ușurat : planurile sunt acolo, le recunosc căci înainte de a pleca în Italia șefii mei mi le-au descris foarte amănunțit.

Le iau și le împăturesc în patru, după care îmi pipăi buzunarele pantalonilor, fiindcă nu mai am haină. Scot o pungă de tutun, din cauciuc, care-mi slujește la orice în afară de păstrarea tutunului, deoarece nu fumez decît țigară. Pun în ea hîrțoagele. Apoi mă întorc spre Else.

— O.K.. fetițo. E-n regulă. Vezi că pînă la urmă ne înțelegem. Simt că dacă am avea aceiași prieteni în cele din urmă am merge pînă la primăria cea mai apropiată ca să ne căsătorim vii. Acum, e mai bine să ne luăm rămas bun.

Îmi deznod cravata și i-o vîr în gură. După care îi înnod un prosop pe deasupra. În felul ăsta n-o să poată țipa.

Îi dau o palmă pe partea cu pajura a academiei ei.

— Bye, bye, dragă.

Ies, avînd grijă să închid bine ușa. Culoarul e pustiu, puntea la fel. La cîteva ancabluri zăresc pămîntul. Hotărît lucru, totul se potrivește de minune.

Mă strecor spre partea din spate și apuc o parîmă care atîrnă ; mulțumită ei pot coborî în apă fără zgomot.

Înot în direcția malului apropiat. Nu știu dacă brasul meu e academic, dar vă asigur că, pe lîngă mine, campionul lumii e vax. Îi trag o cursă a-ntîia. Și sunt grozav de mulțumit. Ce mai, am noroc cu carul. Cîteva cucuie, o baie noaptea și planurile sunt ale mele. Rareori mi s-a întîmplat să termin o afacere scîrboasă ca asta atît de repede. Desigur, au fost și pagube în patruzeci și opt de ore. Dacă amintirile mele sunt precise, număr cinci morți : hoțul de la Torino, Tacaba, cîrciumarul de la Roma și cei doi ucigași ai Elsei și întrucît toți erau balene, vă pot asigura că au fost cel puțin cinci sute de kilograme de om omorît.

Faceți singuri socoteala.

Și dacă asta nu vă înfricoșează, scrieți-i editorului meu, dar nu vă duceți la el să protestați, fiindcă și el cîntărește vreo o sută douăzeci de kilograme. Și întrucît nu-i un gentleman comod, dacă mutra dumneavoastră nu-i place, poate foarte bine cu un dos de labă, să vă facă să vă înghițiți proteza.

PARTEA A DOUA

ULTIMELE CINCI SUTE DE FILOGRAME

CAPITOLUL I

NOROC !!!

Un vînt uşor bate la suprafaţa valurilor, totuşi marea e caldă şi calmă. După sejurul meu prelungit în dulap, baia asta nocturnă nu-mi face rău. După o jumătate de oră ajung la mal. E plin de palmieri în cartierul ăsta ; aerul miroase a umbră şi a pămînt cald.

Mă scutur ca un cîine şi mă orientez ; la orizont urcă un halou de lumină, e vorba de un oraş uriaş. El descrie o semilună la malul mării ; sunt aproape sigur că e Neapole. Pornesc în direcţia lui şi în scurtă vreme ajung la primele cartiere mărginaşe. Undeva se aude un orologiu bătînd două lovituri, credeam că e mai tîrziu ; e adevărat că poţi lichida o grămadă de treburi — şi de oameni— într-un timp relativ scurt.

Sunt surprins să zăresc siluete circulînd pe străduţe ; sunt în circulaţie amici care, în pofida medaliilor care li se văd strălucind la gît, au o înfăţi-

șare cam dubioasă. Ar fi culmea dacă m-ar ataca o gașcă de derbedei care mi-ar lua documentele și banii totodată. Vă miră că vorbesc de bîștarii mei și credeți că mă puteți contra obiectînd că am azvîrlit mai înainte haina în apă odată cu aspiratorul, dar aflați un lucru și anume faptul că sunt întotdeauna gata la ce-i mai rău ; din pricina asta, în general, pun ce e mai interesant din hîrțoage și din bani în buzunarele pantalonilor.

Hotărît lucru, cred că băștinașii de aici nu sunt niște nevinovați. Întrucît m-am săturat să culeg ghionți, mă hotărăsc să-le-o iau înainte. Mă apropii de un grup cu mutra mea mai drăguță. Tipii tac, mă privesc venind și mă supraveghează cu o privire piezișă. Par descumpăniți. Îmi adun toate cunoștințele de italiană și mă avînt.

— *Prego, signori, parlate francese ?*

Unul din tipi le șoptește ceva celorlalți și-mi spune :

— Da. domnule.

Atunci încep să-i explic că mă plimbam pe malul mării în tovărășia unei pipițe drăguțe pe care o agățasem pe terasa unei braserii și că, ajuns într-un loc pustiu, doi indivizi s-au aruncat asupra mea și după ce m-au jefuit de bîștari și de haină m-au aruncat în mare. Adaug că dacă ar avea bunătatea să mă ducă la consulul Franței care mi-e prieten, ar fi răsplătit cu generozitate.

El spune da, le explică acoliților despre ce este vorba și-mi face semn să-l urmez.

Așa sunt apărat. Nu risc să am întîlniri neplăcute, fiindcă sunt escortat de un derbedeu.

Consulatul Franței e în centrul orașului. E o casă frumoasă în stil Medicis. Deasupra ușii zăresc placa ovală pe care citesc cuvintele astea care mă încîntă : *Republica Franceză*. Încep să sun, ceea ce are ca rezultat declanșarea lătrăturilor unui ciine înăuntru.

O iau de la început hotărît să mă joc de-a clopotele din Corneville pînă cînd o să fac bătături la mînă.

În sfîrșit, o lumină se aprinde la etajul întîi. Văd un cap zbîrlit care întreabă.

— Ce este ?

— Vreau să-l văd pe consul.

— La ora asta !

— Nu există oră pentru un tip în misiune. Anunțați-l imediat pe consul că sunt trimis de guvernul francez și că trebuie să mă primească numaidecît.

Mă caut prin buzunare și-i întind o bancnotă ghidului meu.

O ia complet zăpăcit.

— Banditii mi-au lăsat asta pentru tine, folosește-o cum trebuie și du restul bătrînei tale mame. Acum te poți căra.

Tipul bîiguie o vagă mulțumire și pleacă.

În timpul micii diversiuni de mai sus alte ferestre s-au mai luminat în clădire. În curînd ușa se întredeschide.

— Ce doriți ?

Îl recunosc pe țopîrlanul care mi-a vorbit de la fereastră. Enervat, împing așa cu umărul și intru într-un hol luxos.

— Ai amnezie, bătrîne, îi spun tipului în pijama care stă în fața mea. Îți repet că trebuie să am o întrevedere cu consulul imediat, știu că nu am o ținută potrivită, dar dacă nu se întîmpla nimic extraordinar aș face nani ca tine și aș sforăi atît de tare, încît nici o baterie de tunuri n-ai izbuti să mă trezească. Ești servitorul, cred ?

— Da.

— Du-te spune-i patronului că sunt comisarul San-Antonio din serviciile secrete franceze și am ceva grozav să-i povestesc.

Cretinul pare să aibă o sclipire de inteligență. Îmi face un semn de asentiment și urcă o scară de marmură. Peste cîteva secunde, văd venind un tip într-o haină de casă vișinie. E înalt, bronzat, între două vîrste, cărunt, distins și nu pare tîmpit, vă asigur.

— Sunteți consulul ?

— Întocmai. Servitorul mi-a spus...

— Că sunt un înecat salvat tocmai la timp.

Zîmbește.

— Mi-a mai spus și că aparțineți serviciilor secrete franceze.

— A spus adevărul.

Scot insigna din buzunar.

— Iată placa mea.

Îmi scot portofelul ud și îmi caut legitimația. I-o întind.

— Comisar San-Antonio. E un pic umedă, ca și mine, dar sper că se mai poate citi ce e scris pe ea.

Examinează piesele și mi le restituie.

Vă spun din nou, personajul ăsta are clasă, se simte că nu și-a făcut studiile umanistice la cîrciuma din colț.

— Perfect, vă ascult.

Atunci, cît mai pe scurt cu putință îi povestesc aventurile mele de la început. Îi explic că am putut pune mîna pe documente, dar că e cu siguranță o întreagă bandă de ticăloși, care galopează după mine cu destule pistoale în buzunar ca să ia în stăpînire prefectura poliției.

— Vin, îi spun drept concluzie, să mă pun sub protecția dumneavoastră. Dacă n-ar fi vorba decît de oasele mele, nu v-aș fi trezit, fiindcă sunt destul de mare ca să le frec ridichea șmecherilor ăstora, dar mai sunt și planurile. Și vă asigur că aș prefera să însoțesc o întreagă familie de șerpi cu ochelari decît bucățile astea de hîrtie. Așa că, dacă vreți, o să mă duc imediat să trimit un mesaj șefilor mei ca să le explic unde am ajuns cu ancheta și să le cer instrucțiuni ce să fac să se întoarcă acasă documentele.

Consulul îmi spune că e de acord. Închidem punga mea de tutun în casa lui de bani și trimitem un mesaj telefonic cu prioritate diplomatică. După care il sună pe servitor și-i dă ordin să-mi dea haine uscate, o cameră și țigări. Apoi adaugă că pe urmă valetul va trebui să întindă o masă cu două tacîmuri și să servească o cină drăguță, fără să uite să pună un Pouilly-fuissé la gheață și să

pregătească două sticle de Châteauneuf la temperatura camerei.

— O să-mi facă mare plăcere să ronțăi ceva în compania dumneavoastră, îmi spune.

Vă dau toate amănuntele astea ca să aveți o idee cu privire la manierele unui tip care știe să trăiască.

* * *

După ce am mîncat, ne instalăm în fotolii pe verandă. Țin în mîna dreaptă un pahar-balon plin pe jumătate cu coniac și văd viața așa cum ar fi trebuit s-o vedem întotdeauna : din partea ei bună

Consulul îmi vorbește de Neapole pe care-l consideră uimitor.

— Cel mai curios oraș din lume, mă asigură el. Viața aici e foarte diferită de cea de la noi, chiar și de cea din Italia de nord. Mîine o să vă duc pe străzile din cartierul de jos, și o să vedeți mesele de măcelărie în aer liber, meșterii care lucrează în stradă, negustori de fructe care urlă prezentîndu-și marfa și micile altare luminate în fiecare prăvălie cu gravuri religioase, un fel de icoane. Nemaiîntîlnit, dragă comisare.

Asta-i subiectul lui favorit. Îl bănuiesc că e idealist. În sfîrșit, treaba lui.

Îmi beau paharul și îmi înăbuș un căscat.

Consulul se ridică imediat și mă conduce la camera mea. Ne spunem bună-dimineața, ne strîngem mîna și mă catapultez între cearceafuri.

* * *

Mă trezesc păsările. Fac un tărăboi în draci. Cînd auzi una ciripind ți se pare încîntător, dar cînd sunt sute care pălăvrăgesc, ai prefera să stai în mijlocul unei stații de metrou. Mă întind și mă așez pe pat. Privind pe geam descopăr un peisaj de vis. Neapole strălucitor în soare, întins leneș în arc de cerc. Marea în care cineva a lăsat pesemne să cadă ceva ca albătreala de rufe... Și Vezuviul în fum, încoronat de aburi fini. Ei drăcie, ce bine mă exprim în dimineața asta ! Trebuie să mai fiu încă sub influența consulului meu.

Sar din pat și mă duc la baie. Un duș bun și iată-mă cu totul nou. Mă îmbrac fluierînd *Rhapsody în Blue*, gazda mea mi-a procurat un costum elegant din gabardină gri-bleu, la care a adăugat o cămașă cenușie cu guler italian, o cravată bleu deschis, pantofi cu talpă de crep și șosete cu dungi bleu și gri. Cînd sunt gata, scot o exclamație de surprindere, nu-l recunosc pe tipul bine care face efecte în oglindă și-mi vine să mă prezint lui. Cu siguranță că dacă Félicie m-ar vedea, ar crede că mi s-au aprins călcîiele după vreo pipiță.

Satisfăcut de caroseria mea, cobor în sufragerie. Acolo sunt gazda mea și soția lui. Îmi stăpînesc un fluierat de admirație, fiindcă persoana care-mi întinde mîna cu grație, în ziua cînd s-a împărțit frumusețea nu s-a ascuns într-un adăpost. E brunetă cu ochi albaștri deschis și cu cel mai nostim zîmbet care a împodobit vreodată niște buze.

— Deci, comisare, spune ea, mulțumită dumitale trăim un roman de aventuri.

Fac o mutră modestă în genul : „asta-i fleac".

Îmi spune să mă așez și-mi pregătește ea cafeaua și sandviciurile. În paranteză fie zis, aș prefera o tărie. dar fiindcă sunt în lumea bună mă joc de-a incredibilul. Dacă aș rămîne multă vreme la diplomatul ăsta aș deprinde atîtea maniere frumoase incît la întoarcerea la Paris m-ar lua drept șef al protocolului.

Cînd îmi termin cafeaua ținînd degetul mic ridicat și cu gura în formă de fund de găină, servitorul de azi-noapte, lustruit ca o șa de jocheu, aduce răspunsul la mesajul meu. Cer permisiunea să-l văd și mă grăbesc să traduc frazele în aparență incoerente.

Citesc tot textul și nu pot să-mi stăpînesc un mic fluierat.

Iată conținutul telegramei :

Felicitări comisarului San-Antonio pentru promptitudine și succes — stop — Rugăm înmînați documentele ambasadorului Franței la Roma care le va trimite prin valiză diplomatică — stop — Continuați investigații pentru recuperare cod — stop — Foarte important deoarece cod poate furniza indicații cu privire la lucrări — stop — Noroc — terminat.

Îmi scarpin țeasta furios. Credeam că mă pot întoarce la Paris și cînd colo, sunt prins asupra faptului. Și nu numai să rămîn, dar va trebui să mă arunc din nou cu capul înainte în cuibul ăsta de șerpi.

Noroc ! spun șefii.

Aș vrea să-i văd aici. Nu-i greu să strigi noroc băiatului care o să sară cu motocicleta din vîrful turnului Eiffel, cînd stai liniștit într-un fotoliu.

Cuprins din nou de grija de a respecta convenienţele, explic gazdelor mele despre ce e vorba.

— Dumnezeule. dar e îngrozitor ! se indignează frumoasa doamnă.

Soţul ei care e plin de poveşti cu *dotaria înainte de orice, Franţa mai întîi etc.*, nu pare să considere asta prea de mirare.

— O să vă ajut cît pot mai bine, spune el simplu. Cunosc temeinic ţara asta şi am mulţi prieteni aici, vă putem fi de folos.

Vă daţi seama că vorbele astea nu-mi toarnă defel balsam pe inimă ; sar asupra propunerii ca o tîrfă asupra portmoneului unui elev de liceu.

— De acord, sunteţi un tip minunat.

— Mulţumesc. Ce proiecte aveţi ?

Reflectez în viteză.

— Ei bine, s-o şterg la Roma ca să mă debarasez de micul colet pe care-l ştiţi, iar pe urmă, să reiau lupta. La ce oră e un tren ?

Îşi priveşte ceasul.

— Peste o oră.

— Perfect.

Consulul şovăie, apoi îmi propune deodată.

— Vreţi să mergem cu maşina ? Am o Talbot foarte cinstită şi un şofer de ultimă modă, am ajunge în patru ore.

Îmi muşc buza de jos.

— Sunteţi foarte drăguţ, îi spun (aşa cum spun personajele romancierilor englezi), dar n-aş vrea să vi se întîmple ceva... Nu avem de-a face cu copii de trupă, iar ticăloşii ăştia o să încerce orice ca să recupereze planurile, dacă o să li se pară cu putinţă. În clipa asta, pun pariu Vezuviul contra unui deschizător de conserve uzat că mi-au dat de urmă — asta nu putea dura — şi că e o santinelă care ne supraveghează baraca. Nu, nu pot accepta oferta dumneavoastră.

Soţia consulului obiectează :

— Dar în condiţiile astea, riscaţi să vi se întîmple ce-i mai rău.

O privesc înveselit.

— Îmi petrec viaţa riscîndu-mi-o.

— Probabil, insistă gazda mea, totuşi dincolo de obligaţia dumneavoastră, trebuie să vă gîndiţi să salvaţi documentele.

— Aveţi încredere în mine, am mai văzut şi altele.

Încrederea mea nu e comunicativă, căci perechea pare îngrijorată. Desigur că burghezii ăştia cumsecade nu sunt obişnuiţi să trăiască asemenea drame.

Mai cu seamă fmeia e mai excitată decît dacă ar citi o carte a lui Louis-Charles Royer. Se agită de parcă s-ar fi aşezat pe un furnicar.

— Am un plan, strigă ea deodată.

Fac pe interesatul, dar fie vorba între noi, observ că în povestea asta sunt prea multe planuri şi că dacă femeiuştile în căutare de aventuri încep să construiască planuri, în cele din urmă o să demisionez şi o să mă apuc să vînd iepurele săltăreţ în faţă la Samaritaine.

Totuși, mica doamnă e drăguță într-un mod excesiv, iar dacă soțul ei n-ar fi fost atît de șic cu San-Antonio, poate că i-aș juca scena mea din actul al II-lea, cea în care eroul cade la genunchii frumoasei păpuși și-i spune să fie atentă cînd merge fiindcă inima lui e la picioarele ei. Da, femeia asta e drăguță și am întotdeauna tendința de a-mi căsca urechile cînd vorbește o puștoaică bine.

Iată ce spune și dacă sunteți mai puțin neghiobi decît cred, o să vă dați seama că nu-i ceva chiar atît de tîmpit.

— Gangsterii cred că aveți asupra dumneavoastră lucrul pe care-l caută ei, așa că o să încerce să-l recupereze. Pentru asta, o să vă urmărească căutînd momentul oportun ca să vă atace. Singura dumneavoastră șansă este deci să le înșelați vigilența.

Zîmbesc înveselit de ridul încăpățînat care-i desparte sprîncenele.

Urmează :

— Am găsit o tactică de urmat dacă vreți să-i înșelați din nou. Șoferul o să vă conducă la gară pe Gaétan și pe dumneavoastră cu Simca. O să vă luați bilet și o să urcați în tren ; cred că pentru dumneavoastră o să fie un joc de copil să coborîți fără să fiți observat, în momentul cînd trenul o să plece. O să ieșiți din gară pe o ieșire laterală în timp ce, ca să-i înșele, Gaétan o să continue călătoria spre Roma.

Eu o să fiu cu mașina Talbot prin împrejurimi. Cred că știu să conduc bine, bănuiesc că și dumneavoastră. Schimbîndu-ne la volan vom ajunge la Roma înaintea trenului.

Înainte de a-mi spune părerea, privesc spre gazda mea. Pare să soarbă cuvintele neveste-si. Are privirea mîndră a bărbatului care-și dă seama că nu s-a însurat cu o bucată de brînză mucegăită.

— Minunat gîndit ! declară el. Ce părere aveți domnule comisar ?

Tușesc ușor.

— Complimentele mele doamnei pentru îndemînarea ei de a urzi comploturi (îmi trag răsuflarea și îmi acord o mențiune pentru elocință), dar revin la prima mea obiecție și o înnoiesc cu mai multă fermitate ; nu pot accepta să vă vîr pe dumneavoastră. domnule consul, și mai cu seamă pe dumneavoastră doamnă în viesparul ăsta, primejdia e prea mare.

Se ridică de pe scaun cu o înfățișare ultragiată. Simt că o să-mi trîntească o frază a la Cyrano și într-adevăr îmi spune cambrîndu-se :

— Comisare, și noi suntem aici în serviciu comandat : desigur e vorba de un post mai mult onorific decît primejdios, însă un francez mai ales cînd se numește Gaétan Pival de Roubille (totul se explică). nu va tremura în fața vreunui dușman, oricare ar fi el.

Nu încap discuții. Interlocutorul meu e din aceeași stirpe ca și celălalt neghiob care a trecut peste baricadă mugind că o să arate el cum se moare pentru patruzeci de centime.

Trageți primii, domnilor englezi ! Garda moare dar nu se predă ! La mine, Auvergne, iată dușmanul ! și toate celelalte de genul ăsta...

Pricepeți ?

Hotărîrea mea e luată.

— Fie, primesc.

Adaug ca să-l înflăcărez cu totul :

— În raportul meu o să semnalez comportarea dumneavoastră excepțională. Sper că guvernul nostru știe să-și răsplătească uneori oamenii.

Se preface că n-a auzit și ia o înfățișare distantă. Atît de distantă încît trebuie să se vadă pe esplanada Invalizilor pe cale de a primi Legiunea de onoare de la președinte.

Nevastă-sa mă privește zîmbind ironic. Îmi dau seama că gîndim același lucru amîndoi.

Fetița asta, n-o să v-o repet niciodată îndeajuns, are un creier care nu-i mîncat de molii.

*
* *

Fără glumă, propunerea doamnei Gaétan-Cutare a picat la țanc, fiindcă în momentul în care părăsesc reședința consulului în mașina lui Simca 8, văd altă mașină care decolează de pe trotuar și o ia pe urmele noastre.

— Ei, drăcie, spun, aveți un pușcoci ?

— Un ce ?

— Un revolver ! Ticăloșii ăștia mi-au luat Lügerul și n-am nici măcar o scobitoare ca să mă apăr dacă se lasă cu caft.

Consulul îl interpelează pe șofer.

— E vreo armă în sertarul tabloului de bord ? Cu o mînă servitorul inspectează o nișă care conține niște hărți rutiere. În cele din urmă scoate un Walter german de 7,65. Cu așa ceva nu poți ataca un regiment de *panzer*, dar măcar te simți mai puțin singur. Verific dacă încărcătorul e plin și-l strecor în buzunar. Circulăm pe un bulevard lat, foarte animat. Aici tramvaiele merg razant cu trotuarul, iar mașinile prin mijlocul străzii. Supravo-

ghez mașina urmăritoare ; e mare și neagră și mi se pare că-l recunosc așezat în spate pe Bruno, frumosul tenebros al Elsei. Ăsta-i unul care încă n-a priceput că nu e vorba de o partidă de dame și că de acum pînă la sfîrșitul misiunii mele, dacă se încăpățînează să-mi pună bețe în roate o să aibă atîtea găuri în el, încît o să-și poată da seama cum e vremea afară privind prin ele.

— Suntem urmăriți ? mă întrebă gazda mea.

Îl privesc zîmbind. Gaétan ăsta o fi poate un as în ce privește eliberarea pașapoartelor, dar în probleme de poliție n-are mai multă minte decît o piatră de brichetă.

— Un pic, spun eu. Totul se va desfășura cu bine dacă avem o înfățișare firească.

Ajuns la gară, consulul își înhață valiza și își ia rămas-bun de la șofer. Întrucît a reținut locurile, ne îndreptăm direct spre peron și ne urcăm în compartimentul nostru de clasa întîi care e gol. Îmi spun că e un noroc faptul că Bruno se ocupă de mine, deoarece cunoscîndu-l nu poate veni să se instaleze lîngă noi.

Trenul o să plece în cîteva minute. Cobor geamul din partea opusă peronului și examinez locul. Pe linia învecinată e alt tren, o rablă veche plină de țopîrlani de la țară. Poate că o să meargă.

— Duceți-vă pe culoar, îi spun însoțitorului meu. Cînd pornește trenul vă aplecați în afară pe ușa care dă spre peron și chemați foarte tare o persoană imaginară. Dat fiind că păsările noastre sunt undeva în tren privindu-ne, atenția lor se va îndrepta spre dumneavoastră și o să profit de asta ca s-o șterg discret.

— Foarte bine!

Totul se petrece așa cum prevăzusem. De îndată ce Gaëtan începe să strige, sar pe fereastră și mă las să alunec între cele două trenuri. Apoi urc iute în trenul de suburbie fără să dau atenție vociferărilor tutror caraghioșilor pe care-i calc pe bătături.

După care îmi scot haina și mi-o pun pe braț în stilul italienilor, îmi pun pe cap o șapcă americănească din pînză verde — cu care mă înzestrasem — se fac multe de-astea pe aici, sunt vestigii ale ocupației yankee, desigur. Nu seamănă a nimic, dar e deajuns ca să mă facă de nerecunoscut. Ies din gară și mă uit prin preajmă. O zăresc pe soția prietenului meu consulul, ascunsă într-o mașină Talbot crem și roșu. Cred că în ea poți trece la fel de neobservat ca un diplodocus pe un culoar de metrou.

În sfîrșit, o să vedem.

Tipa șovăie să mă recunoască.

— Ce înfățișare de derbedeu aveți cu șapca asta, zîmbește ea deschizînd portiera.

Îi fac cu ochiul.

— Cred că i-am înșelat.

— Deci, ideea mea a fost bună, domnule San-Antonio ?

— Magistrală, doamnă, hm... Pival de... eh..! Scuzați-mă n-am obișnuința numelor cu schimbător de viteză, mă enervez eu.

Ea apasă pe demaror.

— Nu vă necăjiți, spune ea cu falsă nevinovăție, prenumele meu e Jeannine.

Asta mă cam lasă fără replică. Confidențial vă spun : mă cam place micuța baroană. Poți să fii un republican solid și să ai strămoși care au răcnit

Carmaniola, o chestie ca asta te flatează. Dame bine care mi-au făcut ochii dulci am întîlnit destule şi am avut întotdeauna grijă să nu le dezamăgesc. Dacă n-aş trambala cu mine documente de o teribilă importanţă şi dacă n-aş avea cultul recunoştinţei, capul consulului cred că ar semăna cu un trofeu de vînătoare.

CAPITOLUL II

PLUMBI ÎN CARNE

Maşina asta n-a fost cumpărată de la vechituri. De bolid e bolid. Iar Jeannine — fiindcă e Jeannine — conduce mai bine decît Nuvolari. Atingem o sută douzeci. Fricoşii ridică braţele spre cer şi o şterg pe taluzuri văzîndu-se că dăm buzna. De îndată ce trecem de Napole, ne repezim într-un univers învăluit în praf cenuşiu şi acru, care ne intră în gît şi ne arde plămînii. Cu viteza asta, nu-i în toată Italia vreo chestie pe patru roţi în stare să ne prindă din urmă, şi asta e destul de reconfortant. N-am decît o urgenţă : să-i înmînez ambasadorului planurile şi să înfulec nişte spaghetti pe cinste cu amicii mei consulii. Pe urmă o să încerc să pun mîna pe tîmpenia asta de cod. Scot nisipul care-mi intră în ochi, fiindcă sincer să fiu doi ochi nu sunt prea mult ca să priveşti în acelaşi timp unul dintre cele mai frumoase peisaje şi una dintre cele mai frumoase fete *in the world.* Mă uit cît pot. Dacă

ați vedea-o pe fetița asta la volan, cu părul în vînt, cu buzele strînse, cu eșarfă galbenă în jurul gîtului, cu brațele goale, cu gîtul nu prea împachetat... nu v-ați mai gîndi la nimic, iar după o oră de contemplare ar trebui să vă învețe cineva din nou să citiți și să faceți i-uri și o-uri pe hîrtie cadrilată, atît ați fi de emoționați. Pe cuvînt !

Jeannine simte că o privesc. Fără să-și miște capul brunet întreabă :

— La ce visezi ?

Îi răspund cu o poveste veridică.

— Aveam, îi spun, un prieten danez care era cel mai vesel flăcău la care te puteai gîndi pentru golitul sticlelor și dezmățuri. Cînd i se vorbea de dragoste făcea atîta haz încît vatmanii opreau tramvaiul crezînd că e alarmă. Într-o zi primesc un telefon de la el.

— Am întîlnit, îmi spune el, cea mai frumoasă fată din lume. Dacă nu izbutesc s-o cuceresc mă arunc în Marea Nordului.

— Ai face mai bine să te arunci în cîrpe, bețivule ! Ești încă beat. am rînjit eu punînd telefonul în furcă.

Două zile mai tîrziu i-au găsit cadavrul la intrarea în port...

Tac. Jeannine ia un viraj care face cauciucurile să urle.

— Hm, tușește ea, scîrboasă aventură i s-a întîmplat prietenului dumitale. De ce te gîndești la ea în clipa asta ?

— Eram pe cale să înțeleg ce-i trecuse prin cap.

— A, da, ce anume ?

— O grămadă de cheastii. Știi, Jeannine, bărbații sunt neghiobi se excită foarte repede. Nici unul nu scapă de cursa asta care e femeia, oricît de viclean ar fi, oricît de puternic.

Închid gura. Dacă nu-i pun un zăvor în cinci secunde, o să rostesc cuvinte atît de dulci, încît toate muștele din regiune o să vină să se așeze pe gura mea.

— Lasă-mă să conduc, ordon dur.

Fără să clipească, încetinește și oprește. Cobor din caleașcă și o înconjur ca să iau locul însoțitoarei mele. În momentul cînd urmează să demarez, ea pune mîna pe mîna mea.

— Comisare, îmi spune, ești un gentleman.

— De ce ?

— Fiindcă... știi bine... Ești un bărbat corect. Voiam... e stupid, dar aveam nevoie să-ți spun ce cred despre dumneata. Ei bine, asta e.

Apăs pe ciupercă.

Ce cretină e viața, nu vi se pare ? Ăsta-i norocul meu : să întîlnesc o femeie care mă înțelege, pe care o înțeleg, mai drăguță decît toate miss Univers la un loc, să simt că inimile noastre bat în același ritm, să am chef să înhaț lucrușorul ăsta mic și încîntător, să-i susur fraze-bibelou și în cele din urmă să n-am decît dreptul de a închide gura și de a ofta fiindcă piesa unică e măritată cu un tip de comitet... E nasol.

Serios, sunt ușor amețit. Ceea ce simt nu seamănă cu melancolia, e ceva mai complicat. În sfîrșit, ghiciți ceea ce nu spun. Dacă nu înțelegeți înseamnă că sunteți grozav de tîmpiți.

Ca să fac o diversiune, mă concentrez asupra volanului. Nu mai rostim nici un cuvînt, astfel încît cînd ajungem la Roma, aproape că ar trebui un arzător cu acetilenă ca să-mi dezlipesc buzele.

— Trenul prietenului nostru sosește la ce oră ?

— La ora patru.

Consult ceasul din tabloul de bord.

— Foarte bine, spun, nu avem decît o jumătate de oră întîrziere. O să-l regăsim pe domnul de Pival la Ambasadă, o să mă debarasez de planuri şi pe urmă o să mergem să îmbucăm ceva cumsecade. Am bani de încasat la Banco di Roma. eu plătesc. Fiindcă nu ştiu să vorbesc italiana, o să alegi meniul. O.K., Jeannine ?

— O.K., comisare.

Urcăm peronul ambasadei. Un secretar înaintează spre noi.

— Domnul ?

— Aş vrea o audienţă la domnul ambasador.

— Excelenţa sa e ocupată pentru moment, aveţi întîlnire ?

Ridic din umeri.

— Ascultă, pari să fii băiat mare, încearcă să înţelegi : nu vin să-l văd pe ambasador ca să-i vînd un aspirator şi nici să fac o colectă în folosul fetelor mame din Vaison-la-Romaine. Sunt comisarul San-Antonio în misiune specială şi dacă nu dai fuga să-l anunţi pe patronul dumitale de sosirea mea, peste cinci minute o să fii găsit agăţat în suspensie de chiloţi.

— Bine, admite el destul de zăpăcit, dar se petrec lucruri atît de grave încît nu ştiu, domnule. dacă excelenţa sa...

— Ce s-a întîmplat, s-a declarat război ?

— Nu...

— Atunci dă fuga sau te fac să înghiţi tot părul din fotoliul ăsta.

Fuge îngrozit, în timp ce însoţitoarea mea izbucneşte în rîs.

Cînd se întoarce, înţeleg din înfăţişarea lui respectuoasă că ambasadorul e la curent cu venirea mea şi că mă aşteaptă.

— Dacă vreţi să mă urmaţi, bîiguie băiatul.

Ne introduce într-o încăpere spațioasă, tapetată cu catifea purpurie unde, înapoia unui birou monumental stă un bărbat firav și nervos. E un tip între două vîrste, dar mai aproape de a doua decît de prima. Are o înfățișare la fel de veselă ca o pereche de mănuși negre și fumează ca să-și astîmpere nervozitatea.

— E îngrozitor, bîiguie el zărindu-ne, fără ca măcar să ne salute.

Mărturisesc că primirea asta mă descumpănește întrucîtva. Se apropie de Jeannine și-i ia mîna.

— Copila mea, murmură el, sărmana mea copilă, e îngrozitor.

Înțeleg dintr-odată, pesemne că ați observat că nu sunt dintre cei cărora trebuie să le faci desene.

— Consulul, exclam. L-au curățat ? Așa e ?

Jeannine scoate un țipăt. Pălește și se așează în fotoliul cel mai apropiat.

— I s-a întîmplat ceva lui Gaétan ? îl întrebă ea pe ambasador. Vorbiți, domnule, vă implor.

Cel interpelat apleacă trist capul.

— Am fost înștiințat adineauri telefonic. Un feroviar l-a găsit pe terasament Avea un pumnal în piept.

— Ah, ticăloșii !

Nu-mi pot stăpîni furia. Continuu litania.

— Javrele ! Gunoaiele ! Scuzați-mă, îi spun deodată diplomatului : comisar San-Antonio.

Îmi strînge mîna nervos.

— Știu, Externele m-au anunțat.

Ne agităm în jurul lui Jeannine. E o femeie tare. În cazuri dintr-astea femeile fac un circ nemaipomenit : plîng în hohote, leșină, urlă, își sfîșie batista cu dinții... dar asta e o femeie adevărată. Nu se clintește și, în tăcere, două lacrimi i se preling spre bărbie. Simt un nod în gît.

Ambasadorul e atît de emoționat încît trage cu putere aer pe nas și-i spune lui Jeannine domnișoară.

— Poliția e pe urmele cuiva ? întrebă deodată Jeannine cu o sclipire rea în ochi.

— Încă nu, răspunde el. Trebuie ca mașina polițienească să se pună în mișcare.

— Mda, spun eu, iar pînă atunci, ticăloșii ăștia o șterg. Dar mai e un amănunt, faptul că-i cunosc și o să se lase cu vărsare de sînge, fir-ar să fie !

— Îi cunoașteți, tresare interlocutorul meu.

Cît mai pe scurt cu putință, îl pun la curent cu aventurile mele și-i spun că Bruno e amestecat în afacere.

— Trebuie acționat, zic în concluzie. Excelență, vreți să telefonați șefului supravegherii teritoriului și să-i cereți să vină aici cu informatorul lui, signor Sorrenti ?

Ambasadorul spune că o să telefoneze, dar că mai înainte trebuie să se ocupe de Jeannine. Ne duce în apartamentul lui.

— Soția mea a ieșit, continuă el, e un ghinion fiindcă prezența unei femei ar fi prețioasă pentru domnișoara Pival de Roubille.

Se înșală iarăși, dar nu îndrăznesc să-i spun.

— Scuzați-mă o clipă, murmură el, mă duc să fac ce trebuie.

Mă așez pe divan lîngă Jeannine, îi iau mîinile și aplec capul ca să nu mai văd prelingîndu-se perechea asta de lacrimi care-mi răvășesc sufletul.

— E greșeala mea, spun eu cu voce înăbușită. Dacă nu veneam să bat la ușa voastră azi-noapte, nimic nu s-ar fi întîmplat.

Ea dă din cap în semn de protest.

— Fratele meu a fost întotdeauna un impulsiv, un nesăbuit, în pofida manierelor lui grave.

— Îmi pare atît de rău, dacă ai ştii.

— Nu-i greşeala dumitale, prietene, ţi-ai făcut meseria, asta-i tot.

Fiindcă sunteţi o grămadă de nătărăi, precis că nu vă scapă filmele cu Stan şi Bran. E în ele un gag de care se servesc frecvent şi pe care l-aţi observat cu siguranţă. Cînd cineva, care vrea mereu să le dea o corecţie, vine dintr-un loc pe care ei nu-l supraveghează, tipii îl salută distrat, apoi brusc, unul dintre ei realizează despre ce e vorba şi are o tresărire de mare efect comic. Vă amintiţi ? Ei bine, ceva asemănător se petrece şi cu mine. Sar deodată :

— Ai spus „fratele meu" !

Prin durerea lui Jeannine străbate mirarea.

— De ce eşti mirat ? Nu ştiai că Gaétan e fratele meu ?

— Fratele tău ?

Sunt mai zăbăuc decît tipul care, trezindu-se, îşi aminteşte că era făcut cu o zi înainte şi că, pentru a epata galeria, şi-a dat maşina *Viva grand sport* pe o pisică siameză.

— Dar... dar... bîigui eu, credeam... mi s-a părut că eşti soţia lui.

— Deloc.

— Ei, asta-i...

Îmi rememorez prezentările de dimineaţă şi îmi amintesc că, într-adevăr, consulul, numind-o pe Jeannine, n-a precizat că e vorba de soră-sa, astfel încît gîndul că ar putea fi vorba de altcineva decît de nevastă-sa nu mi-a dat prin cap.

Am ajuns aici cînd amabasadorul se întoarce.

— Vor fi aici într-un sfert de oră, ne previne el, şi, în aşteptarea lor o să vă ofer un pic de alcool, asta o să te remonteze, draga mea, adaugă el pentru Jeannine.

Ne lăsăm pradă unei blînde violenţe şi mă grăbesc să-mi cufund nasul mare în paharul de coniac pe care mi-l prezintă servitorul. E coniac de mîna-ntîi.

Fără greş, cu zece centilitri din drogul ăsta în stomac te simţi cineva.

Sorrenti îşi întinde picioarele pe covor. Nu-i deloc impresionat că se află la un ambasador. De parcă recepţiile oficiale sunt sportul lui favorit. Îşi examinează foarte satisfăcut pantofii din piele de căprioară şi cu talpă triplă, iar din cînd în cînd şi ironică.

Şeful poliţiei secrete dimpotrivă pare solemn şi îndreaptă spre mine o privire întunecată, rapidă face mişcări armonioase ca să mă asculte vorbind. Cînd am terminat pentru a nu ştiu cîta oară povestea aventurilor mele, mă întorc spre Sorrenti :

— Ai cuvîntul, prietene.

Nu se lasă rugat.

— Alaltăieri după-masă, *signore,* mă pregăteam să plec de acasă cînd a venit un *bambino* purtător al unui mesaj pe care i l-aţi înmînat. Ascultînd de instrucţiunile dumneavoastră, m-am grăbit să merg să vă întîlnesc la cafeneaua *Florida,* urmat de puştiul care voia să recupereze, după cum

mi-a explicat, jumătatea bancnotei pe care o deţineţi.

— O am şi acum, ziç eu zîmbind.

— Am fost foarte mirat negăsind pe nimeni.

— Nimeni !

— Pe nimeni, *signore*, localul era gol ca buzunarul unui sărăntoc.

— N-aţi găsit cadavrul ?

— Nu, signore, bandiţii trebuie să-l fi luat cu maşina odată cu dumneavoastră.

— În ce scop, ce credeţi ?

— Poate că şi-au spus că, făcînd să dispară corpul, poliţia va fi dezorientată sau chiar că nu va fi anunţată...

— Ziua-n amiaza mare, e cam mare îndrăzneala.

— Nu prea mare fiindcă prin partea din spate a cafenelei se iese într-o fundătură pustie.

— *All right*.

— În concluzie, spune contele Sforza, sunteţi satisfăcut fiindcă documentele au fost regăsite.

— Nu pe deplin.

Le vorbesc de povestea codului.

— După părerea mea, declar eu auditoriului meu, tocmai codul venise să-l caute frumoasa Else în sertarul casei şi sunt aproape convins că din cauza lui patronul a fost ucis.

— Credeţi ? mă întrebă ambasadorul.

— Mi se pare că e o explicaţi plauzibilă, nu ?

— Pe legea mea...

— Ceea ce aş vrea să ştiu, este legătura care există între patronul asasinat şi bandă, şi mai ales, cum putea un simplu cîrciumar să deţină o parte din documente.

Contele Sforza își mîngîie cu drag barbișonul. Ambasadorul mănîncă cu poftă bucățelele de piele moartă din jurul unghiilor.

— Sunt oare indiscret întrebîndu-vă, murmură el, dacă aveți un program ?

— Un program, domnule ambasador ! Am două : primul, să încerc să găsesc porcăria asta de cod, sunt plătit pentru asta. Al doilea, să pun mîna pe puiul de șarpe care l-a înjunghiat pe consul la Neapole, și pe cît e de adevărat că Parisul se găsește în departamentul Senei, o să-l fac să plătească asasinatul. Vă dau cuvîntul meu că atunci cînd o să-l predau pe nemernic poliției o să fie atît de fleașcă încît sticleții o să-l vîre în celulă cu lopata și găleata.

— Acesta va urma curs normale, mă previne Sforza, totuși, dacă independamente de cercetări efectuate de poliția oficială aveți nevoie de ajutor, spuneți-mi.

Reflectez un pic, ca să-mi aerisesc vasta inteligență.

— N-o să cer o eclipsă de lună, spun eu, ci doar o informație. Trebuie ca în următoarele două ore să fie regăsit yahtul Elsei. Nu știu nici numele vasului, nici culoarea, nici forma, fiindcă l-am vizitat în condiții foarte deosebite. Dar nu cred că e greu să reperezi un vas de vacanță, care noaptea trecută se afla la cîteva mile de Neapole, nu-i așa ?

Șeful poliției se ridică.

— O să mă ocup de această chestiune imediatamente. O să comunic telefonic rezultatele Excelenței Sale, de îndată ce le obțin.

Ne strîngem labele cît de tare putem.

— *Signore* Sorrenti, îi spun brunetului înalt, îmi puteți acorda seara asta ?

— Aş fi încîntat comisare. Ce aşteptaţi de la mine ?

— Să mă pilotaţi prin toate locurile deocheate ale oraşului. Logic, banda trebuie să fi revenit la Roma, fiindcă aici e centrul ei ; ei bine, sunt hotărît să percheziţionez pînă la Vatican dacă trebuie, ca să dau iarăşi de urma lor.

— La dispoziţia dumneavoastră, sunteţi la acelaşi hotel ?

— Da, probabil se întreabă ce mi s-a întîmplat, şi sper că nu mi-au vîndut bagajele.

— La ora opt vă convine ?

— Perfect.

Cînd rămînem singuri ambasadorul şi cu mine, ne întoarcem lîngă Jeannine. Fata asta, după părerea mea, e din ce în ce mai extraordinară, ochii nu-i mai lăcrămează. Durerea uriaşă nu se mai traduce decît prin paloarea excesivă a feţei. Privirea îi străluceşte ciudat.

— Ce facem ? spune ea.

Înţeleg că pune toată nesiguranţa, tot necazul în cuvintele astea.

— Aşteptînd să-l aducă aici pe... pe... în sfîrşit, pe nefericitul tău frate, o să te instalez la ambasadă, draga mea. Soţia mea va fi aici într-o clipă şi o să aibă grijă de tine.

— Da, aprob, iar eu, Jeannine, mă reped în grămadă şi nu-i doresc Elsei şi clicii ei să-mi pice în mînă, fiindcă tipii de la Inchiziţie şi şefii de lagăr nezişti, în clipa asta ar fi nişte dulci călugăriţe faţă de mine.

— Te însoţesc, spune ea.

Diplomatul şi eu protestăm cît putem de tare, însă ea insistă.

— Dacă o să stau într-un fotoliu rumegînd gînduri negre, asta n-o să ne facă să înaintăm cîtuşi de

puţin, în timp ce, dacă sunt cu dumneata, comisare, cu certitudine că le vînez pe brutele care l-au ucis pe Gaëtan, o să fiu întărită prin acţiune. Mă înţelegi ?

Obiectăm că nu e prudent şi că exemplul fratelui ei ar trebui să-i fie de ajuns. Dar rugăminţile noastre rămîn fără rezultat. E încăpăţînată şi e o femeie care ştie ce vrea. Nu-mi trebuie o sută zece ani ca să pricep că hotărîrea ei e luată şi că am avea mai multe şanse să punem o broască ţestoasă cu picioarele la perete decît s-o facem pe ea să-şi abandoneze proiectul.

— Fii sigur, adăugă ea, că n-o să-ţi pun beţe-n roate. Am dimpotrivă impresia că îţi pot fi de folos ; banditii nu mă cunosc, deci sunt mai puţin reperabilă decît dumneata, care ai avut de-a face cu ei.

Mai protestez de formă, apoi cedez. Şi ne despărţim de ambasador după ce i-am înmînat documentele.

CAPITOLUL III

UN BĂIAT FRUMOS CARE NU-I MULȚUMIT

— Pentru început, o previn, o să mîncăm ceva. E una dintre condițiile esențiale ale reușitei, cînd pleci la război. Vrei, nu vrei, o să mănînci. Fiindcă ești destul de curajoasă, ca să lași necazul la garderobă. Atîta timp cît asasinii nu vor fi arestați, o să mă asculți.

Ea se străduiește să zîmbească.

— Bine, șefule.

O privesc blînd.

— În general, lucrez singur, dar nu-mi displace prea mult să fac o excepție pentru un auxiliar de asemenea gabarit.

Conduc mașina Talbot pe străzile Romei. Trecem peste un pod ca o spinare de măgar pe sub care curge un rîuleț gălbui.

— Canalizarea asta e Tibrul ? o întreb.

Jeannine îmi face semn că da. Nu știu bine ce să-i povestesc ; n-am obișnuința de a manipula domnișoare din lumea bună al căror frățior a fost curățat.

Ca să o îmbărbătez o să folosesc o reţetă tare, cea care reuşeşte tuturor celor care adună chiştoace ca şi nunţiilor apostolici, văduvilor neconsolabili ca şi îndrăgostiţilor — care-sunt-singuri-pe-lume, vreau să vorbesc despre spriţ. Din pricina asta sunt autoritar cînd e vorba de mers la restaurant. Îmi promit să comand o sticlă de vin foarte serioasă din Franţa. Trebuie neapărat ca Jeannine să-şi pună în funcţiune gîtlejul.

Străbatem o piaţă înconjurată de arcade, numită Piaţa Coloanelor. Ceva mai departe, zăresc un restaurant la colţul unei străzi liniştite. Localul are o terasă în formă circulară cu îngrădituri cu plante agăţătoare, foarte primitoare. Sunt pe ea verdeaţă, băieţi cu chipiuri de juni-primi şi feţe de masă galben deschis.

Opresc maşina.

— Coboară, spun.

Mă ascultă posacă.

O duc pe terasă şi-i arăt o masă într-un colţ chelnerului care se agită. Italienii ăştia sunt dezgheţaţi. Nu-i nevoie să le ţii discursuri cu proiecţii.

Jeannine se aşază, păstrîndu-şi înfăţişarea distantă. Fără să-i cer părerea, contrar bunei-cuviinţe, compun un meniu confortabil : sufleu cu brînză, prepeliţă cu varză, pateuri, pe scurt o nimica toată.

— Şi acum îi spun chelnerului, dacă nu vorbeşti franceza, dă fuga şi adu un interpret ca să rezolvăm problema vinurilor.

— *Si signore,* io vorbeşti francez.

— Asta tu o spui, comoara mea. În sfîrşit, o să meargă, dă-mi lista de vinuri.

O răsfoiesc.

— Un Chambolle-Musigny n-ar fi rău, observ eu.

Atacăm. Drept să spun, Jeannine abia ciuguleşte. Mereu pune jos furculiţa şi strînge din buze. Dar, în

pofida sforţărilor ei, îi văd ochii minunaţi umplîndu-se de lacrimi.

— Eraţi foarte uniţi, spun eu blînd, înţelegînd că trebuie să vorbesc de cel dispărut.

— Grozav. Nu ne-am părăsit niciodată. Gaétan era misogin şi nu voia să audă vorbindu-se de căsătorie, pentru mine era un frate şi totodată un părinte şi un prieten...

O las să plîngă, fiindcă ştiu că asta uşurează ; cînd o femeie plînge poţi să-ţi dai cu pieptănul prin păr, fiindcă asta-i semn că într-o clipă o să fie foarte activă.

Într-adevăr, însoţitoarea mea îşi şterge lacrimile şi profit de asta ca să-i umplu paharul.

— Hai, spun cu oarecare asprime în glas (exact cît trebuie), bea un pahar zdravăn şi pregăteşte-te să-l răzbuni. Asta o să te reconforteze mult.

Galvanizată, goleşte unul după altul trei pahare. E în regulă, mica mea şmecherie a reuşit.

*
* *

Descindem la hotelul Imperator, unde am bucuria să-mi regăsesc bagajele. Mă grăbesc să telefonez ambasadorului.

— Alo, Excelenţă, aici e San-Antonio, aţi primit vreo comunicare în legătură cu vaporul ?

— Chiar în clipa asta, îmi răspunde el, şeful poliţiei m-a anunţat că un vapor care pare a fi vasul dumneavoastră a fost reperat în largul insulei Capri. Poliţia de coastă l-a oprit şi doi ofiţeri au urcat la bord, dar s-au ostenit zadarnic, yahtul aparţine unui brazilian un oarecare Curno Pontoz, care le-a propus ofiţerilor să percheziţioneze ; nici o femeie nu

era la bord, iar actele erau în regulă. Şi-au cerut scuze, ce părere aveţi, comisare ! Credeţi că e vorba de vasul nostru ?

— Cred că da, domnule ambasador, dar bănuiam că nemernicii ăştia şi-au luat măsurile de precauţie ; sunt puternici.

Salut şi închid telefonul.

Iată-mă în plină încurcătură, fiindcă nu mai pot conta să-i pescuiesc pe indivizi mulţumită vaporului. Cel puţin, informaţia asta îmi dă certitudinea că Else şi mistreţii ei sunt în Italia, la Neapole sau la Roma, şi cred că pot elimina Neapole, fiindcă fata asta e atrasă de documente ca o panteră de un stîrv.

Numai să nu lase ambasadorul să i le şterpelească de sub nas.

Mă trece o sudoare rece doar cînd mă gîndesc. Iau din nou aparatul.

— Scuzaţi-mă, Excelenţă, e tot San-Antonio. Am uitat să vă recomand să ascundeţi bine documentele, tot ne mai putem teme de un furt.

— Nu fiţi îngrijorat, la ora actuală sunt în Franţa. Le-am trimis imediat cu un avion special.

Răsuflu uşurat. Vedeţi dumneavoastră, îmi place să am mintea liberă de orice grijă ca să pot lucra.

Spun din nou bună seara.

Jeannine stă într-un fotoliu în hol şi mă priveşte cu interes. De îndată ce voi sfîrşi cu povestea asta, va trebui să mă ocup să-i schimb ideile. Pentru mine e o obligaţie morală şi nu mi se pare deloc neplăcut.

Arunc o privire spre pendula electrică, arată ora opt şi zece. Sper că *signor* Sorrenti n-o să întîrzie să vină cu şosetele lui cu dungi şi cu cravata lui albastru azuriu. M-am săturat să mă plimb sub privirea afectată a indivizilor de la recepţie. Mă duc să mă aşez pe braţul unui fotoliu învecinat.

— Spune-mi, Jeannine, cred că fratele dumitale va fi înhumat în Franţa.

— Bineînţeles.

— După înmormîntare, intenţionezi să te întorci aici ?

Are un gest de o tristeţe nesfîrşită.

— Niciodată ! Atîtea amintiri sunt legate de cerul ăsta atît de curat, de mulţimea asta nepăsătoare... Sărmanul Gaétan...

Un tip împinge uşa turnantă şi se îndreaptă spre recepţie. Parlamentează cu unul dintre funcţionari, acesta priveşte prin hol căutînd parcă o persoană. Privirea i se opreşte asupra mea. Cel sosit are treabă cu mine. Încrunt din sprîncene şi aştept. Cum am prevăzut, vine spre mine. E mic, fără vîrstă, chel şi dacă nu bea trei litri de chianti pe zi, roşeaţa nasului său provine de la o directă de dreapta recentă.

— *Signore* San-Antonio ?

— El însuşi.

— Vin din partea lui *signore* Sorrenti. În ultimul momento nu a putut venire. Dar vă va întîlni în questa notte aici. Vă sfătuieşte să vă duceţi mai înainte să beţi un pahar de coniac la *Il Capitello,* pe via Cavour. Crede che veţi avea posibilita de a întîlni lume che ve bucuraţi se vedeţi. Capito ?

— Va bene.

Piticul meu pare mulţumit de sine, de mine şi cu aceeaşi ocazie de toată omenirea, inclusiv de perceptorul lui.

Îmi întinde un pachet albastru pe care-l ţinea în rezervă în buzunar.

— Il *signore* Sorrenti crede che e possibile se aveţi nevoie de asta.

Aşteaptă o secundă şi mă salută profund.

— *Bona sera, signore.*

Întrucît nu sunt înclinat să contrazic, îi răspund :

— *Bona sera, signore.*

Dar tipul nu se clinteşte.

Discret, Jeannine îmi face semn să-i dau ceva. Nu mă gîndeam la asta. Îi întind douăzeci de lire individului care le vîră în buzunar cu un aer scîrbit.

Desfac pachetul, care mi se pare greu pentru volumul lui şi mă pomenesc nas în nas cu un pistol de 9 mm, însoţit de două încărcătoare.

Acest Sorrenti e un tip cu posibilităţi.

— Douăzeci de lire sunt puţin ca să-ţi arăţi satisfacţia unui om care-ţi aduce arsenalul complet, obiectează Jeannine.

— Pesemne că m-a luat drept zgîrcit !

Ea ridică din umeri.

— Ce facem ?

Veşnicul ei „ce facem" pe care ţi-l aruncă în obraz cu încăpăţînare.

— Ţi-ar plăcea să mergem să luăm un pahar la *Il Capitello* ?

— Înţeleg.

— Bănuiesc că e un bar de noapte ?

— Într-adevăr, mi s-a părut că zăresc firma asta, în josul străzii Cavour.

— Mergem ?

— Mergem.

— E departe de aici ?

— La trei sau patru sute de metri.

— Atunci să luăm maşina, dar o s-o ascundem în împrejurimi ; cu vaporul ăsta suntem lipsiţi de discreţie.

*

* *

Il Capitello este un local select. Ştiţi că locurile astea au drept regulă să creeze un decor, o ambianţă

exotică sau cel puțin pitorească. *Il Capitello,* îmi explică Jeannine, înseamnă *Capitelul,* iar directorii cîrciumei s-au inspirat de la circ. În mijlocul sălii, pista de dans seamănă cu arena unui circ, de jur-împrejur mesele sunt etajate ca tribunele. Muzicanții cocoțați pe o estradă, sunt îmbrăcați în uniforme împodobite, acoperite de brandenburguri și de epoleți auriți, dar cel mai nostim este personalul ; chelnerii și șefii de sală sunt îmbrăcați în costume de clovni, de îmblînzitori, de atleți. E chiar un brunet scund cu mustăți de june prim care servește clientela îmbrăcat într-o piele de panteră. Am văzut destule bombe de genul ăsta, dar recunosc că asta merită să fie văzută.

Clienții sunt putrezi de bogați, tipi din ăia cărora nouăzeci la sută dintre italieni le deschid portierele mașinilor visînd să le răzuie călciiele cu cioburi de sticlă.

— Cînd mă gîndesc că în ziua morții fratelui meu merg într-un cabaret... oftează Jeannine.

— Întoarce-te la hotel, mai e încă timp, spun enervat fiindcă mă concentrez asupra lucrului, iar la mine lucrul e atît de dominant încît, atunci cînd sunt la vînătoare poți să-mi furi și chiloții fără să-mi dau seama.

— Nu mă certa, comisare, șoptește ea, scuză-mă, dar înțelegi ?

— Sunt un ticălos, spun, luînd-o de braț. În momentul ăsta am o inimă de leopard.

— Cu atît mai bine.

Ne lăsăm conduși de un băiat îmbrăcat în costum de Pierrot la o masă aflată sub estrada muzicanților. Se potrivește bine, pentru noi e locul cel mai valabil, fiindcă de aici nu ești văzut și poți vedea tot ce se petrece în circ.

Comand şampanie. Dacă trebuie, trebuie. Beau în memoria sărmanului consul, cu atît mai mult cu cît era un băiat bun, iar şampania e excelentă. Jeannine îşi înmoaie buzele în pahar, dar o face de fiecare dată cînd îi ordon. Ceea ce îmi arată că în cazul de faţă, ştie să fie disciplinată.

Suntem aici de puţin timp cînd sistemul meu circulatoriu paralizează ; iată că Bruno îşi face apariţia la *Il Capitello*. E însoţit de o pereche de prieteni : o roşcată frumoasă destul de vulgară şi un tip care a avut pechinezi şi urşi cenuşii printre strămoşi. Hotărît lucru, ponturile lui Sorrenti nu sunt tîmpite. Dacă într-o zi ajung dictator, e sigur că o să-l angajez ca şef al gestapoului meu.

Mă ascund cît pot mai bine şi reflectez. Materia mea cenuşie se pune în mişcare. Deodată îmi golesc paharul şi apuc mîna pe care Jeannine o ţine pe masă.

— Spune-mi, fetiţo, ai nervii tari ?

— Doamne, cred că pînă acum n-a mers prea rău.

— Te simţi în stare să te stăpîneşti ?

— Da.

— Atunci apleacă-te puţin ; vezi la masa de sub reflector un efeb frumos, brunet, alături de o femeie roşcată ?

— Îl văd foarte bine.

— E asasinul lui Gaétan.

Îşi duce mîna la gură şi devine lividă. Îi vîr iute paharul între degete şi o sfătuiesc să-l bea.

Ceea ce se petrece cu bine.

— Iată, îi expun, sunt mai multe feluri de a juca partida asta. Cel mai simplu ar fi să mă duc direct la masa jigodiilor ăstora, să le bag puşcociul sub nas sfătuindu-i să apuce lustrele ; cea de-a doua ar fi să previn poliţia ; dar ambelor le prefer tehnica

mea personală. Dacă îl arestez pe Bruno, pun pariu sînii falşi ai lui Marlene Dietrich contra unei legături de ridichi că o să iasă basma curată, fiindcă Else trebuie să-i fi pregătit un alibi beton armat.

— Şi care e metoda ?

În loc să-i răspund chem un fachir care, după mutra importantă şi distincţia pe care o foloseşte în arta delicată de a nu face nimic, trebuie să fie directorul circului.

Se apropie demn ca un gropar cînd nu-i matol.

— Vorbiţi franceza ?

— *Si, parlo un poco, ma non molto bene.*

— Ce spune viţelul ăsta mare ? întreb.

Jeannine zîmbeşte.

— Spune că nu vorbeşte prea bine. Şi fiindcă o spune în italiană, sunt sigură că nu ştie nici un cuvînt în franceză.

— Atunci serveşte-ne de interpret. Întreabă-l dacă nu are un salon particular.

Se execută. Fachirul-director ascultă doct şi dă din cap afirmativ.

— Bun, zic, întreabă-l dacă vrea să-mi pună unul la dispoziţie. Spune-i că nu e vorba de făcut amor, ci de o discuţie de afaceri. Plătesc cît trebuie, cu condiţia să ne lase în pace.

Ea repetă cuvintele în italiană.

Tipul continuă să fie de acord şi, dacă i se dau banii, puţin îi pasă dacă în locul lui o să se fabrice dantelă, o să se joace *bilboquet* sau o să se organizeze o conferinţă a lui Gary Davis.

Plătesc înainte şi-i spun tipului să mă aştepte o clipă.

— Acum, dragă prietenă, e rîndul tău să intri pe platou. Reuşita planului meu depinde de tine. O

să te prefaci în vampă şi, cu şoldurile unduind, o să te apropii de el. O să te aşezi fără jenă la masa lui şi o să-l întrebi dacă n-are zece mii de lire de pus într-o poşetă a unei păpuşi în stare să-i dea nişte ponturi despre un caraliu francez şi despre plicul pe care-l ţine în punga de tutun. Să cauţi mai ales să pari lacomă, asta o să-l facă încrezător. Cînd o să înceapă să marşeze, spune-i că, pentru discuţie, o să te simţi mai bine într-unul din saloanele mici, fiindcă ţi-e frică. Atunci mi-l aduci. Ai înţeles ?

O privesc, freamătă.

— Înţeles.

Aprind o ţigară şi o privesc îndreptîndu-se. Ce linie, ce picioare ! Mă întorc, în sfîrşit, spre director.

— *Avanti,* îi spun.

Mă conduce într-un vestibul care face înconjurul localului. O grămadă de uşi se deschid din culoar. Deschid una din ele.

— *Favorisca di qua.*

Intru şi inspectez locul. E un colţişor liniştit care seamănă cu toate saloanele din lume. În fine, cu toate saloanele din cîrciumile de genul ăsta, adică nişte încăperi discrete cu divanuri moi şi un cabinet de toaletă alături.

— În regulă, bătrîne, te poţi căra.

Falsul fachir se înclină adînc şi se duce în sală să vadă dacă nu sunt acolo. Închid uşa şi trag un fotoliu chiar în spatele ei, astfel ca, dacă intră cineva, să nu mă poată vedea imediat.

Arunc ţigara şi aprind alta.

Măcar de-ar fi Jeannine destul de convingătoare !

Scot puşcociul pe care mi l-a trimis Sorrenti. E o armă de o producţie care mi-e necunoscută ; să fie oare italienească ? În orice caz nu arată rău. Îi stu-

diez funcționarea, îi vîr un încărcător în pat și ridic piedica de siguranță. În momentul ăsta, aud un zgomot de pași pe coridor. Sunt gata. Ușa se deschide, Jeannine intră în salon urmată de Bruno. Acesta, după ce intră, împinge ușa fără să se întoarcă, așa că încă nu mă vede.

Surpriza din pricina asta e mai mare.

— Cucu, frumosule ! spun.

Se întoarce brusc și își duce mîna la buzunar.

— Fără chestii de-astea, îi ordon, ridică sus labele, ca să-ți pot admira manșetele scrobite. Jeannine, ia te rog puișcociul acestui dandy, îi deformează buzunarul drept.

Ea se execută.

— Tîrfă, mormăie el.

Îi trag un pumn care-i face obrazul să se umfle imediat.

— Ține asta, ca să înveți politețea.

Boscorodește.

— Caraliu împuțit, o să mi-o plătești.

— M-aș mira, comoara mea, fiindcă atunci cînd voi fi terminat cu mica ta persoană, nici chiar maică-ta n-o să vrea să se slujească de tine ca preș de șters picioarele. Așază-te pe scaunul de acolo și încearcă să nu faci pe șmecherul, că mă simt nervos în seara asta.

Acum cască bine urechile. Pe împuțitul tău de vapor cînd eram legat de catarg, mi-ai pus următoarele două întrebări : cine ne-a dat informații cu privire la fuga bandei voastre în Italia și ce s-a întîmplat cu Tacaba. Pentru prima, trebuie să-ți mărturisesc că șefii mei, deși mă consideră simpatic, nu-mi spun totul, am primit doar indicația, era treaba mea s-o folosesc. Cît despre a doua, o să-ți răspund. Ta-

caba e la ora asta mort ca un cîrnat împănat şi ştiu fiindcă eu l-am făcut să-şi înghită actul de naştere. Dacă nu mă crezi, adu-ţi aminte de cei doi mamuţi pe care i-am doborît în cabina Elsei. Gîndeşte-te şi caută să pricepi în sfîrşit că nu sunt un tip glumeţ. Ai puţine şanse să te lauzi într-o zi că ai scăpat din mîinile mele, dar dacă eşti optimist, răspunde-mi la întrebări.

Tipul nu se simte la largul lui.

— Ce vrei să ştii ?

— În sfîrşit, devii rezonabil cu vîrsta. Aş vrea să-mi vorbeşti despre cod. Ştiu că nu-l aveţi, dar aş vrea să ştiu cine vi l-a suflat.

Tace.

Nu mă supăr.

— Fii foarte atent, îl previn, am cunoscut un tip căruia îi puneam anumite întrebări, ca ţie. Tăcea şi el, iar cînd a vrut să deschidă pliscul n-a putut fiindcă avea o bucată de fier în hoit şi-l durea cînd rîdea. Şi pe tip, poate ai ghicit, îl chema Tacaba. S-a zbătut o bună bucată de timp şi îmi făgăduia să mă facă legatarul lui universal, cu condiţia să-i mai trag un plumb în locul unde de obicei frizerul lui începează să-i mai taie părul ca să-l întrebe dacă îl vrea mai scurt. Vezi ? E grozav de simplu. Dacă nu răspunzi, în zece secunde o să scurmi covorul cu unghiile fiindcă ăsta-i obiceiul celor care încasează un glonţ sau două.

— Dacă-mi dai voie, spune Jeannine, o să trag eu.

— Am uitat să-ţi semnalez că graţioasa persoană care iţi vrea binele e sora răposatului Gaëtan Pival de Roubille, consulul Franţei la Neapole.

Eşti neghiob ca un căţelandru, sărmanul meu Bruno, şi nesăbuit. Nu lichidezi un consul francez

ca pe un criminal, mai ales într-un moment cînd relaţiile amicale cu buna şi bătrîna surioară latină se refac cu toată viteza. Guvernul italian trebuie să discute serios asta în şedinţă de noapte. Îşi pune în mişcare poliţia, iar dacă un anume San-Antonio i-ar servi asasinul, fie şi într-un sac cu cărbune, i-ar da toate medaliile trecute şi prezente ale ţării. Cît despre asasin, dacă l-ar putea împuşca de o sută de ori, ar face-o.

— Nu sunt eu, geme frumosul.

— Pe dracu ! Te-am văzut cînd ne urmăreai la gară.

— Dar n-am luat trenul.

Ridic din umeri.

— Găseşte altceva, dragule.

— Jur... Am vrut să ne asigurăm că luaţi trenul. Ni se părea prea riscant să încercăm ceva. Else mă aştepta la aeroport, am luat avionul. Aveam de gînd să vă curăţ pe consul şi pe tine la ieşirea din gara Romei. Oricum s-ar părea, era mai uşor fiindcă aici aveam la dispoziţie oameni capabili.

Sunt zdruncinat.

— Va să zică pretinzi că ai luat avionul ?

— Da şi o să ai dovada celor ce-ţi spun la aeroporturile din Neapole şi Roma.

Tac, ocolind privirea decepţionată a lui Jeannine. Îmi spun că afirmaţiile frumosului flăcău sunt poate false — pînă la proba contrarie — dar vechiul meu instinct de caraliu îmi spune că sunt adevărate. În cazul ăsta cine a săvîrşit omorul ? Un criminal care lucrează pe contul lui ? E îndoielnic... Atunci ?

Atunci sînt silit să mă gîndesc serios la băiatul care posedă codul. Pentru ca planurile să aibă o valoare, trebuie codul, însă codul fără planuri e ca o perie de dinţi fără păr. Deci, cel care a fost destul de dezgheţat ca să-şi însuşească o parte dintre docu-

mente, trebuie să fie destul de curajos ca să omoare pe cineva şi să pună mîna pe cealaltă parte. Concluzia ; am poftă, din ce în ce mai mult să fac cunoştinţă cu deţinătorul codului.

— Pentru moment, să lăsăm la o parte asasinatul, o să rezolvăm problema asta mai tîrziu. S-o luăm de la capăt. Cine v-a furat codul ?

— Nu ni l-a furat.

— Cum ?

— Nu, o să-ţi explic...

Jeannine scoate un ţipăt şi-mi arată uşa. Mă întorc, amicul lui Bruno şi roşcata îşi fac apariţia cu un puşcoci în mînă. N-am timp să-mi fac cunoscute intenţiile ; profitînd de diversiunea asta, Bruno a ţîşnit şi mi-a dat un pumn de format mare în braţ. Scap pistolul şi pînă cînd să mă aplec să-l iau, noii veniţi îmi îndeasă ţeava Lügerului în coaste.

Bruno care se gîndeşte la toate înhaţă puşcociul pe care i la luat Jeannine.

— Ei, şmechere, spune el bucuros, ce părere ai de actul al doilea ?

— Nu-i rău, recunosc, să-l aşteptăm pe al treilea.

— N-ai învăţat niciodată la şcoală că există piese în două acte ?

— Ba da, dar toate pentru care am angajament au trei, închipuie-ţi şi se întîmplă că în actul al treilea sunt cel mai grozav.

Amicul tipei roşcate devine nerăbdător.

— Ajunge cu palavrele, spune el cu un accent unguresc atît de gros încît l-ai putea tăia cu foarfecele de grădinărit. Ce facem cu ăştia doi ?

— Îi ducem în lume, hotărăşte Bruno.

Ne împing pe culoar şi ne duc spre intrarea de serviciu, care dă într-o străduţă, unde se află o maşină americănească.

— Urcați, ne ordonă gentlemanul al cărui străbunic a fost pechinez.

— Ei drăcie, exclam, nu vă cumpărați mașinile de la piața de vechituri !

— Ține-ți pliscul, mormăie Bruno, grăbiți-vă, tu și muierea ta și nu faceți fițe, fiindcă noi avem acum artileria.

Mă instalez în spate alături de Jeannine. O privesc și văd cum reacționează. Nu ia lucrurile prea în tragic. În orice caz, ca divertisment la necazul ei, chestia este mai degrabă deocheată, nu-i așa ?

CAPITOLUL IV

AMICA MEA BUSOLA

Îi aud uneori pe diverşi tipi care mărturisesc că şi-au pierdut busola. Asta poate pentru că nu sunt ordonaţi. Dar eu şi busola suntem prieteni buni şi nu ne-am despărţit niciodată.

La asta mă gîndesc în maşină, la asta, şi pe urmă la altceva despre care o să vă vorbesc mai încolo.

Întrucît nu cunosc Roma, nu acord atenţie drumurilor pe care mergem ; ţin mîna Jeanninei şi asta e deajuns să mă facă fericit. Dacă aţi atins vreodată o piele mai fină decît a ei să-mi spuneţi şi o să plătesc. Cînd îi ating mîna simt că devin ciudat de tot şi dacă mai insist puţin o să ajung să scriu versuri fără să-mi dau mai multă osteneală decît Victor Hugo.

Şi dacă San-Antonio ar compune un poem, ce-aţi spune, gaşcă de neghiobi ? Asta v-ar lua piuitul, fiindcă vă închipuiţi că sunt un gealat, o huidumă, o brută, un caftitor. Nu puteţi crede că înapoia portvi-

zitului meu e o inimă și că inima asta bate cu putere cînd își dă osteneala. Voi aveți prejudecăți delicate și obișnuite. Și vă credeți șmecheri, dar sunteți toți niște comozi, mîncători de pilule, încornorați și încăpățînați.

Bun, mă opresc din sictiruri, fiindcă am ajuns. Mașina oprește în fața unei vile frumoase construită într-un parc. Și miroase frumos în cartierul ăsta, fir-ar să fie !

Cerberii noștri ne împing înăuntru. Iată-ne într-o încăpere plăcut mobilată în lemn de păr de culoare deschisă. Un ventilator fixat în tavan toarce ca o pisică fericită, făcînd să se înfioare ghirlanda de mătase roz.

Intrînd, o văd pe frumoasa Else așezată într-un fotoliu moale. Stă cu picioarele încrucișate, ceea ce îi ridică fusta mai sus de genunchi ; spectacolul merită deranjul.

— Ia te uită, spune ea zărindu-mă, de unde mi i-ai scos pe ăștia, Bruno ?

Pomădatul rînjește tandru.

— Am văzut perechea asta de timpiți într-o vitrină și m-am gîndit că ți-ar face plăcere.

— Ești prea drăguț, iubitule.

Rînjesc și declar :

— Iubitul tău, Else, fără amicul lui care are o moacă demnă să galopeze printre stîncile din grădina zoologică de la Vincennes, ar fi tocmai bun să desfunde chiuvetele și closetele. E un căcăcios cum nu mai găsești ; în momentul cînd m-am lăsat îmbrobodit de doamna și domnul era pe cale să ne povestească viața lui și a ta pe deasupra. Nu pot să cred că tu, cu picioarele și cu moaca pe care le ai nu găsești altceva să-ți pui pe pernă decît oala asta de briantină. Poate că ți-e frică să nu-ți fie frig la picioare. Nu ți-a spus nimeni pînă acum că există buiote ?

Abia am timp să evit un croşeu de dreapta pe care mi-l trimite Bruno, nebun de furie. Se repede să-mi mai dea unul, dar eu mai prompt, îi trag o lovitură de savată la tibie. Toate astea fără să cobor braţele. E pe jos zăpăcit ca Manon, pe covor încercînd să-şi dea seama ce i s-a întîmplat în timp ce toată lumea se amuză.

Îl văd apucîndu-şi pistolul — de altfel e al meu — cel pe care mi l-a oferit Sorrenti ; pistoalele mele sunt mici. Ştiu că un tip umilit aşa cum a fost Bruno nu se mai stăpîneşte şi ar doborî-o şi pe surioara lui în leagăn dacă i s-ar părea că rînjeşte.

— Ei, hai, protestează Else, nu te purta ca un copil, dragule.

El şovăie, apoi se stăpîneşte şi se duce să se aşeze.

— Ce facem acuma ? întrebă roşcata.

Else încruntă sprîncenele.

— Tu închide pliscul, spune ea. Stai în faţa uşii cu Billy. Tu, Billy, stai cu pistolul îndreptat în direcţia dragului comisar ; cum ai văzut, e un dezgheţat şi un nervos. Cel puţin l-ai dezarmat ?

— I-am luat puşcociul, spune cu mîndrie Bruno. Îmi înăbuş un rîs nebun. Nu ştiu dacă aveţi memoric de doi bani, dacă nu, vă reamintesc că mi-a dat consulul cadou un pistol de 7,61 pe care pînă acum n-am avut ocazia să-l folosesc. Pîrţîitoarea asta o simt atîrnîndu-mi în buzunar. Am poftă să o mîngîi ca pe un animal cumsecade, gata să facă ce i se ordonă.

— E-n regulă, spune Else, poţi să laşi jos braţele şi să te aşezi. Cine e femeia asta ? întreabă ea arătînd-o pe Jeannine.

— Sora consulului de la Neapole. În legătură cu el, am auzit că a fost omorît în tren.

Ea tresare, iar mişcarea ei mă convinge pînă la urmă că nu sunt amestecaţi.

— Fără glumă, şi planurile ?

— Mă scuzați că mă amestec în discuții, spun, dar pot răspunde la întrebarea asta. Planurile sunt la Paris. Și mă îndoiesc să poată fi furate încă o dată, fiindcă dacă ăia care răspund de ele nu mobilizează și o parte dintre rezerviști ca să le păzească, înseamnă că sunt atît de cretini, încît față de ei amicul tău cu mutră antipatică e un Michelangelo.

Else se strîmbă.

— Da, draga mea, e nasol pentru tine. Cu toți marafeții pe care i-ai dat ca să pui pe picioare expediția asta, ai fi făcut mai bine să-ți cumperi o băcănie și să vinzi cinstit turtă dulce și sticle de Marie Brizzard, cît timp ești destul de frumoasă să atragi clientela. Resemnează-te să accepți inevitabilul. De fapt, ar fi putut fi și mai nasol.

Ea mă măsoară pieziș.

— Ce vrei să spui ?

— Asta că îmi lipsește codul pe care și voi îl căutați. N-are prea mare importanță în sine însuși, însă guvernul francez ar prefera să nu zacă cine știe pe unde. Dați-mi informații cum să-l recuperez și uit afacerile voastre împuțite. Dacă nu, vă arestez pe toți și dacă nu cunoașteți pușcăriile italiene, o să aflați multe dspre problema asta în scurt timp.

Billy izbucnește în rîs.

— Fără glumă, unde te crezi, caraliule ? Cine e la capătul țevii pușcociului meu ?

— Are dreptate, observă Else, prea te dai mare, San-Antonio. Ar trebui să pricepi cu psihologia ta obișnuită că unei femei dezamăgite îi place să se răzbune. Mi-ai ucis trei oameni, ai făcut să eșueze o afacere care, cum ai observat, m-a costat mult timp, răbdare și bani. Tot ce îmi rămîne e satisfacția de a mă despăgubi pe pielea ta. Și n-o să mă lipsesc de ea. Pentru început o să-i facem diverse chestii nu prea nostime fetei ăsteia pentru care pari să ai multă

simpatie ; pe urmă o să fie rîndul tău şi o să-ţi dai seama că tot ce ai citit despre blestemăţiile Gestapoului era literatură roză faţă de ceea ce o să înduri.

În acel moment strănut şi fac o mutră plictisită de tip care trebuie să-şi sufle nasul, mă scotocesc prin buzunare ca şi cum mi-aş căuta batista. Toate pregătirile astea pentru ca gestul de a pune mîna acolo să pară firesc.

După părerea mea e timpul să încerc ceva. Încrucişez picioarele ca să fac să urce ţeava pistolului în buzunar. O trag la întîmplare, prin ţoale, în Billy fiindcă el ţine pîrţiitoarea. Calculez bine. Nu vreau să-l ucid, fiindcă nu-mi place să lichidez pe cineva pe ascuns. O să încerc să-l lovesc la umăr. Ridic uşurel siguranţa. Apăs pe trăgaci.

Nu face prea mult zgomot, asistenţii sunt uluiţi să vadă că Billy se dă peste cap urlînd.

— Aruncă-te pe burtă, îi strig Jeanninei, o să se lase cu bombardament.

Într-adevăr, Bruno reacţionează sec. Pistolul de 9 mm al lui Sorrenti îndreptat în direcţia mea scuipă din plin. Din fericire, gloanţele trec peste capul meu fiindcă m-am lăsat să cad în genunchi şi sărmanul Billy e cel care-o încasează încă o dată. E culcat plin de sînge de-a lungul scaunului, în timp ce roşcata lui urlă ca un remorcher care cere trecerea prin ecluză.

Arunc o privire spre Jeannine, şi în privinţa ei totul e bine. M-a ascultat şi s-a ghemuit înapoia unei canapele.

Îl ochesc pe Bruno la mînă şi trag. Scoate un ţipăt iar pistolul îi cade pe covor.

Else care nu era înarmată cînd am venit, rostogoleşte nişte ochi înnebuniţi.

— Mîinile sus toată lumea ! urlu. Vezi, Bruno, că piesele mele au întotdeauna trei acte. M-am să-

turat de fiţele voastre. Vreau numele tipului care are codul, nu numai ca să-l iau, ci ca să-l lichidez, fiindcă el l-a ucis pe amicul meu consulul. O să vă întreb separat. Tu, roşcato, ai ceva de spus ?

Tipa scutură din cap disperată. Fata asta, e limpede, nu-i decît o pipiţă în remorca unui membru al bandei.

— Bine, nu ştii nimic. Tu, Else ?

— Poţi să crăpi, caraliule.

Şi îmi aruncă o grămadă de epitete neconvenabile. Prefer să nu-i dau atenţie, mă întorc spre Bruno.

— Sărmane bătrîn, vom fi siliţi să reluăm conversaţia de la *Il Capitello*. Vorbeşte sau încep din nou focul meu de baraj, iar în raportul meu o să fie vorba de legitimă apărare.

Bîiguie nu ştiu ce : de data asta e terminat.

Sunt tot mai insistent, atunci se hotărăşte.

— E-n regulă, o să-ţi spun.

— Taci, îi ordonă cu glas înăbuşit Else. Laş împuţin ce eşti.

— Păi, Else... protestează el.

— Ajunge, Else, ai cu siguranţă dreptate în ce priveşte modul de a-ţi judeca iubitul, dar nu-i tăia vorba fiindcă o să aveţi de tras tu şi el din pricina asta.

Ea pare cu totul nebună, ochii îi strălucesc. Brusc, se aruncă pe jos şi face o criză de nervi, dar cînd îmi dau seama că e o glumă şi că acţionînd astfel nu are alt scop decît să înhaţe faimosul pistol de 9 mm de pe covor, e cam prea tîrziu, fiindcă îl ţine în mînă şi-l goleşte conştiincios în Bruno.

— Ticăloaso, urlu eu, eşti cea mai parşivă scursoare pe care am întîlnit-o vreodată !

Ea rînjeşte lungită înaintea corpului italianului. Văd ţeava pistolului îndreptîndu-se spre Jeannine. Lupta are loc chiar pe podea. Dacă trage mica mea

Jeannine o încasează, fiindcă e și ea pe burtă înapoia canapelei. Dar aceasta e ridicată cu vreo douăzeci de centimetri.

Mă reped și nu știu ce se petrece, dar Else scoate un plînset înăbușit și se înmoaie de tot. Fără îndoială i-am lovit brațul cînd trăgea, iar glonțul i-a intrat în gît ucigînd-o pe loc.

Se face tăcere deplină în timpul căreia nu se aude decît zgomotul respirației noastre stăpînite și clănțănitul dinților roșcatei. În sfîrșit, tușesc un pic ca să-mi limpezesc glasul.

— Hei, Jeannine !

Iese din colțul ei, puțin palidă dar fără să tremure prea tare.

— S-a terminat ? întreabă.

— Așa s-ar zice, ca botez al focului n-ai de ce te plînge.

— Nici nu mă plîng.

— Dacă am merge să bem un drink ?

— E un proiect care poate fi susținut.

— Și încă cum !

Mă duc la roșcata care e lipită de perete ca un afiș și al cărei chip se înverzește.

— Fata mea, o să-ți dau cel mai bun sfat care ți s-a dat vreodată : cară-te din viesparul ăsta în goană și nu te mai juca de-a gangsterii, fiindcă dacă uneori chestia izbutește, se întîmplă și să se termine rău. A fost și așa destul șucăr în seara asta aici, așa că nu vreau să-ți fac neplăceri. Șterge-o cît mai departe poți și încearcă să te măriți cu un tip cumsecade.

Nu mă face să-i mai repet o dată. Într-o clipă și-a înșfăcat poșeta și s-a repezit afară.

Îi ofer brațul Jeanninei și ieșim.

— În concluzie, e destul de slab ca rezultat.

Nu-i răspund nimic, reflectez.

CAPITOLUL V

TOTUL SE PLATEȘTE

Luăm fără să ne jenăm mașina americănească a gangsterilor mei.

— Ce masacru ! suspină Jeannine.

— Nu te necăji prea mult pentru asta. Au găsit ce-au căutat. Sunt milioane de tipi care dau în brînci la Citroën, la Ford, în mine, peste tot și care sunt mulțumiți că o fac. Gangsterii ăștia erau din cea mai nenorocită spiță de ticăloși. Cînd un soldat cade, nimeni nu protestează și totuși, soldatul n-a cerut să i se rupă gura la sute de kilometri de căminul lui, de slujba și de obiceiurile lui.

— Ai dreptate, bîiguie ea.

— O să te las în locul unde ți-ai parcat mașina, iar eu o șterg la hotel. Cît despre tine, o să te duci să faci nani la ambasador.

— De acord în ce privește recuperarea mașinii, dar nu conta să mă duc să dorm la ambasadă.

Zîmbește palid.

— Nu mă simt în mediul meu, adaugă ea.

Mă feresc să insist.

— Foarte bine, atunci mă duc la hotel, îţi rezerv o cameră şi dau telefon şefului poliţiei ca să-l pun la curent cu ce s-a întîmplat.

Execut programul ăsta, totuşi cu următoarea variantă : de îndată ce ajung la *Imperator*, comand nu o cameră, ci un triplu coniac.

După mica şedinţă care a avut loc, simt nevoia să-mi instalez încălzire centrală în corp.

Coniacul se lasă băut atît de bine încît mai cer. Tot înghiţind băutura asta dumnezeiască, îmi pun gîndurile în ordine fiindcă s-au cam amestecat în ultimul timp. Din fericire bila mea e un fişier excelent. Într-o clipă, totul reintră în ordine. În clipa asta mă ridic şi mă îndrept spre cabinele telefonice. Îl sun pe şeful poliţiei, e, din fericire la domiciliul lui ; în cîtva cuvinte îi relatez ultimele mele peripeţii.

— Şucărul de la Monte Cassino a fost vax pe lîngă şedinţele mele de noapte, conchid eu, dragă signore, foarte curînd o să dau un recital de rupt guri şi de înşurubat burice cu şurubelniţa, nu trebuie lipsit.

Apoi schimb tonul şi-i povestesc unele — nu toate — dintre ideile mele, ceea ce îl face să exclame *Impossibile ! Santa Madona !* şi alte chestii care-i exprimă sentimentele.

Cînd pun receptorul în furcă e mai aiurit decît dacă un tren de marfă i-ar fi trecut peste burtă.

Pe urmă telefonez la aeroport şi adun de acolo informaţiile necesare, totul merge bine.

Jeannine se întoarce. Vin în urma ei fără ca ea să mă audă şi-i admir ceafa fragilă acoperită de un păr în dezordine. Dacă n-aş fi un tip cu o educaţie trăznet şi care ştie să se stăpînească, i-aş da un pupic pe gît care ar face-o să vibreze ca o coardă de vioară.

Pupicul ăsta e, ca să zic așa, specialitatea mea ; talentul meu în societate. Sunt bărbați care seduc femeile povestindu-le cum au fost operați de apendicită, alții făcîndu-le scamatorii cu cărți de joc, alții recitîndu-le din Verlaine, ei bine, în ce mă privește, ceea ce mă face să le cîștig pe toate tipele — independent, desigur, de moaca mea valabilă și de manierele mele civilizate — e pupicul ăsta.

Nu contați să vă inițiez în practica asta galantă, nu sunteți în stare să pricepeți. Și pe urmă, fiecare se descurcă. Și cu cît omul știe mai multe chestii, cu atît e mai șmecher și trebuie să le păstrez pentru uzul lui personal.

Nu, hotărît lucru, e prea devreme ca să-mi încerc norocul pe lîngă Jeannine.

Îi pun mîna pe umăr.

— Hello, fetițo !

— San-Antonio !

A spus asta atît de drăguț și a părut atît de liniștită că mă vede, încît mă simt mișcat.

— O să urcăm în camera mea în timp ce ți-o pregătește pe a ta și o să bem ceva ca să ne remontăm. Nu-mi spune că nu se cuvine fiindcă m-ai face să rîd și nu prea am chef. Și apoi, aștept vizita lui Sorrenti.

— Crezi că o să-ți poată da alte indicii ?

— Cred, da.

— Să sperăm.

Urcăm în apartamentul meu și, așezați confortabil în fotolii, ne expediem niște Buton ; e un lichior italian care se lasă băut fără să protesteze.

Pe la ora unsprezece, recepționerul sună ca să mi-l anunțe pe Sorrenti.

Îl aștept la ascensor. Vine îmbrăcat cu o eleganță rară. E în smoching și miroase a piele de Rusia.

— Scuzați-mă, îmi spune că n-am venit la întîlnire aseară, dar aveam o întrunire importantă la care nu mă gîndisem în momentul cînd am stabilit-o.

Intră și o salută foarte pleçat pe Jeannine. Apoi continuă volubil ca un jucător de *bonneteau* [1].

— Totuși am putut obține cîteva indicații asupra oamenilor care vă interesează. Ați putut scoate ceva din ele ?

— Da.

— Ah, bine, oftează el ; iată că părerile mele de rău s-au potolit. Cum s-au terminat toate astea ?

— Printr-o înmormîntare colectivă.

— Ei, nu !

— Ba da.

Îi povestesc cum am petrecut seara. Îi lasă gura apă.

— Sunteți extraordinar.

Am auzit exclamația asta măgulitoare de atîtea ori încît nu-mi mai produce nici o plăcere.

Îl las să-și debiteze felicitările uzuale.

— În concluzie, ați triumfat pe toată linia, spune el.

— O, ba nu, încă n-am pus mîna pe cod și nici pe asasinul consulului.

Cască ochii mari.

— Păi credeam că Bruno e asasinul, spune el surprins.

— Și eu credeam, dar se dovedește că nu putea fi el, pentru excelentul motiv că era în avionul Neapole — Roma și nu în tren în momentul cînd domnul Pival de Roubille a fost înjunghiat.

— Atunci e un complice ?

[1] Joc de cărți în care unul dintre jucători trebuie să ghicească o anumită carte a partenerului său (n.tr.)

— Nici asta nu cred. Else a părut într-adevăr surprinsă aflînd de moartea amicului nostru. Nu-i așa, Jeannine ?

— Am observat și eu asta, spune fata și dacă vreți o părere feminină, ei bine, vă spun că femeia asta într-adevăr nu știa de moartea nefericitului meu frate.

Se lasă o tăcere densă ca melasa.

Sorrenti ridică din umeri.

— În orice caz, observă el, șansele de a regăsi codul îmi par firave acum cînd toată banda e distrusă. Fiindcă pesemne că l-au ascuns cu grijă.

Fac cîțiva pași prin cameră.

— Nu-l aveau.

— Sunteți sigur ?

— Sigur.

— Atunci ce concluzie trageți ?

Îl privesc.

— Dar dumneavoastră ?

— Drept vorbind, nu știu ce să cred.

— Nu-i nimic, se aranjează, sunt optimist mai înainte de toate, îl asigur eu. Apropo, vă mulțumesc pentru pistol.

Mă caut prin buzunare și scot arma.

— O să vă înapoiez jucăria asta.

Sorrenti schițează un gest de refuz.

— Păstrați-l, vă poate fi de folos.

— Și dumneavoastră ?

— O, eu, zîmbește el scoțînd din teacă de sub braț un pistol Smith și Wesson cu țeavă lungă, sunt protejat.

Scot un șuierat admirativ.

— Ei drăcie, spun luîndu-i arma, ați trecut la artileria grea.

Brusc, veşnicul zîmbet care pluteşte pe buzele lui Sorrenti dispare, tipul parcă a înghiţit o aspirină şi se strîmbă ; schimbarea asta de fizionomie are o pricină, iat-o : ţin un pistol în fiecare mînă şi cele două ţevi sunt îndreptate spre stomacul lui.

— Ia, spune, Sorrenti, ce-ar fi dacă am vorbi sincer ?

Jeannine scoate o exclamaţie de surpriză.

— Ce faci ? spune ea.

Îi răspund aspru, fără să-mi dezlipesc privirea de pe Sorrenti.

— Moscria, fetiţo. Să nu-ţi fie frică, nu sunt sonat.

— Dar... dar... behăie italianul, signore, e o glumă.

— Crezi că în clipa asta am mutra unui tip care face scamatorii cu o brichetă-jucărie ca să se amuze societatea ?

— Dar, signore, nu înţeleg.

— Aha, nu înţelegi ! Ei bine, signorele o să te lumineze scîrbă ce eşti, şi pe urmă o să-ţi mai fac încă o grămadă de chestii pe deasupra. Signorele, vezi tu, nu-i idiot. Slavă Domnului. Zîna care împărţea mintea şi imaginaţia nu era la baia turcească atunci cînd a fost rîndul signorului să-şi primească partea.

— O să-ţi povestesc adevărul, aşa cum l-am reconstituit în ţeasta mea de nichel-crom. Cînd ne-am întîlnit prima oară în biroul şefului poliţiei secrete, mi-ai spus foarte sincer ce ştiai, fiindcă nu avuseseşi timp să reflectezi. Dar cînd am plecat, ţi-a venit o idee. Ţi-ai spus că tipul care o să aibă planurile în buzunar o să poată cere cît vrea şi atunci, fiindcă ştiai că aştept fotografiile lui Tacaba ca să mă duc la cîrciuma pe care mi-o indicaseşi, l-ai convins pe fotograful de la identitatea judiciară şi l-ai pus să

face două feluri de clișee ; *primo* : o imagine a corpului în suc propriu, *secundo* : un portret aranjat al defunctului, așa cum cerusem eu. Ai luat prima fotografie și ai dat fuga la circiumar fiindcă voiai să ai informații cu privire la afacere. La început tipul s-a lăsat rugat, dar tu i-ai vorbit de mine, i-ai anunțat vizita mea și l-ai terorizat arătîndu-i în fotografie cum îi tratez pe tipii care nu sunt de părerea mea. Atunci individul s-a morcovit grozav și ți-a propus o afacere : el să-ți dea codul, iar tu să-l scoți din cauză. Propunerea asta ți-a convenit de minune, nu sperai atîta și ai spus da. Cretinul ți-a dat codul ; mă întreb cum de se afla în posesia lui, presupun totuși că servind drept cartier general bandei din care făcea parte, ceruse garanții serioase. În sfîrșit, nu contează... Numai că, după ce l-ai obținut, ți-ai spus că o să vin eu cu o falcă în cer și cu una în pămînt... Pentru ca să-ți poți conduce afacerea după voie, l-ai răcit pe amic.

Mă întrerup. Sorrenti e ceva mai puțin palid decît măslina. Buzele îi sunt de culoarea plastronului.

— E fals ! E fals ! latră el. Signore glumiți.

Mă apropii de el și-i dau o lovitură de genunchi în partea de jos a abdomenului ca să-l fac să tacă și să-i arăt că sunt cît se poate de serios.

Ca să am o mînă liberă, îi arunc unul dintre pistoale Jeanninei spunîndu-i să aibă grijă să nu poată ajunge la el Sorrenti. După care îl scotocesc pe deșirat. În portofelul de crocodil găsesc codul.

— Și asta ce-i băiete ?

Nu mai spune nimic, stă cu gura deschisă și privirea fixă.

— Acum să vorbim despre ce-a urmat. Băiatul ți-a adus biletul meu. Grijuliu să-ți arăți zelul, te

urci *presto* la volan și soseşti în clipa cînd Else și băieții ei mă îmbarcă în mașină.

Hotărît lucru, hazardul lucrează pentru tine, n-ai decît să-i urmezi și o să te ducă pînă la faimoasele planuri. Și-i urmăreşti pînă pe coastă, unde-i vezi urcînd și urcîndu-mă la bordul caravelei lor. Aici eşti descumpănit, nu poți anunța poliția, așa cum ai face dacă ar fi fost vorba de un punct fix și profitînd de arestare să șterpeleşti planurile. Te întorci la Roma. Iei singurele măsuri care-ți sunt îngăduite. Întrucît eşti un caraliu mai mult sau mai puțin adevărat, dar pirat eşti adevărat, și domneşti asupra lumii hoților, îi anunți pe toți informatorii din posturi să pîndească posibila apariție a vasului. Așa afli că vaporul Elsei e pe la Neapole. Te duci la fața locului și după ce i-ai mobilizat pe borfașii de acolo să supravegheze coasta, aştepți. Așa afli de sosirea mea la consul, unde am fost dus de un mic pungaș.

Pricepi că am pus mîna pe planuri, cînd îți dai seama că oamenii Elsei supraveghează consulatul. Nimic nu-i pierdut însă. Trebuie acționat repede și profitat de ocazie. Ne urmăreşti pînă la tren, destul de prudent fiindcă te cunosc și tocmai pentru că te ascunzi nu-ți dai seama cînd o șterg.

Pe drum, te hotărăşti să joci totul pe o carte. În compartiment nu mai e decît consulul. De aici tragi concluzia că am coborît dîndu-mi seama că Bruno mă urmăreşte și că i-am lăsat planurile însoțitorului meu, iar atunci, nemernicule, îl ucizi. De îndată ce te întorci la Roma, pui să-i caute pe Bruno și Else, fiindcă aveai semnalmentele lor și le trimiți vorbă să vină la *Il Capitello*. Voiai să te descotoroseşti de unii și de alții, punîndu-ne în contact. Din pricina asta n-ai venit.

Îl privesc ca pe un păianjen.

— Am telefonat adineauri la aeroport. Voiam să verific dacă Bruno luase avionul ; n-a mințit. Cu aceeași ocazie, am întrebat dacă se găsește numele tău pe listele de pasageri în ultima vreme și mi s-a spus că ai zburat spre Neapole a doua zi după răpirea mea.

Mă uit la ceas.

— Peste zece minute, o să fie plin de sticleți aici. Am pus la punct arestarea ta. Mai înainte vreau să-ți administrez o corecție.

Îi întind lui Jeannine cel de-al doilea pistol și îmi scot haina.

Sorrenti se clatină.

Ca să-l înviorez îi aplic o directă de stînga în nas. Sîngele țîșnește ca petrolul dintr-o conductă. Continui cu un un-doi la tîmple. Atunci se trezește și înaintează spre mine. Schițează savant un upercut și îmi trage un picior în ficat care mă face să tușesc.

De data asta îi dau drumul cu dragă inimă. Încasează lovituri din toate părțile. Brațele mele se mișcă așa cum vibrează coarda unei viori. Tipul se ghemuiește. Ca să-l termin îi trag o lovitură de savată în frunte, dar mă prinde de picior și mă răstorn. E imediat peste mine și-mi ține brațele lipite de podea. Îi fac o foarfecă și ne neutralizăm. Întocmai ca pentru ziarele ce se concurează, va cîștiga cel care va rezista mai mult. Cu o sforțare cumplită îl răstorn și îmi dă drumul.

Răsuflăm preț de o clipă ca niște foci și, deodată, simt că mă ia cu frig pe spinare ; Sorrenti are un cuțit în mînă. Nu știu unde l-a ascuns, dar s-a descurcat să-l scoată la momentul potrivit.

Într-o clipă o să-l arunce și sunt într-un colț al încăperii unde se află mobile înapoia cărora m-aș putea ascunde.

Poc ! Poc ! Poc !

Trei focuri ca la teatru. Văd fumegînd pistolul Smith și Wesson în mîna lui Jeannine.

— Ei, Jeannine, exclam eu, pornim la treabă ?

SĂ CONCHIDEM ÎNTRE NOI

Unul care nu şi-a revenit e contele Sforza, cînd şi-a văzut amicul, pe Sorrenti, întins lîngă patul meu ca o carpetă făcută sul ca să fie trimisă la curăţat.

— Morte, a spus.

— Completamente, i-am răspuns.

Şi-a scărpinat capul la fel de păros ca o sticlă de ceas.

— Sorrenti asta, totuşi, cine ar fi *detto che* era un nemernic !

M-am amuzat.

— Te poţi înşela cu privire la oameni. Nu-i aşa ?

Şi i-am explicat cum au luat naştere bănuielile mele.

— Închipuiţi-vă, i-am spus, că mă feresc întotdeauna de amicii care ştiu prea multe. Cînd am înţeles că gangsterii mei nu sunt vinovaţi de uciderea consulului, am început să reflectez serios şi atunci mi-am dat seama că există un personaj misterios, care îşi juca rolul în surdină, şi că ăsta puteţi fi dumneavoastră...

— *Santa Madonna*, a lătrat contele Sforza.

— ...sau Sorrenti, am încheiat eu. Îmi dădea prea multe precizări despre acțiunile bandei Elsei. Cum putea ști că Bruno e la *Il Capitello*, dacă nu fiindcă el însuși mă sfătuise să mă duc ? Și pe urmă, vedeți, cînd l-am văzut pe pungașul nostru în compania dumneavoastră la ambasador, un lucru mi-a atras atenția. Sorrenti avea hainele mînjite de funingine, ca atunci cînd călătorești cu trenul. El care era atît de îngrijit ! Am dedus de aici că venise din călătorie și nu avusese timp să se schimbe cînd i-ați cerut să se ducă la ambasadă.

* * *

Iată-mă în Franța, la Paris !

Foarte curînd, după ce Félicie îmi va fi călcat cămașa o să mă duc să-mi beau aperitivul la *Dauphin* cu cîțiva dintre colegi. Chiar am să-mi iau revanșa la zaruri de la comisarul Berliot.

Ghinionul e cu înmormîntarea de după-masă. Pe mine înmormîntările mă întristează. Nu atît din pricina voalurilor și a coroanelor, ci fiindcă trebuie să strîngi caraba la o grămadă de tipi pe care nu-i cunoști și să le șoptești chestii triste. Dar în sfîrșit, nu pot să nu mă duc. Ce-ar spune Jeannine ? Poate că negrul îi vine bine fetei ăsteia. Și pe urmă un ministru sau ceva de genul ăsta o să-i acorde lui Gaétan Legiunea de onoare post-mortem. O să-mi spuneți că acolo unde e el decorațiile sunt toate la fel și că ți le pui deasupra capului : oricum asta o să facă plăcere familiei.

Peste cîteva zile o să mă duc să-i fac o vizită de politeţe lui Jeannine şi pe urmă o să mă întorc a doua zi, şi din nou a doua zi, pînă cînd o să vină clipa să-i expun teoria mea cu privire la marele pupic. Ştiu să fiu tenace.

Pentru alte amănunte, va trebui să vă referiţi la viitoarele volume ; pentru azi ajunge. Şi încercaţi să nu fiţi dezamăgiţi : Aşa sunt cititorii întotdeauna, fie cartea veselă sau tristă, fie că se sfîrşeşte cu bine sau cu rău, au ei mania blestemată de a nu fi niciodată satisfăcuţi.

În sfîrşit, înţelegeţi că la preţul cărţii editorul meu nu vă poate da o vacă. Şi chiar dacă v-ar da-o, aţi mai avea şi tupeul să-l întrebaţi dacă o să fete.

SFÎRŞIT